PSIHO Z

Prin intermediul acestei colecţii, editura noastră vă propune un nou gen literar, denumit concis şi sugestiv MEDICAL. TllRILLKR, care cuprinde toate elementele specifice romanului de suspans „grefate” pe atmosfera apăsătoare şi arareori optimistă a vieţii de spital Dovedind o excepţională cunoaştere a mediului descris, doctorul în medicină Robin Cook reuşeşte ca nimeni altul să atragă atenţia asupra unor probleme majore de etică profesională şi ne convinge că, în faţa suferinţelor de tot felul, oamenii au reacţii similare.

ROBIN COOK – Creierul

Martin Philips – şi Oenise Sangar sunt doctori şi amanţi. Cuprinşi de o teamă disperată, amândoi bănuiesc că ceva foarte urât se întâmplă în marele centru de cercetări medicale unde lucrează. Şi se întreabă de ce o tânără şi frumoasă femeie a murit pe masa de operaţii, după ce creierul i-a dispărut în mod misterios. Niciunul dintre ei nu reuşeşte să găsească o explicaţie pentru valul de paciente care manifestă accese bizare de epuizare nervoasă şi de comportament sexual scandalos. Amândoi îşi pun creierele şi chiar vieţile în primejdie în timp ce pătrund în sinistrele laboratoare secrete ale unei lumi medicale adusă la demenţă de puterea tehnologiei şi de patima pentru… CREIER.

JIMMY GUIEU

STĂPÂNII NOŞTRI, EXTRATEREŞTRII

Copyright ©

Toate drepturile pentru versiunea în limba română sunt rezervate Editurii Z

JIMMY GUIEU

STĂPÂNII

NOŞTRI,

EXTRATEREŞTRII

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura / 19%

Editor: Zamfir M. Rusu Coperta: USSOFT şi Editura Z

Motto

Nu mai avem timp să încercăm să convingem, ci să ne adunăm.

Cei care n-au înţeles nimic până azi vor rămâne adversarii noştri, căci nu putem crede că mâine vor înţelege mai bine.

Să-i lăsăm să se împotmolească în polemicile şi atacurile lor sterile, iar noi să trudim frăţeşte!

JIMMY GUIEU

INTRODUCERE

De la declaraţia răsunătoare a lui John Lear (sfârşitul anului 1988), întărită de cele ale lui Milton William Cooper şi Bill English, ştim că, pe la sfârşitul anilor patruzeci, o specie extraterestră („cenuşiii" sau „micii cenuşii") a încheiat un acord cu preşedintele Harry Truman şi ulterior cu Stalin. În schimbul găzduirii lor în vizuini situate la mare adâncime, sub baze militare, cenuşiii oferă americanilor transferuri de tehnologie. O momeală care a precedat sau a urmat crearea aşa numitului Majestic 12 sau MJ 12, un adevărat guvern secret la scară planetară care îşi exercită controlul total asupra drogurilor, geopoliticii şi geoeconomiei. Această supermafie a ştiut, încă de la început, să-şi asigure cu abilitate sprijinul unei părţi importante a comunităţii ştiinţifice, destinată să exercite un adevărat terorism intelectual asupra tuturor acelora care ar îndrăzni să-i pună în discuţie infailibilitatea, fundamentele, metodele, ucazurile. Acestor scientişti naivi nu le-a fost deloc greu să convingă mediile

de informare cu afirmaţii peremptorii de genul: farfuriile zburătoare (încă nu erau numite OZN-uri) şi pretinşii extratereştri (mai târziu porecliţi în mod ridicol „omuleţii verzi”) nu sunt decât vorbe goale, farse sau halucinaţii.

Iar mediile de informare au înghiţit hapul, răspândind la rândul lor aceste braşoave! O acţiune formidabilă de debunking (demolare, depreciere sistematică), devenită posibilă datorită unui şir lung de propagandişti uşor de înşelat sau de renegaţi cunoscând perfect adevărul. Şi asta la toate nivelurile societăţii, până la şi inclusiv anumite categorii de ufologi/socio-psihologi care fac jocul conspiratorilor. Distilată de MJ 12, această propagandă negativă, dacă nu este combătută cu fermitate, va ajunge la o „soluţie finală” monstruoasă… Deja hotărâtă, planificată, cum au ştiut să facă Hitler şi hoardele lui barbare înainte de a trece de la teorie la practică! (Ai fi tentat să te întrebi dacă nu cumva cenuşiii trăgeau deja puţin sforile în culisele istoriei oculte a omenirii…) Şi de ce n-ar deveni realitate această perspectivă sumbră, din moment ce lumea întreagă, din 1947, a fost condiţionată să reacţioneze prin – scepticism, ilaritate sau negare viscerală în faţa problemei OZN şi a „omuleţilor verzi”?

Atitudine cât se poate de liniştitoare care ne scuteşte să cugetăm.

CAPITOLUL I

1. Un fenomen evolutiv acţionează asupra pământenilor.

Panoramă ultracondensată. Au trecut patruzeci şi cinci de ani de la observaţia memorabilă a lui Kenneth Arnold (1947), părintele expresiei „farfurii zburătoare”, botezate pudic OZN-uri, de la UFO (Unidentified Flying Obiect). Pornind de la această siglă avea să creeze

neologismul „ufologie”, din care a rezultat „ufolog”.

Faza I. în perioada primilor ani ai acestei cercetări (căci nu se poate vorbi de „ştiinţa” OZN-uri lor) se înmulţesc mărturiile unor persoane perfect echilibrate care afirmă că au văzut unul sau mai multe „obiecte” misterioase deplasându-se pe cer. Indiferent de latitudine, se desprind analogii, invariante, concordanţe – deci nu poate fi vorba de halucinaţii.

Faza II. La începutul anilor cincizeci se începe strângerea mărturiilor despre aterizările unor discuri zburătoare. Noţiunea vagă de „obiecte” cedează acum locul acestei „identificări” evidente... pe care oficialii şi comunitatea ştiinţifică o vor combate de acum înainte neîntrerupt!

Faza III (mai ales în toamna lui 1954 în privinţa Franţei). Apariţii scurte ale ocupanţilor acestor nave, care apoi revin la aparatul lor şi decolează, ducând cu ei eşantioane minerale şi vegetale, culese „pe faţă” sub ochii oamenilor. Această nouă evidenţă” acreditează ideea extratereştrilor veniţi să culeagă plante şi să preleveze „pietre”, aşa cum face, pe un teritoriu necunoscut, orice explorator care se respectă. Prin acest „teatru” accesibil psihicului nostru, ei se arată ceea ce sunt (sau ceea ce vor să pară): nişte vizitatori străini de planeta noastră. Şi asta este o evidenţă pentru spiritele deschise. Dar pentru comunitatea ştiinţifică, condiţionată de constrângerea raţionalistă, negarea evidenţei devine din păcate un credo... negativ!

Faza IV. RR III (întâlniri Apropiate de Gradul Trei). Astfel de întâlniri încep să aibă loc între noi şi „vizitatori”; întâlniri în general foarte scurte, în dozaj homeopatic, având ca scop pregătirea pământenilor pentru „altceva” fără să-i traumatizeze (prea mult). Se semnalează totuşi un

dialog structurat, însoţit de „mesaje” pacifiste destinate oamenilor. Acestea sunt premisele (în sens filosofic sau în sens mai material) care anunţă contactele, şi prin urmare contactaţii.

Să ne amintim de George Adamski. La douăzeci noiembrie 1952, în California, el a văzut aterizând unul din aceste discuri şi a dialogat prin telepatie cu un umanoid cu păr lung şi blond, care îşi spunea venusian.

Puţini uf ologi acordă azi credit acestei RR III. Şi totuşi... Oare chiar trebuie să respingem în întregime această relatare care rămâne tulburătoare în multe privinţe şi se înscrie perfect în scenariul realizat de numiţii EL, conform cu procesul „Fazei IV”? N-ar fi mai înţelept să admitem realitatea contactului... cu manipularea lui Adamski, care a acceptat fără să clipească (şi cum ar fi putut face altfel în vremea aceea?) afirmaţiile pseudovenusianului?

Faza V (actuală, dar etapă de tranziţie). Contactele se înmulţesc de aproximativ un deceniu. Vizitatorii noştri „vorbesc” din ce în ce mai deschis, transmiţând mesaje care, chiar dacă variază puţin prin formulare (în funcţie de vocabularul şi de QI-ul contactaţilor), au un „aer de familie” de netăgăduit, cu excepţii şi variabile totuşi care depind de modelul structural al „scenariului”. De exemplu, nu există nimic comun între întâlnirea captivantă pe care a avut-o Rose C. la 10 aprilie 1952 şi cea, mult mai recentă (1979) avută de Frank Fontaine la Cergy-Pontoise...

Aceste două cazuri, foarte diferite, şi altele prezintă invariante când e vorba de conţinutul mesajelor primite: punerea în gardă a pământenilor în privinţa purtării lor „urâte”, a lipsei lor de dragoste şi de spiritualitate. Aceste idei principale le vom întâlni frecvent la contactaţii din toate ţările. Dar n-ar putea aceste idei principale să

conţină o capcană?

Ne vom ocupa de această „Fază V” prezentând cazuri, necunoscute sau prost cunoscute, cercetate de 1MSA (Institutul Mondial de Ştiinţe Avansate).

2. O „teleghidare” semnificativă.

La începutul lui septembrie 1984, Richard Glenn, un prieten canadian, mi-a telefonat pentru a-mi propune cinci-şase conferinţe şi emisiuni la radio şi televiziune. Invitaţia cădea la ţanc chiar în timpul redactării lucrării de faţă. Deodată am avut convingerea că se pusese în mişcare o „teleghidare” misterioasă... Am acceptat propunerea. Nu mai fusesem la Montreal din 1978 când, în perioada celui de al doilea trimestru, ţinusem şaptezeci şi una de conferinţe în Belle Province – un periplu de şaisprezece mii de kilometri. Miercuri 24 octombrie ajungeam la Mirabel. A doua zi, Richard mi-a prezentat-o pe editoarea Louise Courteau care publicase de curând Contact 158, lucrare documentară a francezului Bourbeau, fost preşedinte al CCUN (Centrala de Compilaţie

13

Ufologică din Québec). Lectura acestei cărţi – atât de captivantă – m-a dus din surpriză în surpriză...

3. „Contact 158” sau ciudata aventură a domnului X...

Iată deci, schematizat, ce i s-a întâmplat acestui domn X... (treizeci şi şapte de ani în momentul evenimentelor), erou involuntar al unei aventuri petrecute la 25 noiembrie 1979 pe drumul 158, la est de Montreal. La orele trei şi jumătate dimineaţa, domnul X părăseşte orăşelul Lachute îndreptându-se spre domiciliu, unde, în mod normal, ar fi trebuit să sosească în trei sferturi de oră. Cu ocazia primei lor întâlniri, domnul X i-a declarat lui François Bourbeau (extrase din carte):

„Pe la jumătatea drumului am fost izbit de un zgomot indescriptibil care m-a perturbat tot restul traseului. Acest „ceva” s-a produs la o curbă, la câţiva kilometri doar de casa mea. Cred că am fost răpit de extratereştri! Cred asta pentru că, de un an de zile, am noaptea nişte vise ciudate în care mă văd lungit pe o masă şi examinat de nişte fiinţe. Am mai visat că o farfurie zburătoare enormă îmi îmbarca automobilul în buncărul ei ca să mă ducă nu ştiu unde. Îmi amintesc şi faptul că am observat un obiect foarte strălucitor cu lumini roşii, verzi şi albastre dispuse simetric pe nava zburătoare. OZN-ul mi-ar fi apărut din dreapta, pregătindu-se să-mi taie calea la ieşirea din curbă. Atunci am intrat într-un fel de nor care bloca drumul, nor din care am ieşit aproape />75 fatf7 te/7 eze (sublinierile îmi aparţin) ca să mă lovesc brusc de un panou de semnalizare rutieră.

Am coborât atunci din maşină ca să inspectez împrejurimile şi să verific pagubele. Nimic important nu mă împiedica să-mi continui drumul. Voiam să părăsesc repede acel loc blestemat care nu-mi plăcea deloc. Am mers aşa mai mult de cinci minute şi am ajuns acasă. Am fost tare surprins când am văzut că ceasul arăta cinci şi patruzeci şi cinci! Era complet ilogic pentru că

părăsisem Lachute la trei şi jumătate şi cel târziu la patru şi un sfert ar fi trebuit să fiu acasă. Ce-am făcut în timpul celor o sută zece minute lipsă?

În încercarea de a rezolva această enigmă, François Bourbeau l-a convins pe domnul X să accepte câteva şedinţe de hipnoză realizate de doi hipnoterapeuţi profesionişti din Beauport (periferia oraşului Québec): fraţii Yvan şi Yvon Gagnon. Investigaţiile sub hipnoză se pot rezuma după cum urmează:

Domnul X merge cu maşina pe drumul 158. Deasupra maşinii sale se află „ceva”. („Ah! Lăsaţi-mă!” va striga el de câteva ori, nu la adresa hipnotizatorilor, ci a celor care se află deasupra lui. Se va plânge atunci că e „controlat”, că aude un zgomot dureros.) Maşina intră în norul de pe şosea şi e răpită…

„Am intrat în navă. Am fost ridicat pe sus şi maşina mea s-a pomenit în navă. E frumoasă! E din metal, podeaua e din metal strălucitor (…) Intru… Urc (o scară). E frumoasă, e mare şi e curată! înaintez într-o sală. Aici sunt două persoane; două fiinţe (…) foarte amabile. Vorbim, ne înţelegem (prin telepatie, JG) … Mi se cere să mă lungesc pe o masă; sunt amabili; mi-e puţin frică. Pare că sunt un bărbat şi o femeie. Au cap, umeri, puţin mai largi decât aindştri. Au ochii mari mari, migdalaţi, nasul turtit, o piele aspră, e cenuşiu şi verde (…). Îmi pun nişte lucruri pe corp (…) ca să facă experienţe (…), ca să afle lucruri despre oameni (…). Sunt maşini, cadrane (…). Fiecare aparat are un fir care e legat la o sondă plasată pe corpul meu (…). Femeia are trăsături mult mai rafinate decât bărbatul, dar nu sunt frumoşi ca noi (…). Sunt amabili dar sunt nişte profitori. Pentru că vor totul de la noi dar nu ne dau nimic în schimb”.

După această examinare, domnul X a fost eliberat, dar el a precizat sub hipnoză: „Mai am să le spun câteva cuvinte. Nu vreau să mai am de-a face vreodată cu voi! (…) Lăsaţi lumea în pace! Plec (suspin). Sălbaticilor! Nu sunteţi corecţi, nu e corect ce faceţi! (…). Râdeţi de lume! (…) (suspin). Ei se scuză. Sunt amabili totuşi.

poate că e vina mea că mă enervez. Vreau să mă duc acasă, lăsaţi-mă să plec… Dumneata, domnule, nu eşti decât un rahat!”

Domnul X se va plânge de două ori că e controlat. La bordul navei nu există noţiunea timpului pentru că nu mă lasă să fiu pe deplin conştient, explică el, ca să nu pot vedea totul (…) Nu vor să vorbesc despre asta.

François Bourbeau comentează:

I-au spus că vor urma represalii dacă va povesti într-o zi ceea ce a trăit (…) Domnul X este în permanenţă obsedat de un cod: 6 – 1, 802, 6 – 4, 7. Imposibil să i se stabilească originea şi semnificaţia.

Domnul X a fost răpit la bordul unei nave misterioase în noaptea de 24 spre 25 noiembrie 1979, deci pe 25 pe la orele patru dimineaţa, ora locală (cam orele zece dimineaţa în Franţa). Ziua de 25 este în ajunul zilei de 26! Or, în ziua de 26 noiembrie

1979, pe la orele patru şi jumătate dimineaţa (cam la noasprezece ore după răpirea domnului X cu maşină cu tot), nu în Québec, ci în regiunea pariziană… într-unhalo de „ceaţăluminoasă”, Frank Fontaine dispărea la Cergy-Pontoise! Această ultimă concordanţă

— Fără vreo complicitate posibilă între canadian şi francez – a întărit într-un mod mai mult decât tulburător credibilitatea relatărilor lor. Când, din întâmplare i-am atras atenţia lui François Bourbeau asupra acestui „mic detaliu”, acesta a rămas fără glas. Nu cunoştea cazul Frank Fontaine decât din articolele apărute în presa vremii şi nu citise (ca, de altfel, nici domnul X) Contacte OZN Cergy-Pontoise.

François Bourbeau a citit după aceea cartea mea consacrată acestui caz şi a fost stupefiat – ca şi mine când am citit cartea lui

— De numărul de coincidenţe care marcau aventura domnului X şi cea a lui Frank Fontaine. Să enumerăm apropierile care sar în ochi.

Domnul X şi Frank Fontaine precizează că acele fiinţe erau „persoane”; amândoi se plâng că au fost „controlaţi” şi se tem de

represalii. Domnul X a primit un cod numeric. Gamma Delta (un alt „răpit”) a primit şi el un cod numeric. Domnul X şi Frank, amândoi la fel, au „dispărut într-un nor” care le-a învăluit vehiculul, şi asta la un interval de nouăsprezece ore. Au fost examinaţi identic pe o masă de acei ET „care sunt nişte persoane” pentru domnul X, de nişte „sfere vorbitoare” care erau ca nişte persoane pentru Frank Fontaine. Multe alte coincidenţe întăresc credibilitatea celor două cazuri, atestând că răpitorii, chiar dacă nu aparţin aceleiaşi specii, aplică un plan analog având aceeaşi finalitate.

Jaloane pe care trebuia să le descopăr, lucru ce nu-l puteam face decât răspunzând chemării lui Richard Glenn şi ducându-mă în Québec.

Probabil că jucătorii” se amuză grozav manipulând pioniijaloane din jocul lor. Via Richard Glenn, Louise Courteau şi François Bourbeau. „Teleghidarea” continua!

4. „Sfere care vorbesc” şi altele care „privesc”.

Având un diametru mic (10 – 20 cm), aceste sfere au apărut de nenumărate ori în majoritatea ţărilor, provocând martorilor (mai ales când fenomenul se petrece în apartamentele lor) senzaţia neplăcută că sunt observaţi, chiar dacă apariţia nu e urmată de „comunicare”.

Exemplul unu în 1957, Aline (nume fictiv) are cinci ani şi trăieşte în Elveţia, cantonul Neuchitel. E noapte. Micuţa Aline doarme liniştită în camera ei. Obloanele, ferestrele şi uşa sunt închise. Copilul se trezeşte brusc, descoperind cu groază foarte aproape de ea două sfere luminoase, care nu luminează camera. Şi aceste sfere

vorbesc! Fetiţa nu-şi aminteşte decât de aceste cuvinte: „Ne vom întoarce după tine…” Aceste sfere erau „materiale”, dar li se ghiceau conturile vagi a doua urechi de iepure şi o gură zâmbitoare (sugestie de liniştire?). Amândouă au dispărut repede.

17

Un coşmar de copil, vor spune scepticii. La nevoie, s-ar putea admite că era vorba de un fenomen paranormal, parapsihologic deoarece Aline, adolescentă şi apoi adultă, a trăit şi alte fenomene (uneori cu martori) pe care le-am putea clasa în domeniul psi.

Exemplul doi în 1972, în sudul Franţei, Myriam (şaptesprezece ani) doarme în acelaşi pat cu sora ei Josette (doisprezece ani). Deodată, fetiţa se trezeşte, se ridică în capul oaselor şi o scuturǎ pe Myriam agăţându-se de ea foarte înspăimântată. Sora mai mare se trezeşte, se ridică şi ea în capul oaselor şi, în întunericul camerei, zăreşte în vârful şifonierului, suspendată în aer, o sferă luminoasă, în timp ce surioara ei cade pe spate fără cunoştinţă.

„Nu-mi iau ochii de la acea sferă, îmi va spune ea. După o clipă, o văd că se îndreaptă uşurel spre picioarele patului şi se plasează la mijloc. În momentul acela simt că mă destind, mă relaxez; am senzaţia apăsătoare că acea sferă mă fixează cu toată intensitatea. În minte îmi vine cuvântul „extratereştrii”, şi imediat, fără să ştiu de ce, nici cum, am zis cu voce tare: „Ei bine, nu e prea devreme?” Sfera a început imediat să se deplaseze în zigzag cu o viteză fulgerătoare, apoi a ieşit pe deasupra ferestrei, prin perete. După ce a dispărut, mi-am dat drumul pe spate vlăguită şi am adormit din nou fără să am timp să reacţionez. Această sferă, cu un diametru de aproximativ douăzeci de centimetri, nu era strălucitoare; o mulţime de puncte mici lucitoare ocupau aproape întreaga ei masă.

Prima idee care mi-a venit în minte despre chestia asta a fost că era vie!”

Aceste surori, în măsuri diferite, au anumite capacităţi de medium, mai ales Myriam, după cum dovedeşte întâmplarea următoare.

„Pe la vârsta de patru-cinci ani, povesteşte ea, tocmai plecam împreună cu părinţii mei de la nişte prieteni care aveau un băieţel, pe nume Gilles, cu şase luni mai mic decât mine. În momentul în

care eu şi micul meu prieten ne sărutam de plecare, mama a spus cu un aer amuzat: „Pe ăştia doi o să-i însurăm”. Iar eu, cu multă gravitate, mi-am zis în gândul meu: „N-ar fi trebuit să spună asta, pentru că el nu va mai fi atunci”. Or, Gilles s-a sinucis la vârsta de şaptesprezece ani şi jumătate, în ziua – de 11 aprilie 1972”.

Exemplul trei

Brigitte (treizeci de ani, căsătorită, doi copii) locuieşte în departamentul Yonne. În ziua de 10 martie 1983, la orele douăzeci, după ce-şi termină munca, Brigitte pleacă spre casă, până la care avea de făcut vreo douăzeci de kilometri. Iată extrase din raportul ei scris:

„Am văzut, la intrarea într-o pădure, o lumină deplasându-se în sens invers direcţiei în care mergea vehiculul meu, pe care am identificat-o ca fiind farul unei maşini „chioare” (habar n-am de ce nu farul unei motociclete). Am trecut farurile mele pe fază scurtă şi, în momentul în care urma să mă încrucişez cu această lumină, aceasta s-a divizat în numeroase sfere mici foarte luminoase, dar nu orbitoare. În momentul acela am avut impresia că traversez o zonă foarte luminoasă; am avut reflexul să frânez, dar frânele n-au răspuns. În timpul acestei traversări nu am avut nicio senzaţie de căldură sau

de frig, nu am simţit nicio vibraţie, «nicio senzaţie că maşina mea se deplasa». Exact în momentul acela m-a obsedat un gând. «Nu trebuie să mă ia cu ei fără Georges (soţul meu) şi copii». (...) Toate astea s-au petrecut foarte repede, în cel mult câteva secunde. După aceea am văzut în oglinda retrovizoare „micile sfere luminoase" adunându-se la un loc în spatele maşinii mele pentru a forma una singură, mai mare, care s-a îndepărtat foarte repede în spatele vehiculului. Apoi, uitându-mă la drum, mi-am dat. seama că staţionam pe partea dreaptă, în iarbă, chiar în faţa panoului rutier de la intrarea în satul V. Am coborât din maşină cuprinsă de o mare nelinişte. Am constatat că maşina avea caroseria «caldă», precum şi capota, de parcă vehiculul ar fi staţionat vreme de câteva ore sub un soare torid! Când am

19

urcat din nou în maşină, am remarcat că bara schimbătorului de viteze era în punct mort şi că frâna de mână nu era trasă. Am pornit mai departe. Când am ajuns la C, m-am dus să-mi iau copiii de la femeia care avea grijă de ei şi ne-am întors imediat acasă.

După ce am coborât din maşină, am vrut să-mi iau lucrul de mână (un pulover pe care mi-l făcusem singură, cu toate bucăţile tricotate, dar încă neasamblate), pus împreună cu două andrele într-o sacoşă de hârtie aşezată pe scaunul din spate. Numai că am găsit doar andrelele... Nici urmă de pulover! Câteva minute mai târziu, aflându-mă în sala de baie, am văzut în oglindă că machiajul îmi cursese pe faţă, de parcă aş fi transpirat abundent!"

Dispunând de mai multe repere în timp, Brigitte şi-a dat seama că pe durata traseului exista un gol de cincisprezece-douăzeci de minute, deşi episodul cu sferele luminoase i se părea că nu durase mai mult de câteva

Secunde! De atunci Brigitte suferă de cefalee, nu foarte dureroase dar tenace, iar uneori are şi senzaţia că e supravegheată.

Pe lângă asta, precizează ea, mi se întâmplă deseori să mă relaxez înainte de a adormi. În momentul acela sunt total destinsă, cu mintea cât mai goală cu putinţă. În aceste condiţii am auzit într-o seară – sau mi s-a părut că aud – următoarele cuvinte, pronunţate foarte încet: «Deocamdată nu spune nimic nimănui». Nu ştiu dacă cuvintele erau exact acestea, dar fraza avea acest sens. În sfârşit, acum câteva zile (15 sau 20 martie 1983), mi-am amintit că am auzit, cu ocazia acestei aventuri, o muzică suavă, odihnitoare, formată din câteva note prelungite, semănând puţin cu suflarea vântului. Eu şi soţul meu am auzit aceeaşi muzică în ziua de 29 martie pe la orele trei dimineaţa, înainte de a adormi". Georges, soţul ei mi-a scris la 6 aprilie 1983:

Am luat cunoştinţă de raportul pe care vi-l trimite Brigitte. Confirm faptul că i-am atras atenţia soţiei mele asupra unei muzici foarte plăcute, dar şi foarte slabe, pe care am auzit-o în ziua de 29 martie pe la orele trei dimineaţa. Această muzică s-a terminat cu

20

O notă foarte prelungită având în permanenţă aceeaşi amplitudine. După aprecierea mea, acest fenomen a durat aproape un minut. Adaug că am constatat că auzeam mai bine această muzică cu urechea «lipită» de pernă decât cu capul ridicat, ceea ce m-a surprins tare mult.

Prietena mea Genevieve Vanquelef (singura femeie ufolog din Europa după cunoştinţa mea) publică în lucrarea ei – OZN, intervenţii, capturidiferite exemple de comportament al acestor sfere luminoase pe care le

numeşte plasmoide luminoase.

În departamentul Abveyron, în 1966 şi 1967, nişte sfere luminoase sunt zărite de toţi locuitorii fermei. În ianuarie, capul familiei este urmat în deplasările lui de această formă ciudată. Deodată, «mai înainte de a fi putut face vreun gest», lumina s-a plasat în faţa cărării «pe care voia să intre».

La 4 aprilie 1979, la o fermă situată la treizeci de kilometri de Montluçon, capul familiei zăreşte două sfere luminoase care se roteau în jurul clădirilor. Aflată în pat, fiica lui a gemut la fiecare trecere. Fermierul iese afară şi una din sfere se proţăpeşte agiesivă în faţa lui. Manejul durează până la orele patru dimineaţa! în altă zi, fermierul întâlneşte din nou această sferă diabolică şi se hotărăşte s-o urmărească. Bagă de seamă cu spaimă că nu mai atinge pământul. Pământul e foarte noroios, dar pantofii lui sunt curaţi. În schimb se înnoroieşte complet la întoarcere când fenomenul a dispărut.

În Canada, în 1970, o infirmieră observă o farfurie zburătoare staţionând în dreptul etajului doi al spitalului la care lucra. La sfârşitul programului se întoarce acasă cu maşina şi bagă de seamă că e urmărită de o lumină mică şi albă. De fiecare dată când face traseul dintre spital şi domiciliu, sfera e prezentă la post. Asta vreme de cincisprezece zile (...).

Cazul de la Blauzac, din departamentul Gard, petrecut în iunie 1967, constituie un exemplu în privinţa efectelor acestui gen de plasmoid. Într-o seară sună telefonul. Stăpâna casei vine

21

În sufragerie, ridică receptorul şi stă de vorbă cu interlocutorul ei. În timp ce vorbeşte, ea îşi aude câinele mârâind şi se uită în direcţia lui. Animalul are în faţa

botului o sferă luminoasă galbenă, care de altfel luminează o întreagă latură a încăperii. Sfera se ridică brusc şi se apropie de femeie. Aceasta ridică mâna în faţa fetei pentru a se proteja. În clipa aceea este în întregime paralizată în această poziţie, cu receptorul în cealaltă mână şi sfera deasupra capului! Nu poate nici măcar să-şi mişte ochii şi nici să strige după ajutor. După câteva minute, sfera alunecă într-o parte şi dispare. Victima cade, trăgând după ea şi aparatul telefonic, şi toţi din casă dau fuga să vadă ce s-a întâmplat.

Această persoană este paralizată dar conştientă. Doctorul îi face o injecţie. Va reîncepe să-şi mişte picioarele abia după două ore. Câinele moare trei zile mai târziu. Femeia nu va povesti amănuntele acestei aventuri decât după zece ani, când soţul ei va remarca şi el o sferă insolită în grădină.

Fie că vorbesc, privesc sau se mulţumesc să facă piruete, e sigur că aceste semne nu se limitează doar la a trece pe sub nasul martorilor.

5. Pescuitorii de oameni ai lui Charles H. Fort

Convins că unii oameni au fost răpiţi de flinte venite din altă parte, ilustrul precursor care a fost Charles Hoy Fort (autorul lucrării Cartea blestemaţilor) scria: Suntem pescuiţi! iată câteva exemple:

În iulie 1983, domnul Ştefan Gasparovic, locuind la Sommerecourt, în estul Franţei, este literalmente aspirat de o navă luminoasă (pe care o zărise cu câteva zile în urmă) şi-şi pierde cunoştinţa. Îşi revine în simţiri la şase kilometri mai departe, suferă de tulburări de vedere, de pierdere a memoriei şi are corpul plin de vânătăi. Va sta în spital câteva zile şi va mărturisi mai târziu că a văzut „la bordul navei, nişte omuleţi foarte urâţi şi graşi, cu urechi ascuţite”.

22

În decembrie 1983, o tânără de douăzeci şi doi de ani din Chile, Marisol Espinoza Fica, este şi ea răpită. La o mie cinci sute de kilometri nord de Santiago, târziu în noapte, tânăra se îndreaptă cu maşina spre casă, mergând pe un drum de munte. Ea declară că, brusc, vehiculul ei a fost „aspirat de o forţă puternică provenind de la un obiect rotund care plutea în aer şi pe care se mişcau luminiţe violete”. Maşina fiind aşezată de obiectul zburător la câţiva metri de o râpă, tânăra femeie a fost obligată să meargă mult pe jos pentru a ajunge acasă. Marisol s-a dus împreună cu tatăl ei la comisariatul de poliţie ca să facă o declaraţie şi ieşind de acolo, amândoi au putut să vadă, uluiţi, discul care reapăruse pe cer. „O navă enormă”, a precizat tatăl, profund tulburat.

În septembrie 1981, lângă Avignon (Vaucluse), doamna Giraud şi unul din prietenii ei mergeau cu maşina pe drumul naţional 100. „În faţa noastră, explică doamna Giraud, circula o maşină condusă de o femeie. Deodată, pe când începusem să urcăm o coastă, drumul a fost invadat de o ceaţă ciudată. Erau orele nouăsprezece şi jumătate. Am aprins farurile şi apoi norul acela gros s-a risipit la fel de repede precum apăruse. Atunci am constatat dispariţia maşinii din faţă! Nu exista niciun drum, nicio parcare unde ar fi putut să oprească. Maşina se volatilizase în norul acela care nu se întindea pe mai mult de treizeci de metri”.

Această „răpire” a unui vehicul într-un nor li s-a părut atât de extravagantă încât cei doi automobilişti n-au îndrăznit să spună nimănui. Dar câteva săptămâni mai târziu, împreună cu câteva sute de martori, doamna Giraud a observat pe cerul oraşului Avignon o sferă luminoasă, enormă, de culoare roşie. Atunci s-a hotărât să rupă tăcerea. Ea a mărturisit în ce împrejurări a dispărut o

maşină, chiar sub ochii ei, într-un nor care invadase în mod inexplicabil drumul naţional 100.

23

6. Pământenii sub control în 1984, pe la începutul lunii noiembrie, la Montreal, lucram împreună cu editoarea Louise Courteau la corectura cărţii Conspiraţia cosmică, lucrare de Stan Deyo, tradusă de Bernard Milot, pe coperta căreia scria, pe bună dreptate: Această carte este o bombă!

Am fost întrerupţi de o prietenă a editoarei care venise însoţită de fiica ei Martine (nume fictiv). Femeie frumoasă, relaxată, prea puţin înclinată spre problemele metafizice, lucrând într-un mare magazin, Martine (douăzeci şi unu de ani) trăia zile fericite alături de iubitul ei.

Martine a acceptat să povestească aventura uimitoare pe care a trăit-o, la vârsta de cincisprezece ani, la părinţii ei care locuiau într-o casă destul de izolată, la vreo cincizeci de kilometri de Montreal. În timpul nopţii de 15 februarie 1978, Martine se trezeşte brusc şi se ridică în capul oaselor. De la fereastra camerei vine o lumină puternică şi adolescenta a rămas încremenită. Foarte aproape de sol, în grădină, un aparat luminos, foarte ciudat, în formă de dom, stă suspendat în aer deasupra zăpezii. La bază şi în vârf clipesc lumini colorate.

— Te vei scula şi vei veni la noi…

— Nu!

A fost un strigăt mental, şi o idee, o argumentare foarte uimitoare a îndemnat-o să formuleze următorul gând:

— Nu, nu voi veni pentru că sunt materialistă, foarte ataşată de bucuriile banale ale vieţii. Voi sunteţi evoluaţi spiritual şi foarte departe de preocupările mele. Lăsaţi-mă,

spiritualitatea nu mă interesează.

Martine nu-şi mai aminteşte exact termenii „telepatici” cu care s-a opus cererii celor din navă, dar fraza de mai sus exprimă destul de bine conţinutul refuzului său.

24

Pupă un timp greu de apreciat – cu siguranţă mai mult de o oră – paralizia a încetat şi nava s-a ridicat încetişor. Cuprinsă de panică, Martine a dat fuga să-şi trezească părinţii. Aceştia au putut să vadă foarte clar pe fereastră nava care, aflată acum la câţiva metri de sol, se îndepărta clipind din luminile ei policrome.

Maiha Martinei mi-a confirmat categoric faptul că a văzut acea navă luând înălţime şi îndreptându-se spre est. Tatăl, mama şi fiica lor văzuseră indiscutabil acelaşi obiect, pe care îl descriau cu aceleaşi detalii.

În timp ce Martine îşi termina relatarea (stătea în dreapta mea, cu faţa la Louise Courteau şi la mama ei), mintea mi-a fost brusc invadată de imaginea pulpei drepte a tinerei femei. Dar e pulpa unei fetiţe! Evitând să fac aluzie la acest „flash”, am întrebat-o pe mamă:

— Când Martine era mică şi se juca afară, lângă casă, nu i s-a întâmplat să facă vreo escapadă, să se întoarcă seara târziu?

Atunci mama mi-a povestit, uimită, această escapadă şi urmările ei neaşteptate. Pe la vârsta de cinci-şase ani, Martine s-a dus într-o zi să se joace singură în pădure, s-a îndepărtat de casă şi a lipsit câteva ore. Când s-a întors seara acasă, părinţii ei au certat-o rău de tot. Ce făcuse? Nimic. Pur şi simplu se distrase, altceva nu-şi mai amintea. A doua zi, pulpa piciorului drept a început să se umfle, aproape dublându-şi volumul, dar fără s-o doară. Părinţii i-au examinat piciorul şi au remarcat o urmă mică de

înţepătură în partea de sus a pulpei. Cu siguranţă o înţepătură de insectă. Medicul a prescris un unguent. Umflătura, anormală dar nedureroasă, s-a menţinut vreme de o săptămână, apoi urma înţepăturii a devenit mai vizibilă. Tatăl fetei a eliberat orificiul, a masat muşchiul şi a apărut un spin negru. Să fi fost spinul unui porc-ţepos? Copilul spune că nu a văzut în pădure acest gen de animal. Iar în timp ce se juca nu a simţit nicio înţepătură.

Cu ajutorul unei pensete, mama fetiţei a scos încet spinul, care era de un roşu închis şi nu se mai termina. Spinul era lung de

25

zece centimetri şi avea un diametru de unu-doi milimetri. Avea o secţiune triunghiulară, cu colţurile rotunjite, de parcă ar fi fost şlefuite. Acest spin a fost spălat şi păstrat pe o etajeră. Pulpa Martinei s-a dezumflat şi totul a revenit la normal. După vreo cincisprezece zile, când tatăl a dat cu ochii de faimosul spin de pe etajeră, a dat din umeri şi l-a aruncat…

Şi astfel s-a pierdut implantul pe care nişte fiinţe venite de aiurea îl făcuseră în pulpa unei fetiţe. Care era natura acestui implant? Să fi fost un „spion” pentru testarea purtătoarei şi trimiterea de informaţii unei sonde plasate pe orbită în jurul Pământului? Sau să fi fost o momeală destinată să fie descoperită, scoasă din came dar care să lase in situ un implant mult mai mic? Acesta n-ar fi provocat fenomene de respingere, n-ar fi cauzat inflamaţii şi ar fi trecut neobservat, continuând să emită impulsuri localizatoare – unde care să le permită numiţilor ET s-o urmărească pe purtătoare şi s-o localizeze într-un anumit moment. De exemplu zece ani mai târziu, în camera ei de adolescentă, în cursul acelei nopţi memotabile, când i-au cerut şi vină la „ei”…

La cererea mea, Martine a acceptat să se supună unei şedinţe de hipnoză pentru a retrăi acele evenimente care nu lăsaseră nicio urmă în memoria ei conştientă. O săptămână mai târziu, ostenită, plictisită, Martine n-a vrut să mai audă de această poveste veche.

Oare câţi copii, după o escapadă, s-au întors acasă cu o rană uşoară, fiind puşi astfel sub controlul unor „vizitatori" necunoscuţi? Un incident banal, repede uitat, dar care mai târziu îşi poate arăta adevărata importanţă cu ocazia unei noi „întâlniri"...

Dacă şi ţie ţi s-a întâmplat ceva asemănător, prietene cititor, sau dacă cunoşti pe cineva care a trăit o astfel de aventură, nu ezita să-mi scrii. Voi respecta cu scrupulozitate anonimatul celui în cauză, şi poate că aportul lui la ancheta noastră ne va permite să progresăm simţitor.

CAPITOLUL II

Întâlnirile ratate... şi celelalte.

În întreaga lume, numiţii ET le-au promis diverşilor contactaţi că se vor întoarce. În majoritatea cazurilor, vizitatorii le trăgeau clapa! Uneori martorul era survolat de un disc luminos la ora întâlnirii, fără să aibă loc contact sau dialog. Alţii, mai norocoşi – precum cuplul de la Belo Horizonte din Brazilia – au putut să-şi întâlnească „fraţii din spaţiu" de mai multe ori, să urce la bordul navei lor şi să-şi relateze mai târziu aventura, latã, pe scurt, cea întâmplată lui Herminio şi Biancar... un cuplu simpatic cu care am stat de vorbă de mai multe ori în Brazilia, în iunie

1980. Părinţii a trei copii, având o situaţie bună şi ducând o viaţă dintre cele mai normale, cei doi, în momentul evenimentelor (asemenea majorităţii contactaţilor), nu erau deloc interesaţi de OZN-uri.

În ziua de 12 ianuarie 1976, la orele douăzeci şi trei

şi treizeci, soţii R., aflaţi în vechea lor maşină Karmanguir (model 1965), se deplasează pe drumul ce duce de la Rio spre Belo Horizonte. După ce trec de oraşul Matias Bărbosa, Herminio, obosit de călătorie, se opreşte pe marginea drumului pentru a se

odihni şi aţipeşte, în timp ce nevasta lui rămâne trează. Trece cam o jumătate de oră şi Bianca zăreşte prin parbriz ceva pe care-l ia drept un balon luminos, „foarte drăguţ”. Balonul se apropie, se stinge, devine invizibil. Apoi se reaprinde brusc, îndreaptă spre maşină un fascicul luminos care se stinge şi el în timp ce balonul se opreşte deasupra maşinii. Bianca crede acum că e un avion care se va prăbuşi peste vehiculul lor. Ţipă. Herminio se trezeşte tresărind.

Amândoi se simt uşori, au o senzaţie ciudată de gol. Asta o face pe Bianca să-şi zică că ar putea „să se întoarcă cu capul în jos” şi să plutească fără să păţească nimic. Senzaţia de uşurinţă se accentuează şi soţii îşi dau seama, înspăimântaţi, că „obiectul” aspiră maşina care se ridică încet, că noaptea „normală” se transformă într-un întuneric complet. Senzaţia de plutire dispare, înlocuită de o presiune simţită pe întreg corpul. Şi-au pierdut cunoştinţa? Fapt e că se pomenesc brusc (tot aşezaţi în maşina lor) în mijlocul unei încăperi circulare, luminată de o lumină provenind direct din pereţi. Nu se vede niciun fel de corp de iluminat. „Mi se părea că mă aflu în interiorul unui bec care răspândea o lumină asemănătoare cu lumina zilei”, va explica mai târziu Bianca. Nici ea şi nici soţul ei nu înţeleg în ce loc se află; în privinţa asta n-au nicio idee preconceputǎ, sunt pur şi simplu derutaţi.

În plafonul acestei încăperi circulare se deschide o trapă şi o scară metalică coboară până la podea. Apar doi

„tineri”, înalţi, CU pielea mată, cu părul negru şi ochii verzi. Amândoi poartă un fel de trening. Necunoscuţii coboară treptele, unul îndreptându-se spre partea din faţă a maşinii, iar celălalt spre partea din spate, examinând-o cu atenţie (vehiculul e murdar, plin de noroi căci a plouat). Unul dintre „tineri” (astfel îi numesc la început prietenii noştri, tot fără vreo idee preconceputǎ) se apropie de Bianca şi îi face semn să coboare. Ea este atât de nervoasă încât nu reuşeşte să deschidă portiera care, în acel moment e puţin cam blocată. „Tânărul” trage de mâner şi o ajută pe Bianca să coboare.

28

Cum ajunge afară, brazilianca are impresia neplăcută că e beată. „Dacă puneam piciorul jos, mă clătinam, nu puteam să mă ţin pe picioare. Atunci tânărul mi-a întins braţul. Apoi a ieşit şi Herminio şi a fost; ajutat şi el de celălalt bărbat”. Sofii tot nu înţeleg unde se află. Cei doi „tineri”, foarte amabili, îi conduc spre o altă scară metalică, pe care o coboară pentru a ajunge într-o sală imensă pe care Bianca o va numi „hangarul”. În mintea lui Herminio se strecoară o idee neliniştitoare. Mai întâi ezită, apoi îşi întreabă soţia: „Oare nu cumva ne aflăm într-o farfurie zburătoare?” Bianca are o tresărire violentă şi e gata să leşine de groază gândindu-se că ea şi soţul ei nu se vor mai întoarce niciodată la ei acasă. Ce se va întâmpla cu copiii?

Reamintim că, înainte de această întâmplare, niciunul dintre ei nu credea în farfurii zburătoare şi cu atât mai puţin în posibilitatea că ar putea să existe nave extraterestre. Şi-au schimbat oare părerea în momentul în care au fost duşi în acea sală foarte mare? Nu! Sigur, trebuie să recunoască evidenta. Acel aparat seamănă cu ceea ce s-ar putea numi o farfurie zburătoare dar, pentru

ei, acel aparat este foarte terestru.

Herminio declară: „JLA început am crezut că era vorba de o experienţă a americanilor, a ruşilor şi că se înşelaseră în privinţa noastră, că ne luau drept ceea ce nu eram. Am început să gesticulez, să le strig că se înşelau, dar avea fu impresia că nu mă auzeau. Bianca tipa şi plângea cuprinsă de panică. Cei doi tineri erau totuşi amabili. Ne-au dus într-o altă încăpere, vorbind între ei o limbă pe care nu o cunoşteam. Încăperea era pătrată. Ne-au examinat pielea, ochii, apoi au pus-o pe Bianca să se întindă într-un fel de casetă transparentă, care a început să-şi schimbe culoarea ca fierul încălzit până la roşu. Nu ştiam ce vor face şi am început să strig cu disperare, întrebându-i ce vor de la noi. Nu au reacţionat; nu mi-au acordat nicio atenţie. Unul dintre tineri stătea lângă mine. Colorarea în roşu a acelei casete a slăbit apoi a dispărut, iar celălalt a ajutat-o pe Bianca să iasă din casetă şi să stea pe picioare. A fost

rândul meu să suport aceeaşi experienţă. După ce am ieşit din casetă, între cei doi necunoscuţi a avut loc o conversaţie de neînţeles pentru noi. După aceea au adus o cutiuţă şi au apropiato de pieptul meu. Instrumentul acela era legat la un alt aparat, de dimensiuni mari. Mi s-a părut că fundul cutiei a sărit şi s-a sprijinit pe pieptul meu... după care probabil că am leşinat, căci nu-mi mai amintesc de nimic”.

Bianca a fost supusă aceleiaşi experienţe şi a „adormit” ca şi soţul ei. Când şi-au venit în fire, soţii erau culcaţi pe ceva destul de înalt, care semăna cu o masă rotundă dar suplă. S-au ridicat în capul oaselor şi tăblia le-a însoţit mişcarea, lăsându-se puţin în jos, modelându-se perfect după forma corpurilor lor.

Au văzut că sunt observaţi de câteva „persoane”, îmbrăcate într-un fel de combinezoane strânse pe corp, cu o expresie binevoitoare pe faţă. Se aflau acolo patru „bărbaţi” înalţi (peste doi metri) şi o femeie de aceeaşi statură, foarte frumoasă, cu păr lung şi negru, ochi verzi şi o privire ciudată, fascinantă. Toate aceste fiinţe semănau foarte mult şi ai fi putut crede că sunt gemene. Foarte feminină, tânăra aceea prezenta totuşi aceleaşi trăsături ca ale tovarăşilor ei: aceeaşi piele mată, aceeaşi ochi rotunjiţi de culoare verde, acelaşi corp bine proporţionat. Părul lung şi negru îi cădea pe piept. Purta încălţări fără toc.

În apropierea „fotoliilor” se afla un aparat asemănător, într-un fel, cu o centrală telefonică. La tabloul lui de comandă au fost legate patru căşti: câte una pentru Hemiinio şi pentru Bianca, celelalte două pentru „tinerii” care le serviseră drept ghizi. Prietenii noştri şi-au potrivit căştile pe cap. Şi-au auzit interlocutorii exprimându-se în limbajul lor de neînţeles şi imediat după aceea, traducerea în portugheză. Deodată, Bianca a strigat uluită;

— Oh! Henninio, îmi vorbesc! îi înţeleg!

— Fii binevenită, spunea vocea din căşti. Eu sunt Karran. Tu ce nume ai?

30

«Karran s-a prezentat lui Hemiinio, apoi l-a întrebat cum îl cheamă. „Maşina” traducea portugheza şi umanoidul auzea cuvintele oaspeţilor în propria lui limbă. Umanoidul le-a spus că vine de pe o planetă îndepărtată numită Klemier… Abia în momentul acela şi-au dat seama Herminio şi Bianca de adevărul înspăimântător. Se aflau într-adevăr într-o farfurie zburătoare, dar acea navă nu datora nimic tehnologiei umane. Fusese concepută departe de Pământ, într-o altă lume! A urmat un dialog foarte luftg,

întrucât Bianca, manifestându-şi de mai multe ori dorinţa de a-şi satisface o nevoie naturală, s-a simţit cuprinsă de somn şi a adormit! „Când mă trezeam, a mărturisit ea, nu mai simţeam nevoia de a merge la toaletă. Aşa că nu ştiu dacă au toalete”. Bianca va repeta textual aceste cuvinte în cursul unei serii de emisiuni televizate care vor face senzaţie în Brazilia.

Celor doi brazilieni li s-au examinat pielea, părul, ochii şi, la început, au recunoscut că le-a fost foarte frică dar, treptat, teama le-a dispărut, mai ales din momentul în care, datorită aparatului traducător, s-a putut stabili un dialog.

Reproducem mai jos câteva lucruri pe care va trebui să le reţinem, pentru a le compara cu alte declaraţii făcute de numiţii ET diferiţilor contactaţi.

„Cred într-o divinitate, va spune Bianca, numai că nu cred că e nevoie de cărţi şi de biserici pentru a şti că acest Creator există. Ei nu au nimic din toate astea pe Pământul lor. N-au nevoie de ele.

Herminio: După spusele lui Karran, bătrâneţea este o maladie; ei nu îmbătrânesc. Ei controlează materia.

Bianca: Ei spun că pe Pământul lor nu mor, „pierd materia”. Şi când primesc o, jioună materie” – noi am zice că ne „naştem din rou” – nu uită ce erau înainte şi continuă pornind de acolo de unde s-au oprit. Nu revin niciodată la ce-a fost. Pe durata şederii noastre la bordul navei, am băut un lichid ca uleiul cu un gust imposibil de precizat. Spun greu de precizat pentru că se simţea

gust de sare, de zahăr şi de altele. Oricum, nu avea un gust bun. La un moment dat, când voiau să mă facă să beau un lichid destinat să şteargă amintirile pe care le-am fi putut păstra despre ei, am refuzat. Mi-au spus. că era

necesar să beau. Am refuzat deoarece primul lichid pe care mi-l dăduseră să-l beau avea un gust foarte rău, care nu-mi plăcuse. Mi-au spus că nu mă vor forţa. Karran mi-a explicat motivele pentru care trebuia să beau, deşi nu mă obligau s-o fac. Mi-a explicat cu calm că atunci când voi ajunge pe Pământ şi voi vorbi despre cele întâmplate, toată lumea mă va crede nebună. Era, deci, preferabil să bem ca să uităm că am fost la ei. Am chibzuit bine, apoi am spus: „Nu, nu voi bea deoarece pentru mine toate aceste lucruri sunt foarte importante. În ciuda spaimei pe care am tras-o, această experienţă a fost minunată. Să ştii, Karran, că în lumea asta, în care sunt atâţia nebuni, unul în plus nu înseamnă mare lucru. Aşa că nu voi bea acest lichid".

Atitudinea curajoasă şi hotărâtă a tinerei femei se pare că ia impresionat foarte favorabil pe Karran şi semenii lui. Oare acesta să fie motivul pentru care au examinat-o cu un aparat destinat să „înregistreze" undele mentale, ceea ce nu s-a întâmplat şi în cazul lui Herminio? Nu se ştie, dar trebuie remarcat faptul că, de atunci înainte, după această primă aventură, Bianca primeşte mesajele venite de la aceste fiinţe, mesaje auditive, transmise de o voce percepută foarte clar. După spusele lui Karran, relatate de Bianca, ei vin pe planeta noastră doar ca să ne observe. Spun că le aparţinem şi că ei ne aparţin nouă. Scopul lor este doar să observe ce facem, fără să intervină. Noi, pământenii, ne tragem din ei.

În ceea ce priveşte „schimbarea de materie" (moarte), perioada de tranziţie şi „reînnoirea materiei", Bianca reproduce cuvintele lui Karran sau cel puţin ceea ce a reţinut. O citez, încercând să rezum (parantezele îmi aparţin):

„Mi-au explicat că aici, pe Pământ, procesul este acelaşi (subînţelegându-se moarte şi renaştere cu

reîncarnare). Folosim acelaşi procedeu ca şi ei, doar că nu ne mai amintim (am uitat

32

vieţile noastre anterioare). În lumea lor nu se moare de bătrâneţe; la ei există un proces care menţine materia sănătoasă un timp foarte îndelungat. Dar vine o vreme când materia oboseşte, deşi este „alimentată" (regenerată?) constant. Atunci trebuie să se facă «schimbarea de materie». Se întâmplă şi accidente, şi atunci pierd materia. În acest caz, noi am zice aici că a avut loc moartea. Au încercat să-mi explice acest proces şi mi-au spus: «Pe planeta noastră, noi nu murim – pierdem materie şi există o diferenţă între moarte şi pierderea de materie. (Oare Karran vrea să spună că, pentru specia lui, „moartea reală" nu înseamnă pierderea corpului-materie, ci eliberarea sufletului, a spiritului, desprins din ciclul kannic, fapt ce-i permite să nu se mai reîncarneze?) Moartea se produce pe planeta voastră, unde a avut loc un accident (cu ocazia creării oamenilor de către numiţii ET?): un exces de energie, o radiaţie a ars o parte din creierul vostru. De aceea nu vă amintiţi nimic (din vieţile voastre anterioare) când reveniţi în materia voastră (când vă reîncarnaţi). Noi ne amintim de toate perfect când primim o nouă materie»".

În iulie, august şi septembrie 1978, în cursul unor emisiuni TV realizate de Flavio Cavalcanti – canalul Tupi – celor doi contactaţi li s-a pus următoarea întrebare:

„Au ei (Karran şi semenii lui) o comunicare cu spiritele (Trebuie să amintim că în Brazilia kardecismul – doctrina lui Allan Kardec despre comunicarea cu spiritele dezîncarnate – este considerată ca o adevărată religie.), înainte de a căpăta o nouă materie?

„Bianca: Aş vrea să precizez că termenul „spirit" n-a

fost folosit, adoptat de ei, în acel moment, decât ca noi să putem înţelege ce voiau să spună. Au o comunicare perfectă între materie – persoanele vii – şi persoanele-spirite. Vreau să spun, persoanele care au pierdut materia (viaţa). Între ele există o legătură perfectă. Nouă ne lipseşte această legătură tocmai din cauza problemelor noastre". (Aluzie la „accidentul" amintit mai înainte.)

33

Prin urmare, la 12 ianuarie 1976, pe la miezul nopţii, în apropiere de Marias Bărbosa (localitate situată la aproximativ o sută cincizeci de kilometri nord de Rio de Janeiro), Herminio şi Bianca sunt îmbarcaţi la bordul navei lui Karran. Când părăsesc astronava şi-şi reiau drumul cu maşina, ceasul vehiculului, care nu funcţiona foarte bine, arăta aproape miezul nopţii. Apropierea de prima localitate le oferă şi prima surpriză. Se aflau la Conselheiro Lal diete, în statul Minas Gerais, cam la două sute de kilometri de Matias Bărbosa! Prin urmare, nava se deplasase în timpul şederii lor la bord şi îi lăsase la două sute de kilometri de locul de unde fuseseră răpiţi. O nouă surpriză îi aşteaptă la prima staţie de benzină, unde află că, deşi era într-adevăr miezul nopţii, calendarul indica ziua de joi 15 ianuarie. În consecinţă, stătuseră două zile la bordul astronavei.

Bianca a rămas şocată, traumatizată şi timp de câteva zile nu a mai putut vorbi decât bâlbâit; ba chiar a recurs la un calmant şi, treptat, lucrurile au revenit, până la urmă, la normal. Nici ea şi nici soţul ei nu au făcut publică ciudata lor aventură, de teamă să nu fie consideraţi ţicniţi. Au povestit totuşi câtorva prieteni şi de la ei... Dar producătorul de televiziune Flavio Cavalcanti nu a reuşit decât abia după doi ani să-i „descopere", să stea îndelung de vorbă cu ei, să-i vadă în cadrul familiei,

împreună cu copiii lor şi să-şi dea seama de sinceritatea lor. În cele din urmă i-a convins să participe la o serie de emisiuni şi astfel a fost dezvăluită fantastica lor răpire.

La 27 august 1978, pe acelaşi canal Tupi, prietenii noştri consimţeau să vorbească de cel de al doilea contact, petrecut la 9 ianuarie 1977, care le fusese anunţat printr-un mesaj primit la sfârşitul lui octombrie 1976. Iată, în rezumat, transcrierea declaraţiilor lor:

„Bianca: Mesajul spunea că numitul Karran avea să se întoarcă şi că dorea să vorbească iar cu noi. La întâlnire va veni o altă persoană – un extraterestru pe nume Zir – care ne va aştepta

şi ne va duce la Karran. La data fixată ne-am dus în locul stabilit. Nu am văzut sosind persoana numită Zir. Respectivul a apărut lângă noi, în întuneric şi a bătut în geamul maşinii. Ne-a fost frică. Ne-a vorbit în portugheză, amintindu-ne ce fusese stabilit prin mesaj. Zir a urcat în maşină. Am mers cu maşina aproximativ un kilometru până când am ajuns la locul întâlnirii. Zir i-a cerut lui Herminio să întoarcă maşina. Apoi a coborât. Am aşteptat cam o oră. După care am văzut o formă albă care înainta pe drum. Mi-a fost foarte frică, gândindu-mă că asta ar putea să fie o fantomă. Nu m-am gândit că era Karran pentru că mă aşteptam să-l văd coborând din navă. Forma albă care venea spre noi a început să se precizeze – era într-adevăr Karran!”

Cu ocazia celui de al doilea contact, dialogul avea să dureze aproximativ două ore. Herminio şi Bianca nu au fost prea vorbăreţi referitor la ceea ce li s-a spus, dar se poate reţine că, în cadrul acestor contacte, le-au fost comunicate informaţii „îngrijorătoare”, susceptibile să aibă un impact serios asupra publicului dacă ele ar fi divulgate

într-o zi. De ce natură erau aceste informaţii alarmante? ’Ne vom putea face o idee atunci când ne vom ocupa de cazul „2 Mu Beta” care se potriveşte perfect cu cel al brazilienilor. Au urmat şi alte contacte cu Karran şi echipajul său, în luna ianuarie a fiecărui an. (Bianca – divorţată între timp – mi-a confirmat durabilitatea contactelor ei, cu ocazia celei de a doua întâlniri pe care am avut-o cu ea la Rio de Janeiro, în cursul primului Congres de Ufologie, din septembrie 1988). Hi au aflat astfel că unii extratereştri trăiesc printre noi şi că societatea noastră este observată de ei în permanenţă.

Aceste contacte repetate au modificat profund felul de a gândi al celor doi brazilieni. În timpul acestor întâlniri cu „Inteligenţele din Afară”, Herminio şi Bianca au fost instruiţi, au învăţat o tehnică de „ieşire din corp”, ieşire conştientă, instruind mai târziu în această tehnică pe oricine dorea să frecventeze Centro deestudose Pesquisas Occultistas (Centrul de Studii şi Cercetări Ocultiste) pe care l-au creat la Belo Horizonte.

35

Rezultatele obţinute prin această tehnică de „ieşire şi de întoarcere conştientă la materie” urmăresc să demonstreze experimentatorilor realitatea a ceea ce Karran i-a învăţat pe cei doi. O tehnică bazată pe exerciţii de respiraţie deosebite, exerciţii asupra nervului optic (mai întâi cu ochii deschişi, în picioare, apoi culcat şi cu ochii închişi) şi asta fără să fie nevoie să nu mai bei, să nu mai fumezi, să nu mai mănânci carne sau să nu mai ai raporturi sexuale. Trebuie să recunoaştem că e ceva cât se poate de nou, deoarece diferitele şcoli spiritualiste cer contrariul.

Deci această tehnică îţi permite, în cursul „ieşirilor din corp”, să intri în legătură cu „spiritele” fără corp, dar şi cu extratereştrii când aceştia „îşi pierd materia” sau pur

şi simplu când „evoluează” ei înşişi „în ectoplasmă”. Această succesiune de întâlniri cu fiinţele venite din spaţiu a modificat profund, a schimbat complet viaţa prietenilor noştri care s-au orientat spre mai multă spiritualitate, iar asta este o trăsătură comună a multora dintre cei contactaţi. Prin intermediul interpretului nostru, l-am întrebat pe Herminio:

— Ţi-a spus cumva Karran care este motivul pentru care el şi semenii lui stabilesc contacte cu pământenii? Şi de ce navele lor zboară atât de des pe cerul nostru?

— E vorba de o pregătire care urmăreşte să ne obişnuiască cu prezenţa lor, să ne convingă de existenţa lor. După aceea, într-un viitor apropiat, vor stabili un contact „public”, fără să provoace panică.

Am întrebat-o pe Bianca:

— Tu şi Herminio aţi trăit o experienţă extraordinară, ale cărei detalii ar merita să fie dezvăluite pe larg. De ce nu scrieţi o carte?

— Am scris-o şi am încredinţat manuscrisul, împreună cu fotografii şi crochiuri, unui „profesor” american, care ne-a spus că l-a pierdut sau că i-a fost furat. Nu l-am mai putut recupera. Poate că mai târziu vom încerca să rescriem cartea. (Bianca va publica această carte în 1987.)

36

Le-am sugerat celor doi soţi să accepte câteva şedinţe de hipnoză, pentru a-şi regăsi – dacă era posibil – totalitatea amintirilor lor despre aceste contacte. Au refuzat această propunere şi mi s-au părut puţin cam stingheriţi. Era clar că niciunul dintre ei nu dorea să revină la suprafaţă anumite amintiri… poate jenante. Căci în patruzeci şi opt de ore de examene medicale şi de teste la bordul navei, probabil că au avut loc experienţe între

extratereştrii de ambele sexe şi pământenii destul de atrăgători!

În cursul emisiunilor realizate de Fabio Cavalcanti, în direct şi cu public, câteva persoane au intervenit pentru a povesti propriile lor experienţe în materie de contacte. În 1975, Mario Monteiro era căpitan la bordul vasului Amapa. Într-o seară, pilotul l-a chemat pe comandantul navei – Luiz Raigon – pentru a-i arăta o lumină ciudată care însoţea vasul. Când comandantul a ajuns la pilot (pe la orele unsprezece şi jumătate seara), obiectul luminos dispăruse. A doua zi scenariul se repetă. Lumina se ţine după navă, pilotul îl anunţă pe comandantul Raigon. Atunci obiectul îşi modifică intensitatea luminoasă şi dispare. Comandantul nu vede nimic şi pilotul începe să-i stârnească bănuieli. A treia seară, chemat din nou, fără să poată remarca nimic anormal, comandantul îl ameninţă pe pilot cu debarcarea dacă va continua să-şi bată joc de el!

Apoi, într-o vineri, pe la orele zece seara, căpitanul Mario Monteiro vede el însuşi acel obiect luminos. Un flash puternic îl orbeşte (martorul va spune: „Am fost atacat de o lumină enormă”) … şi ghinionistul dispare literalmente de pe navă! St va rematerializa la bord, în aceeaşi poziţie ca cea pe care o avea în momentul „agresiunii”, duminică în cursul după-amiezii! Patruzeci şi opt de ore de absenţă care i-au lăsat o gaură în memorie. Nimeni nu a băgat de seamă dispariţia lui deoarece, după cum spune chiar el, „Sâmbăta şi duminica e repaus. Unii se închid în cabina lor, alţii citesc reviste, se destind. Nimeni nu se ocupă de vecinul lui. Astfel încât nimeni nu a observat absenta mea la bord. Această aventură m-a impresionat în mod neplăcut”.

37

„Lumina enormă” care îl atacă pe acest brazilian, îl

duce în altă parte şi îl readuce în punctul de plecare, după patruzeci şi opt de ore, seamănă destul de mult cu răpirea domnului X în Québec şi cu cea a lui Frank Fontaine. Aceste elemente concordante anulează elucubraţiile negative proferate trei ani mai târziu de Jean-Pierre Prévost. Acest proces de transfer sau teleportare era cunoscut de ufologi din 1975. (Numiţii ET folosesc şi „sfere de transfer", sfere luminoase cu un diametru de aproximativ douăzeci de centimetri. Acestea se aşază în apropierea unei persoane, luminozitatea lor creşte... şi persoana respectivă este instantaneu transferata în altă parte.) Numai că la 26 noiembrie 1979 (răpirea lui Frank Fontaine), cazul lui Herminio şi Bianca şi cel al căpitanului navei Amapa (şi cu atât mai puţin cel al domnului X petrecut în ajun!) erau necunoscute în Franţa.

Pe de altă parte, tot în cursul emisiunii TV braziliene, un alt ufolog. José Krieger de Cavalcanti (simplă coincidenţă de nume), a declarat că a investigat, la São Paulo, cazul unei doamne de condiţie modestă, care nu avea televizor şi nu ştia nimic despre cuplu! intervievat. Doamna în cauză a avut acelaşi gen de contact şi, pentru a comunica cu ea, numiţii ET au folosit acelaşi tip de aparat traducător cu căşti. O telespectatoare a mărturisit faptul ca a cunoscut pe cineva care trăise o experienţă asemănătoare cu cea a cuplului de la Belo Horizonte, totul desfăşurându-se identic. Din pac. tte, această telespectatoare nu a furnizat şi alte detalii.

S-a remarcat totuşi faptul că acest sistem de traducere (asemănat cu o centrală telefonică cu mai multe căşti), folosit relativ curent de umanoizii care acţionau în Brazilia, pare să fie necunoscut de cei care stabilesc contacte cu pământenii din alte ţări ale lumii. Cel puţin aceşti contactaţi nu-şi amintesc de un astfel de

instrument... Dacă nu cumva acest procedeu (făcând să intervină o aparatură cu aspect familiar) a fost într-adevăr folosit şi nu rezultă dintr-o simplă sugestie din partea numiţilor EL. Dacă unii contactaţi trişează (fraudă inconştientă, conştientă sau indusa

38

de vizitatorii noştri), aceştia din urmă trişează şi ei, după cum trişează şi comisiile oficiale de anchetă asupra OZN-urilor controlate de serviciile secrete (NSA – National Security Agency

— ŞI CIA, care depinde de precedenta). În situaţia asta suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm cine pe cine manipulează şi de ce? Legat de „manipulare", să relatăm un eveniment care a trecut neobservat în Europa dar care a făcut mare zarvă în Brazilia.

Edilco Bărbosa, pasionat de ufologie, a primit un mesaj care îi anunţa debarcarea unor extratereştri la 15 martie 1980, la Casimiro de Abreu, localitate situată la vreo sută de kilometri nord-est de Rio. Aceşti „vizitatori" promiseseră că vor aduce înapoi patru pământeni răpiţi cu câţiva ani înainte: un brazilian, un argentinian, un canadian şi un olandez. Aceştia – conform mesajului – reveneau după o şedere lungă pe Jupiter: o adevărată erezie, această planetă gigantică este lluitfă, rotaţia ei are o perioadă de nouă ore şi cincizeci de minute, intensitatea gravitaţiei este de 2, 42 la ecuator, fără să mai vorbim de presiunea exercitată la „sol" de o atmosferă de hidrogen, heliu, amoniac şi alţi compuşi, cu o grosime de o mie de kilometri!

Printre cei patru pământeni aşteptaţi, brazilianul ar fi fost unul din membrii echipajului unui elicopter militar dispărut fără urmă în august 1976.

„Primarul localităţii a luat cazul foarte în serios,

spunea o ştire publicată în Franţa la 9 martie 1980 de foarte puţine ziare. Prevăzând un mare aflux de curioşi spre oraşul său, el a organizat un dispozitiv de securitate. Iar Edilco Bărbosa doreşte să adune cât mai mulţi martori care să asiste la sosirea celor patru, pentru ca nu cumva aceştia, când îşi vor povesti aventura, să fie consideraţi nebuni sau dezertori. El spune că un astfel de necaz! s-a întâmplat unui sergent brazilian, restituit planetei sale de origine de către extratereştri şi care actualmente s-ar afla într-un spital psihiatric al armatei.

39

Unii specialişti brazilieni, precum generalul Uchoa şi Irene Granchi, nu iau în serios afirmaţiile lui Edilco Bărbosa şi cred că este o manevră cu scop publicitar. Dar, serios sau nu, acest caz reînvie o dramă: cea a familiei aviatorului brazilian dispărut în 1976, căruia i se anunţă întoarcerea. Văduva lui, Albuquerque E Silva, s-a chinuit multă vreme până să se obişnuiască cu ideea dispariţiei iremediabile a soţului ei şi până când şi-a convins copiii".

Întâlnirea a atras la Casimiro de Abreu peste zece mii de persoane. Echipele televiziunii braziliene i-au aşteptat încă din zori pe mesagerii din spaţiu... care le-au tras chiulul! Ca şi în Franţa, la Cergy-Pontoise, în 1980 şi 1983!

CAPITOLUL III

1. Noapte plină de nelinişte la Ponta Negra (Rio de Janeiro)

La 18 iunie 1980, m-am dus la Rio invitat de Irene Granchi, nr. 1 În ufologie în Brazilia. La ea am făcut cunoştinţă cu diferiţi cercetători, dintre care doctorul Silvio Lago şi Luli Oswald care, în ciuda aventurii fantastice pe care a trăit-o, mi-a permis să-i dezvălui identitatea. Irene Granchi a investigat cu minuţiozitate cazul lui şi a publicat o serie de articole în UFO

Documento şi revista Planeta. Voi reproduce extrase din ele pentru a completa relatarea lui Luli înregistrată cu ocazia convorbirii noastre.

Mamă a şapte copii, Luli Oswald este o doamnă încântătoare, foarte cultivată, care vorbeşte portugheza, engleza, franceza şi italiana. Concertistă, conferenţiară, chemată să ţină cursuri de muzică la universităţile americane, ea a călătorit mult înainte de a se retrage din activitate. La 15 octombrie 1979, ea a primit vizita lui F.G., douăzeci şi unu de ani, student la universitatea din Rio şi prieten cu unul din băieţii ei. F.G. se ducea la Saquarema, staţiune balneară aflată la vreo patruzeci de kilometri est de Niteroi, oraş situat pe malul de sud-est al golfului Guanabara, faţă în faţă cu Rio de Janeiro. Cele două oraşe sunt legate printr-un pod foarte

lung, numit Presidente Costa E Silva. Profitând de această ocazie, Luli Oswald, trebuind să ducă un colet uneia dintre fetele ei care locuia la Saquarema, a plecat împreună cu studentul care conducea un Fiat 147. Au părăsit drumul naţional Amarai Peixoto la puţină vreme după orele douăzeci şi unu şi au intrat pe şoseaua ce se întindea de-a lungul malului. Ploua, iar când ploaia s-a oprit, cerul a rămas la fel de noros şi de întunecat. Ca să rupă monotonia, Luli întrebă, fără cea mai mică idee preconceputǎ:

— Ţi-ar plăcea să vezi o farfurie zburătoare? Ţi-ar fi frică?

— Nu, răspunse cel de la volan. Cred că ar fi nemaipomenit.

În clipa aceea, uluită peste măsură, Luli Oswald exclamă:

— Dacă chiar vrei să vezi una, priveşte acolo!

Într-adevăr, deasupra oceanului apăruseră trei „lumini” şi un obiect enorm, de o formă rotunjită şi având deasupra o cupolă. După câteva deplasări lente, formaţia se stabiliză, răspândindu-şi lumina peste valuri.

F.G. aruncă o scurtă privire în direcţia indicată, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre şosea pentru că era foarte întuneric. La început crezu că era luna (uitând cât se poate de ciudat că cerul era acoperit de nori şi noaptea ca de cerneai). Îşi continuară un moment drumul printre morros (coline) apoi intrară din nou pe şoseaua de pe mal. Luli se întrebă o clipă dacă nu cumva se rătăciseră.

Motorul Fiatului începu să dea rateuri. Studentul coborî din maşină şi farurile începură să clipească singure. Băiatul îşi zise că Luli voia să se distreze făcând o glumă.

Porniră mai departe şi pasagera zări din nou, în depărtare, nava care lumina oceanul. Nevrând să-şi lase atenţia distrasă, tânărul se abţinu să se uite la acea lună, e adevărat că foarte mare (în ciuda norilor foarte joşi).

De altfel, obiectul tocmai dispăruse…

Când ajunseră la Saquarema, pe la orele nouă şi cincizeci de minute, călătorii noştri remarcară încă o dată cele trei lumini

şi, pe un ton de glumă, povestiră fiicei doamnei Luli Owsald cele observate, hotărând totuşi ca la întoarcere s-o ia pe drumul de munte.

Părăsind Saquarema cu intenţia fermă de a evita drumul de pe coastă, călătorii noştri se îndreptară spre munţi… şi se pomeniră în mod inexplicabil pe şoseaua care se întindea de-a lungul plajei…

Deodată, maşina s-a ambalat „ca un cal furios, îmi va spune mai târziu Luli. Parcă ceva ne trăgea, ne arunca la stânga, la dreapta. Portierele vibrau cu un zgomot

asurzitor. Pe lângă asta, deşi făcuserăm plinul la ieşirea din Rio, în curând aveam să rămânem fără benzină. Pe acest drum, care se afla totuşi în stare bună, eram atât de zdruncinaţi încât am considerat că e mai bine să ne legăm centurile. Dar n-a fost deloc lişor, pentru că centurile pluteau de parcă ar fi fost aspirate în sus şi cataramele lor se izbeau de geamuri”.

Luli zări din nou cele trei lumini care pulsau cu străluciri colorate deasupra valurilor. Numără în gând flash-urile, 1, 2, 2… 1, 2, 3… până la şaisprezece străluciri distincte. Alte lumini ieşeau la suprafaţă în vecinătatea unei forme imprecise care părea să fie o farfurie de dimensiuni mari. Un vârtej agita apa şi de la suprafaţa ei se ridicau lumini.

Fiatul merse aşa zdruncinându-se până la uzina dezafectată de la Ponta Negra. Dar de ce era luminata acea uzină dărăpănată şi părăsită? În momentul acela amândoi remarcară o navă enormă, „atât de mare, a precizat Luli, încât ocupa spaţiul dintre două piscuri ale colinei Jacone”. Lunguiaţă, forma ei semăna cu cea a unui paralelipiped bătând în portocaliu, jalonată „de bare sau de ferestre” dispuse orizontal Masa ei colosală degaja o impresie de pace, de calm.

Deodată, în partea dinspre mare au apărut trei lumini puternice, care au iluminat Fiatul, proiectând în mod deosebit un fascicul asupra celui de la volan care, terorizat, a început să se roage cu voce tare, invocând toţi sfinţii Paradisului.

43

Luli Oswald îşi aminteşte că l-a certat cerându-i să părăsească fără întârziere locul acela. Tânărul îi dădu ascultare, convins, va mărturisi el mai târziu, că „farfuriile zburătoare îi răpeau”!

Apoi a urmat gaura din memorie.

Şi-au revenit în simţiri – tot în maşină – pe un drum aflat la intrarea unei ferme, perpendicular pe drumul naţional Amarai Peixoto, cam la câţiva kilometri de Ponta Negra.

Traumatizaţi, preocupaţi de necesitatea de a face plinul, călătorii noştri au mers până la prima staţie de benzină, unde au observat că era trecut de orele două dimineaţa şi nu zece şi jumătate sau unsprezece cum credeau ei. Iar ceasul doamnei Luli Oswald era înainte cu trei ore.

Omul de la staţia de benzină le-a spus că nimeni nu mai risca să folosească noaptea drumul pe care merseseră ei, căci regiunea şi plaja în special erau bântuite de o sumedenie de apariţii de obiecte ciudate şi luminoase.

Cei doi s-au întors în maşină, au pornit pe drumul Anaral Peixoto şi, din nou, portierele au început să vibreze. Casetofonul „plângea”, victimă a unei distorsiuni ciudate, deşi la dus funcţiona normal.

Luli şi F.G. au remarcat că portierele vibrau puternic de fiecare dată când treceau pe lângă un loc bine luminat, precum poştele sau staţiile de benzină. Fenomenul a încetat după ce au trecut de Niteroi.

Când au ajuns acasă la Luli Oswald, cei doi au fost nevoiţi să se încline în faţa evidenţei. Acea călătorie dus-întors, de aproximativ 120 – 130 km, care n-ar fi trebuit să depăşească două ore, le luase cinci!

Cuprins de panică, F.G. nu a îndrăznit să se întoarcă la el acasă, nici să se culce singur. Agitat de tremurături incontrolabile, el şi-a petrecut restul nopţii în patul fiului gazdei sale, agăţându-se de ea cu o spaimă de neînvins.

44

Observarea acelor obiecte misterioase şi incidentele

de pe parcurs sunt oare suficiente pentru a explica această reacţie absurdă?

Nici prietena noastră n-a scăpat de reacţii neaşteptate. Vreme de două zile, Luli nu a putut să urineze, apoi această retenţie a dispărut, odată cu problemele renale pe care le avusese până atunci, în schimb o dureau rău de tot urechile. Suferind de anghină pectorală, Luli se temea de o criză, dar acest lucru s-a întâmplat abia la o săptămână după aventura ei şi s-a manifestat mult atenuată.

Totuşi ochii îi lăcrimau, neajuns care a ţinut o lună de zile. Luli a pus această conjunctivită pe seama faptului că se uitase prea mult la luminile discurilor zburătoare. O lumină ciudată, o „lumină îngheţată”, va spune ca mai târziu, „de parcă în fasciculul luminos s-ar fi aflat bucăţi de gheaţă”.

Irene Granchi a avut norocul de a-i chestiona îndelung pe Luli şi F.G. la numai cinci zile după experienţa lor. Doctorul Max Berezoński, preşedintele cunoscutei APEX (Associaţao de Pestjuisas Exologicas), a testat hiatul 147 cu ajutorul unei busole şi a descoperit zone puternic magnetizate, în special în locurile spre care se îndreptaseră fasciculele luminoase.

2. O experienţă oribilă retrăită sub hipnoză

Cei doi martori au acceptat să se supună unei şedinţe de hipnoză.

Înainte de a merge la cabinetul doctorului Silvio Lago, la Niteroi, ei s-au întors împreună cu Irene Granchi la locul incidentului. Acolo, lângă drumul de pe litoral, au întâlnit un pescar

— Álvaro – şi au stat de vorbă cu el. Al varo văzuse deseori lumini ieşind din apă sau intrând în valuri, fermecat de aceste manifestări pe care le atribuia Zeiţei

Apelor, Iermanja, numită şi Mao de Ouro (Marea de Aur) al cărei cult mai stăruie încă.

45

Au aflat de la staţia de benzină unde Luli şi F.G. au făcut plinul maşinii adresa acelui omului care fusese de serviciu în noaptea de 15 octombrie 1979. Respectivul i-a recunoscut imediat şi a mărturisit că şi el a văzut, câteva zile mai târziu, o „roata mare, cu lumini orbitoare verzi, roşii, albastre şi albe, traversând cerul la joasă altitudine în direcţia Ponta Negra".

Luis Franca, un alt martor, a declarat că a văzut de aproape o navă. El a explicat că, printr-un hublou mare, a reuşit să vadă trei „oameni", stând în picioare, acţionând manetele unui tablou de comanda şi agitând braţele. O navă perfect silenţioasă, „splendidă, formidabilă".

Într-o noapte, un anume Reinaldo s-a oprit la staţia de benzină foarte tulburat. Un disc luminos se repezise spre maşina lui şi îl urmărise. Tot în apropiere de Ponta Negra. Numărul impresionant al celor care relatează că au fost urmăriţi şi al navelor ieşind din apă sau venind din cerşi intrând în valurile Atlanticului ne îndreptăţeşte să credem că numiţii ET ar putea să-şi fi instalat o bază subacvatică în largul litoralului, la est de Rio şi de Niteroi.

Irene Granchi, Luli Oswald şi F.G. s-au dus în sfârşit la cabinetul doctorului Silvio Lago, care a procedat la regresia hipnotică, mai întâi asupra doamnei Luli Oswald. În stare de transă profundă, Luli va relata ceea ce am povestit deja, dar va adăuga detalii uitate, mai exact şterse din memoria ei.

La bordul Fiatului, pe când număra rlash-urile luminoase, ea crede că a fost în contact telepatic cu cei aflaţi în navă şi-şi va aminti brusc un vis avut cu o săptămână înainte de evenimentele de la Ponta Negra. În

timpul acestui „vis” auzise acelaşi vacarm pe care-l făcea maşina în noaptea dramei, când fusese zdruncinată în toate sensurile, vibrase, dând impresia că se va dezintegra. Îi apăruseră nişte umanoizi, atât de urâţi încât se gândise la nişte „fantome” (analogie cu reacţia avută de Bianca când s-a dus la o întâlnire programată lângă Belo Horizonte!).

Luli revine la ceea ce trăise la bordul Fiatului.

46

Sunt urmăriţi de un OZN negru; aparatul este pilotat de nişte fiinţe bune, prietenoase, însufleţite de cele mai bune intenţii. (E vorba de o pregătire liniştitoare din partea numiţilor EL.) Doar le întrezăreşte feţele triunghiulare. Luli observă după aceea nava mare între cele două piscuri ale colinei Jacone (lungime estimată la trei sute de metri). E transparentă.

La cererea doctorului, Luli pătrunde în ea prin proiecţie mentală. E goală, teleghidată de cele trei lumini care urmăresc Fiatul.

A doua navă de mari dimensiuni, tot neagră, evoluează de cealaltă parte a drumului litoral. Venind dinspre colină, două lumini pâlpâitoare se îndreaptă cu viteză în direcţia maşinii care începe să se clatine.

„Asta îţi dă senzaţia de vomă, zice Luli strâmbându-se. Priveşte! exclamă ea cu o voce vibrantă, foarte emoţionată. Au prins maşina!... Maşina noastră e prizonieră, deasupra!”

Întrebările şi răspunsurile se înlănţuie.

„Doctorul Silvio Lago: Cine a prins maşina?

Luli; Lumina dintre acele (lumini) mici de tot, acolo, deasupra! Maşinae prizonieră... Ne deplasăm... Nu ne deplasăm pe pământ (picioarele lor nu ating pământul) ... Am fost făcuţi prizonieri de fascicul (fasciculul de lumină).

(Vocea ei devine tânguitoare, angoasaţă.) Ne trage, ne trage! Intrăm în discul negru, pe deasupra! Ne aflăm în interiorul acestui lucru negru…

Doctorul Silvio Lago: E lumină înăuntru?

Luli (după o tăcere lungă): Seamănă cu o sală de operaţii. Nu mai suntem în maşină. Maşina e în interior (în navă), dar noi suntem afară (afară din Fiat dar la bordul navei). Văd tuburi de sticlă…

Doctorul Silvio Lago: Cum e ambianţa? E plăcută?

Luli (izbucnind în hohote): Mă trag de păr! Nu sunt feţele amabile din interior (aluzie la feţele triunghiulare ale fiinţelor bune, prietenoase, descrise mai sus). Ai zice că sunt nişte şobolani!

47

Oh, Dumnezeule, ce oroare! Ba chiar au şi urechi de şobolan… Mari, urâte… Gura arată ca o linie. Sunt dezgustători!

Doctorul Silvio Lago: Sunt bipezi?

Luli: Stau în picioare. Nişte picioare ca labele de raţă. Braţele sunt subţiri (…) Au înălţimea unui copil de treisprezece ani (…) Nasul e lung, fin, au gâtul unui şobolan, dar n-au coadă. Culoarea e cea a unui şobolan, cenuşie, respingătoare!”

Când am stat de vorbă acasă la Irene Oranchi, în iunie 1980, Luli mi-a precizat: pielea lor era asemănătoare cu cea a unui şobolan ud!” Şi s-a strâmbat în momentul acestei evocări penibile.

„Far să fie în pielea goală, a continuat ea. Dar poate că poartă nişte haine (foarte lipite de corp) asemănătoare cu satinul strălucitor. Poate că au o mască fără tub inhalator.

Luli este întinsă pe un fel de masă „care seamănă cu marmura, dar nu e marmură”. Acele. fiinţe de coşmar au

dezbrăcato ca s-o examineze, inclusiv ginecologic! Deodată îl vede pe tânărul F.G., culcat pe o masă din apropiere, gol şi rigid ca un cadavru.

„Ai zice că e mort”, se lamentează ea. Oamenii-şobolani nu folosesc instrumente pentru a o examina, ci fascicule luminoase provenind din nişte tuburi transparente care se lasă în jos spre subiect. La contactul cu corpul provoacă o durere uşoară, mai intensă când unul din aceste fascicule pătrunde în urechea ei. (Luli va fi chinuită de această durere vreme de câteva săptămâni.)

Prietena noastră va remarca nişte tablouri de comandă mari, negre, asemănătoare puţin cu cele ale unui aparat Boeing, dar care aveau numai butoane. În „sala de examinare” domneşte un miros ciudat de „lenjerie şi de sulf.

Doctorul Silvio Lago: Stai în capul oaselor sau culcată?

Luli: Acum stau în capul oaselor… îmi pipăie urechile şi nasul. Înainte m-au pus cu capul în jos, pe burtă, culcată…”

48

Se pare că fiinţele nu comunicau prin cuvinte. Schimbau priviri „şi una dintre ele făcea atunci ceva” (subînţelegându-se că executa după toate aparenţele un ordin mental).

Razele investigatoare „veneau de sus, emise de nişte tuburi”. Oamenii-şobolani nu atingeau aceste tuburi. Se uitau la unul din ele şi acesta făcea să coboare raza care atingea atunci pielea „pacientei”.

Această rază care se întinde, care „coboară” uşor spre zona corpului ce trebuie examinată şi exercită o presiune uşoară asupra pielii, este călduţă. Deci nu e vorba de un fascicul de fotoni, ci despre ceea ce în utologie se

numeşte lumină coerentă”, canalizată (fără dispersie), precum un element telescopic de lungime variabilă.

Lumina ambiantă, fosforescentă, părea să oscileze asemănător cu impulsurile unui stroboscop, dar într-un ritm mai lent.

Când îl vedea pe student culcat pe masa vecină, inert, fără să respire, când nu mai era vizibil, când îi examinau capul cu un mănunchi de fascicule.

Doctorul Sivio Lago: Ai vreo idee despre modul în care este înregistrat acest examen?

Luli: înregistrarea se face pe un tablou (de comandă), dar diferit de cum facem noi. S-ar zice că lumina „fasciculului examinator” înregistrează (datele) pe tabloul metalic care arată ca aluminiul. Nu există cilindru, hârtie (aluzie la dispozitivul de înregistrare al unui electroencefalograf sau al unui electrocardiograf), nici alte aparate.

Doctorul Silvio Lago: F.G. a fost şi el supus unui examen sexual?

Luli: Da (tăcere lungă, apoi stupoare). (…) Lucrul ăsta mi se pare imposibil! A avut relaţii sexuale cu una din aceste fiinţe, instalată deasupra lui… Fiinţa s-a aşezat peste el!

49

Doctorul Silvio Lago: Dar aceste fiinţe sunt oameni?”

Răspunsul este foarte surprinzător:

„Luli: Acum văd că aceste fiinţe nu sunt oameni, sunt nişte figuri (…) N-au… Nu li se vede un sex. De parcă ar fi nişte marionete. Dar, în acelaşi timp, simt că sunt oameni, totuşi nu au organele masculine. Simt că nu e prima dată când fac toate astea; acelaşi lucru s-a mai petrecut de vreo cincisprezece ori.

Doctorul Silvio Lago: Ce urmăresc?

Luli: Scopul lor este cercetarea.

Doctorul Silvio Lago: Ce diferenţă faci între un vis şi ceea ce-ai trăit?

Luli: N-a fost un vis, ci un coşmar oribil!

Doctorul Silvio Lago: Ai avut o mare impresie de realitate?

Luli: Nu e vorba de realitate, dar toate aceste lucruri au avut totuşi loc… Mai rău decât atât: e o realitate care s-a produs!”

Vom analiza mai departe aceste „irealităţi” manifestate.

Luli Oswald a mai spus:

„Acele fiinţe au fost foarte interesate de F.G. pentru că, era tânăr; doreau să-l ţină cu ei. Eu nu-i interesam şi aveau să mă elibereze… Am rămas la ele două ore (timp confirmat de anchetă). Bineînţeles, l-au eliberat şi pe F.G. (lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa), dar ar fi periculos pentru el să se întoarcă în locul unde am fost răpiţi, pentru că fiinţele îl vor răpi din nou. (N-a fost cazul.) L-au ales pe F.G. pentru că are un spirit deschis. Eu cred că o persoană senzitivă, cu spirit deschis, are predispoziţii parapsihologice (…)”.

Luli se învinuia, chiar şi inconştient, pentru că îl dusese pe student la acest „contact” (ca urmare a „legăturii telepatice” stabilite între ea şi „ei” în cursul plimbării lor cu Fiatul).

Reamintim că toată relatarea dinainte a fost obţinută prin regresie hipnotică, aceste amintiri fiind şterse de numiţii ET (ca şi în cazul lui Frank Fontaine sau cel al domnului X din Québec).

Oare această amnezie provocată să fi avut drept scop suprimarea unor reminiscenţe ce puteau să se dovedească

traumatizante?

M-am întrebat, după câteva ore de discuţii cu această braziliancă simpatică, dacă era cu adevărat liberă, detaşată de orice control din partea acestor fiinţe.

În ciuda caracterului greu de suportat al experienţei trăite, ea crede că aceste creaturi fac doar cercetări pe oameni, fără intenţii rele.

Totuşi, sub hipnoză, Luli Oswald a declarat:

„Grupul care ne-a răpit, nu are niciun sentiment de prietenie pentru pământeni şi nu este afectat când unul din noi (oamenii) este sacrificat de ei în timpul experienţelor la care îl supun".

Unul dintre „oamenii-şobolani" oarecum mai diferit decât ceilalţi, i s-a părut bun şi prietenos. Ea a aflat de la el că unele „grupuri (de ET)" sunt originare din Antarctica. În Patagonia ar exista un tunel deschis sub apă prin care aceşti cenuşii păroşi şi navele lor ajung într-o altă lume. El a mărturisit că nu face parte din acest grup, că era de altă origine şi că fusese capturat de aceşti oameni-şobolani (el şi ceilalţi formând o specie comună pe plan psihologic).

În clipa aceasta (aflându-se tot sub hipnoză şi retrăind confidenţele „omului-şobolan amabil"), Luli se uită din nou spre masa pe care este întins F.G., fără viaţă. Creaturile i-au aplicat pe cap nişte tuburi transparente legate la un fel de alambic. Sângele studentului este vehiculat prin aceste tuburi până la alambic, apoi trimis din nou în capul tânărului.

Avem aici un nou exemplu de „circ" aberant ol erit de unii ET contactaţilor indiferent de nivelul tehnologic al vizitatorilor noştri, asta nu va mări nici măcar cu un centimetru cub capacitatea sanguină a unui cap omenesc. Căci tuburile fuseseră „înfipte" în capul lui F.G.

„Examinatorii” văzându-şi de alte treburi, Luli şi studentul au rămas singuri cu „omul-şobolan amabil”. Acesta (tot prin telepatie) i-a spus braziliencei că provenea dintr-o mică galaxie (sic) din apropierea lui Neptun…

Acest EL este oare la fel de neştiutor ca majoritatea pământenilor în materie de astronomie? Galaxia noastră este formată din aproximativ300 – 400 miliarde de stele, minimum (nu din 100 de miliarde, cum scriu în general cărţile de astronomie). Dar dacă ET confundă galaxia cu sistemul solar (sau poate confuzia o face Luli), el greşeşte şi în altă privinţă> Nu există – şi din motive cât se poate de întemeiate – nici un sistem solar în apropiere de Neptun, planeta respectivă făcând parte din sistemul nostru!

Continuându-şi confidenţele, homomus (mus = şobolan în latineşte), s-a corectat, spunând că nu era chiar prizonier. Când a ajuns în preajma planetei noastre, singur la bordul navei sale, aceasta a avut o avarie şi a căzut în ocean. În acel moment, ceilalţi „oameni-şobolani” – făcându-şi apariţia foarte oportun – l-au scos din apă. Naufragiatul li s-a alăturat şi a rămas împreună cu ei.

Nava mare, văzută de Luli şi de student în apropiere de Ponta Negra nu ar fi decât un „generator de energie” ce alimenta discurile care plecau în zboruri de recunoaştere.

Informaţiile luate din psihicul pământenilor capturaţi sunt transmise „prin telepatie la o bază. Numiţii ET folosesc de preferinţă oameni cu spiritul deja pregătit, cu aptitudini telepatice înnăscute pe care le dezvoltă treptat la subiecţii lor de experienţă”.

După aceste explicaţii, „bunul ET” rămas singur cu răpiţii le spune: „Trebuie să vă ajut să fugiţi…” După care urmează o nouă gaură în memoria braziliencei pe care hipnoza nu reuşeşte s-o exploreze.

Fără o tranziţie conştientă, Luli Osawald şi studentul – acum îmbrăcaţi – se trezesc din nou în Fiatul rămas în cala astronavei.

52

Luli se uită cu atenţie la F.G. Aşezat la volan, tânărul e alb la faţă ca varul. Trece un timp greu de apreciat şi maşina este „proiectată” pe un drum. În aceeaşi clipă, studentul, care până atunci fusese „palid ca un mort”, îşi recapătă culorile şi redevine conştient.

Fiatul staţionează în apropierea unei ferme, pe un drum mic perpendicular pe şoseaua naţională Amarai Peixoto. F.G. porneşte spre Rio şi opreşte la cea mai apropiată staţie de benzină… El şi Luli nu-şi amintesc decât că au văzut câteva OZN-uri ale căror deplasări i-a impresionat foarte mult. Nici cea mai palidă amintire despre coşmarul trăit…

Răpirea îngrozitoare nu va lăsa în fiinţa lor decât o undă de angoasă inexplicabilă, şi va fi nevoie să aştepte şedinţele de hipnoză ale doctorului Silvio Lago pentru ca în memoria lor să revină detaliile acelei nopţi de groază. Sinceritatea acestor mărturii nu poate fi pusă la îndoială, dar faptele impun câteva remarci.

Când Fiatul se îndreaptă spre Saquarema, după toate aparenţele Luli se află deja sub influenţa psihică a numiţilor ET care îşi „pregătesc lovitura”. „Ţi-ar plăcea să vezi o farfurie zburătoare?” îl întreabă ea pe student. Şi, ca prin farmec, farfuriile zburătoare îşi fac apariţia!

Puţin mai târziu, ea va „primi” imaginea (feţe triunghiulare) unor creaturi care, diferite de noi, sunt „animate de intenţii bune”.

Pregătirea se face gradat.

Pentru F.G. condiţionarea este şi mai subtilă. Pe un cer întunecat şi acoperit, într-o noapte ca de cerneală, lui i

se pare foarte natural să vadă o lună plină (care, de fapt, în noaptea aceea era în ultimul ei pătrar, căci luna plină fusese la 5 octombrie).

F.G. este obişnuit cu ambele drumuri care duc la Saquarema, unde locuieşte sora lui: cel din interior care trece printre coline şi celălalt de pe malul oceanului. Or, el se înşală de două ori şi se va pomeni pe drumul de pe mal… unde, evident, răpirea va fi mai uşoară!

53

Abia cu câteva minute înainte de răpire scapă F.G. de controlul mental al numiţilor EL. Cuprins de panică, el se roagă la toţi sfinţii, convins brusc că farfuriile zburătoare îi vor răpi! După aceea se reia controlul total asupra lui şi urmează gaura de memorie…”

Între feţele triunghiulare prietenoase ale acestor creaturi „cu intenţii bune”, proiectate în mintea doamnei Luli Oswald, aflată în Fiat, şi oroarea aspectului lor real (?), e o adevărată prăpastie. Este clar că imaginea artificială avea drept scop calmarea îngrijorării celor doi.

Aceste fiinţe stăpânesc perfect sugestia mentală. Nu e deloc sigur că Luli a fost în stare, chiar în transă profundă, să relateze cu fidelitate ceea ce au trăit cu adevărat. Răpitorii lor au putut foarte bine să le „grefeze” amintiri fictive şi să-i „sufle” doamnei Luli Oswald unele răspunsuri. Ea va spune: „Simt că sunt oameni… Simt că nu fac asta pentru prima dată”.

Cuvântul „simt” redă poate pur şi simplu senzaţia unei sugestii de care nu poate să scape.

Puterile mentale ale acestor fiinţe sunt evidente. Se uită la un tub care emite o rază de explorare şi imediat numita rază se orientează, se îndreaptă spre punctul de pe corpul „pacientei” sau al „pacientului”. Este vorba de o funcţie PK, activată de o putere de psihokinezie capabilă

să acţioneze fără contact fizic cu materia.

Ne putem gândi şi la un adjutant psihotronic, un dispozitiv amplificator de unde mentale analog cu cel la care lucrează ruşii, doritori să pună la punct (dacă nu au şi făcut-o deja) principiul psiho-comandei. Un astfel de amplificator psihotronic ar permite unui subiect dotat cu puteri psi să acţioneze de la distanţă şi, prin telepatie, să deschidă sau să închidă un circuit electric. Procedeu foarte comod pentru a comanda descinderea unei uşi... lansarea unor rachete aflate la bordul unui satelit orbit and in jurul globului!

Replica adversă (aflată în studiu) ar consta în antrenarea unor agenţi telepaţi ale căror emisii de unde mentale ar avea drept obiectiv bruierea, „devierea" emisiilor psi ale inamicului!

54

Science-fiction? Din păcate, nu! Indiferent ce ar crede şi ce ar spune spiritele tari, incredibil de mărginite şi deci rămase în jjrmă faţă de realitate, marile puteri lucrează cu îndârjire la aceste procedee ale arsenalului viitorului, cel care va lua locul dispozitivelor defensive (sau ofensive) a ceea ce se numeşte impropriu „războiul stelelor".

Dar să ne întoarcem la oile noastre. Pardon, la „şobolanii".

noştri!

Aceste fiinţe nu sunt oameni, comentează Luli, ci nişte marionete, nişte figuri şi nu au organe masculine. Ceea ce nu-l împiedică pe unul dintre ei să simuleze un act sexual asupra F.G!

Ne-am putea gândi la Golem, acea „figură" din lut însufleţită de psihicul unui iniţiat kabbalist. Deşi această „poveste" ar putea foarte bine să ascundă o realitate

tehnică. Cea a unui robot/android, de exemplu, realizat de o tehnologie neumană, pe care strămoşii noştri, confruntaţi cu o specie gânditoare venită din cer, n-ar fi fost în stare s-o înţeleagă.

În urmă cu peste douăzeci de ani, Roger Rémy (reprezentând IMSA în SUA) a putut să consulte un biolog în legătură cu rezultatele examenelor efectuate asupra cadavrelor unor extratereştri „pitici" descoperiţi în urma prăbuşirii astronavei lor. Printre alte anomalii, gura lor nu era decât o cavitate închisă la nivelul laringelui, deci fără legătură esofagiană sau laringiană. Nu existau organe sexuale, doar o uşoară umflătură. I-am putea oare numi roboţi biologici, ciborgi atribuiţi unor sarcini subalterne? Constructorii lor s-ar putea să-şi rezerve misiuni mai „nobile", fiind substituiţi de „producţiile" lor. Sau poate că se dezvăluie (la propriu ca şi la figurat!) atunci când e vorba să se copuleze în mod real cu un om, aşa cum a fost cazul lui Antonio Villas Boas.

Antonio, aflat la bordul răpitorilor săi, a trebuit să „onoreze" de două ori o femeie mică de statură, cu o faţă triunghiulară, cu părul de un cenuşiu strălucitor, cu pilozitatea pubiană stacojie şi care, drept limbaj, emitea grohăieli de porcină. Interesantă conversaţie pentru a ajunge în al nouălea cer!

55

În zilele următoare răpirii, F.G. a slăbit în mod alarmant, apoi s-a restabilit. În el a avut loc o transformare profundă care i-a ascuţit spiritualitatea. În ciuda groazei prin care a trecut, studentul consideră că această experienţă a fost până la urmă benefică.

Am văzut că lucrurile au stat cu totul altfel în cazul doamnei Luli Oswald.

Ea va vedea frecvent în dormitorul ei sfere de lumină

bătând în portocaliu, care se iveau spontan, zburau în jurul ei şi dispăreau trecând printr-un perete. Câinele ei va dispărea, apoi îl va auzi afară lătrând tânguitor şi îl va descoperi pe acoperişul casei, unde e total exclus să fi putut ajunge singur! Luli va simţi deseori senzaţia unei prezenţe.

Dacă e vorba de manipulare – şi asta pare dovedit – răpitorii şi-au atins scopul. Înspăimântătoarea aventură a doamnei Luli şi a studentului a fost făcută publică şi s-a adăugat nenumăratelor demonstraţii pe care le datorăm vizitatorilor noştri din alte spaţii... Se continuă pe nesimţite pregătirea oamenilor...

3. Baze extraterestre în Infernul verde?

În cursul primei mele călătorii de studiu în Brazilia (1980), m-am întâlnit şi cu un arheolog amator dar foarte experimentat, în materie de arheologie şi de esoterism, acest om de teren ar fi putut da lecţii „savanţilor de cabinet". În plus, acesta este extrem de versat în domenii precum geologia, etnografia şi antropologia amerindiană.

Perego – un pseudonim pentru a-i păstra anonimatul – studiase şi legendele, tradiţiile precolumbiene, în special cele ale indienilor aymara (Bolivia şi Perú) în care a găsit vestigii impozante.

A parcurs îndelung Serra de Roncador, unul din teritoriile cele mai sălbatice din Mato Grosso, aproape la fel de mare ca Franţa.

În aceste regiuni invadate de junglă a făcut el cele mai ciudate din descoperirile lui, în zone neexplorate, unde se găsesc tumuli, ruine misterioase... survolate invariabil de nave care nu sunt ieşite din uzinele noastre aeronautice!

Ţin să precizez cu această ocazie că ufologia nu

constituie deloc principala lui preocupare.

Pentru că autorităţile braziliene nu i-au facilitat niciodată sarcina – dimpotrivă – voi fi în mod intenţionat vag în privinţa localizărilor geografice şi ale altor detalii.

În cursul unei expediţii. În Roncador, Perego şi însoţitorii lui, urcaţi în vârful unui promontoriu dominând de la o înălţime de şase sute de metri o vale, au zărit (părând că ies de la poalele acestei faleze) mulţi oameni (albi), bărboşi, înalţi de peste doi metri, îmbrăcaţi cu un fel de mantou larg. Exploratorii i-au pierdut din vedere, dar în curând au auzit un cântec ciudat, asemănător întrucâtva cu o melodie religioasă, un cântec sacru, neaşteptat în acel peisaj tropical.

Pentru a ajunge în vale ar fi trebuit să se parcurgă un drum foarte accidentat lung de vreo zece kilometri. Perego şi însoţitorii lui au renunţat, hotărând totuşi să revină mai târziu în acele locuri.

În cursul ultimelor trei decenii, Perego a tot parcurs regiunea fără să-i mai revadă pe acei bărbaţi înalţi. În schimb, în mod foarte frecvent, un disc zburător de dimensiuni mari avea să-i însoţească peregrinările. Atât ziua cât şi noaptea.

— Presupun că ai fotografiat acest apărat? l-am întrebat eu. Răspunsul a fost afirmativ dar... pentru că există un „dar”, independent de voinţa lui.

În urma numeroaselor sale expediţii, Perego a scris trei lucrări documentare, primele dintr-o serie pe care voia să le termine înainte de a le publica. Aceste trei manuscrise – şi toată iconografia, tiraje şi negative – i-au fost furate! Nu a mai avut curajul să rescrie această operă monumentală care trebuia să cuprindă vreo zece volume.

57

Acelaşi necaz l-a avut şi o arheoloagă nord-americană

pe care a condus-o prin pădurile din Roncador. La întoarcerea spre civilizaţie, filmele şi documentele strânse i-au fost subtilizate chiar de persoanele care o găzduiau pe americancă, acestea mutându-se de la o zi la alta!

Prietenii noştri Henninio şi Bianca au fost şi ei văduviţi de manuscrise, desene şi fotografii.

Oare ce organizaţie misterioasă – ciudat de bine informată

— Şi-a fixat ca misiune înăbuşirea anumitor secrete, a anumitor descoperiri jenante? Să-i incriminăm încă o dată pe acei MIB (Men in Black), acei oameni în negru, fie ei de-ai noştri sau „străini”?

Perego are convingerea că totdeauna a fost „teleghidat”, condus în locurile bune ale acestor regiuni neexplorate ca să facă descoperiri interesante… ale căror elemente cruciale, după aceea, au fost subtilizate. Asemănare ciudată cu cazurile majore de contactaţi a căror poveste coteşte brusc, fiind subit discreditată de un incident care repune totul în discuţie.

Sigur, Perego nu este un contactat direct, nu a avut niciodată o RR III, dar primeşte destul de regulat indicaţii, mesaje – de la cei pe care el îi numeşte „stăpânii” – legate de „forţele oculte” benefice. Dar a fost confruntat şi cu forţe contrare.

În cursul relatării sale, Perego a deschis o paranteză pentru a ne vorbi de cercetările sale asupra originilor omului.

Toate popoarele vechi fac referinţă la o civilizaţie subterană, chtoniană. Tradiţiile precolumbiene se referă la nişte „fiinţe viitoare fantastice ce vor trebui într-o zi să facă cunoscută faţa ascunsă a Pământului”. Aceste fiinţe ar fi „Fiii Soarelui” sau „Veniţii din Soare” (altfel spus: Celeştii).

În cartea mea documentară Farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume aminteam o legendă a indienilor navajo (New Mexico, Arizona, Utah, Colorado). Să vedem ce spune ea.

În urmă cu mii de ani, nişte fiinţe cu pielea aurită, hav-musuvii, au sosit în ceea ce se numeşte azi Valea Morţii (California)

58

şi şi-au construit oraşele în nişte grote mari. Ei foloseau „bărci zburătoare", arme sofisticate, de felul unui „mic tub care te ameţea" şi aveau lumini care ardeau zi şi noapte. Se instalaseră în Valea Morţii (pe atunci acoperită de verdeaţă) înainte de declanşarea unui mare cataclism şi au dispărut inexplicabil după venirea conchistatorilor.

Hav-musuvii să fi fost atlanţii, fugiţi de pe continentul lor înainte de scufundare? Să fi părăsit planeta la bordul „bărcilor zburătoare " sau s-au refugiat în oraşele lor subterane... devenind astfel cei care au fost botezaţi Intratereştri?

O altă legendă vorbeşte de un munte sfânt – probabil în Roncador – unde se află trei porţi prin care se poate pătrunde în lumea subterană.

În aceste regiuni neospitaliere din Brazilia ar mai trăi încă indieni aymara (emigraţi din Perú şi Columbia cu multă vreme în urmă). Migraţia lor ancestrală ar data de 12 – 13 mii de ani şi ar fi fost provocată de un cataclism.

Ca şi în cazul hav-musuvilor, ne gândim imediat la scufundarea Atlantidei (ca în aceeaşi perioadă) care fatalmente a avut răsunet pe continentul american.

Precolumbienii vorbesc de un potop cumplit urmat de „cinci zile de întuneric" Urme ale acestui potop există în număr mare la Tiahuanaco şi în alte locuri aliate la altitudine, după cum ne dovedeşte Simone Waisbard în

lucrarea Tiahuanaco, zece mii de ani de enigme incaşe (Ed. Robert Laffont).

Tracasărilor admnistrative care împiedică în mod grav cercetările arheologice – mai ales dacă exploratorii nu sunt arheologi oficiali – li se adaugă uneori „tracasari" mult mai misterioase…

4. Barierele oculte

Perego şi câţiva din prietenii lui au creat o asociaţie de cercetare de felul asociaţiilor noastre fără scop lucrativ. La ea au

aderat numeroşi membri. Unul dintre ei a propus organizarea unei expediţii pentru cercetarea tumulilor din Roncador, în scopul exhumării vestigiilor, obiectelor de cult, scheletelor etc.

Forma juridică a acestei asociaţii cerea ca proiectul să fie adoptat de consiliul de administraţie.

Perego şi fondatorii nu prea erau dispuşi să sprijine această întreprindere, foarte riscantă din cauza mijloacelor financiare limitate.

În ciuda opoziţiei lor, proiectul a fost aprobat.

Perego, cu înţelepciune, a refuzat să angajeze responsabilitatea asociaţiei. N-a contat!

Câţiva membri recenţi (mai bogaţi decât fondatorii) au achiziţionat cu titlu personal un camion, material ad hoc şi i-au anunţat lui Perego „vestea cea bună". Concursul lui Perego era indispensabil pentru a se ajunge în zona secretă.

Numai trei persoane cunoşteau drumul care ducea la tumuli: Perego, Roberto (pseudonim) şi o a treia, decedată cu mult înainte de elaborarea proiectului.

Deşi respinseseră cu hotărâre proiectul (convinşi că „forţe oculte" îi vor împiedica să-şi atingă ţinta), Perego şi

Roberto s-au alăturat celorlalţi membri ai expediţiei.

La vreo zece kilometri de drumul secret, membrii expediţiei au făcut plinul la ultimul „post” al civilizaţiei. Au parcurs vreo opt kilometri şi au fotografiat ţinutul acela grandios şi sălbatic.

Au urcat din nou în vehicul şi şoferul a vrut să pornească motorul… care n-a răspuns la comenzi. S-au uitat la nivelul benzinei şi au tresărit. Acul era la zero! făcuseră plinul cu optsprezece kilometri înainte de această oprire. Se stricase aparatul?

Au verificat nivelul rezervoarelor… care erau goale! Nicio scurgere accidentală n-ar fi putut să le golească pe o distanţă atât de scurtă, iar urme de scurgere nu existau.

Trebuia deci să se întoarcă la benzinărie.

60

Au împins camionul înapoi până când au ajuns într-un spaţiu destul de larg pentru a-l plasa în sensul coborârii. Manevrele, coborârea în punct mort şi întoarcerea până la drumul carosabil le-au cerut cinci ore de eforturi. Au ajuns la şosea la căderea nopţii aşa că nu se mai putea pleca din nou în aceeaşi zi.

Furios, şoferul a răsucit fără să vrea cheia de contact şi camionul demarează! Probabil că mai rămăsese ceva benzină pe fundul rezervorului şi ei nu observaseră. Ajung la staţia de benzina şi cer să li se facă plinul. Omul de la pompă se grăbeşte să-i servească şi se miră de rapiditatea cu care distribuitorul automat opreşte debitul. Pentru umplerea rezervoarelor nu mai lipseau decât opt litri!

În faţa acestei manifestări a „forţelor oculte” negative, membrii expediţiei renunţă şi se întorc de unde veniseră, recunoscând că temerile şi lipsa de entuziasm ale lui Perego fuseseră îndreptăţite.

Perego ştia din experienţă că „Paznicul Pragului” nu

tolerează pe oricine pe cărarea care duce la vestigiile civilizaţiei enigmatice. După cum se temuse Perego, finanţatorii operaţiunii nu fuseseră admişi.

În anul următor, alţi membrii au organizat o nouă expediţie. Perego (arătându-se la fel de rezervat faţă de planul lor) încearcă să-i facă să se răzgândească. Osteneală zadarnică!

Fără să-şi facă vreo iluzie, Perego se resemnează să-i însoţească. În zori, micul grup pleacă cu jeepul, contând că vor ajunge la cărare pe la orele zece. Cam pe la această oră ajung în faţa unui pod de beton, lucru care îi surprinde deoarece în locul acela al itinerarului n-ar fi trebuit să se afle niciun pod.

Se apropie un camion. Membrii expediţiei îl întreabă pe şofer despre punctul de pe şosea din care trebuie să pornească un drum perpendicular. Şoferul camionului râde şi le spune că, într-adevăr, se află pe şoseaua X, dar merg în direcţia greşită. Respectivul punct se află în spatele lor, la două sute şaizeci t/t kilometri de-acolo!

61

O astfel de eroare este de neconceput! Cunosc perfect drumul şi niciunul dintre ei n-a băgat de seamă vreo schimbare de direcţie.

Descurajaţi, conştienţi că „forţele oculte” se străduiesc să-i facă să se rătăcească, membrii expediţiei renunţă şi se întorc acasă. Pe drumul de întoarcere, ca să fie masa bogată, exploratorii scapă ca prin urechile acului de la un accident grav.

De data asta avertismentul este mult mai serios…

De ce le este interzisă această regiune? De ce porţile templului – despre care ştiu că se află „acolo” – nu se deschid pentru ei? Căci Perego este convins că în zona aceea din Serra de Roncador există o „poartă” prin care se

intră în acest templu misterios.

Din 1960 până în 1970 a parcurs în toate sensurile acea regiune a vastului teritoriu, fără să fi reuşit vreodată să ajungă în zona interzisă de „forţele oculte”. Ştie direcţia în care trebuie să meargă, ştie cărarea pe care trebuie să apuce dar, mereu, această „poartă” nu se lasă descoperită…

Sigur, nu neg existenţa forţelor răului, dar în cursul discuţiilor mele cu Perego mi-am exprimat îndoiala în privinţa naturii reale a acestor „bariere oculte” în acest caz. Pe ce se bazează certitudinea lui că templul şi vestigiile misterioase se află într-adevăr în locul X?

Răspunsul pare să ţină de parapsihologic, cel puţin la prima analiză.

Într-o zi, Perego citea liniştit un articol dintr-o revistă mexicană de arheologie despre o echipă plecată în Mexic, în căutarea unui templu, dar care nu reuşea să-l localizeze.

În timp ce citea, prietenul nostru a simţit brusc miros de Serra, un miros tipic (un iz fad de putreziciune vegetală) în acea zonă explorată de el de nenumărate ori. În acelaşi timp, în mintea lui vedea zona X în care se afla templul, tumulii şi vestigiile de care nu se putuse apropia.

62

E tulburat, dar nu se aprinde. Acest fenomen poate să rezulte dintr-o asociaţie de idei. Templul mexican imposibil de găsit = templul brazilian imposibil de ajuns la el. Încearcă o experienţă, reia de la început lectura articolului… şi se produce aceeaşi senzaţie olfactivă urmată de respectiva viziune!

Agasat, repetă încă o dată experienţa şi obţine acelaşi rezultat derutant.

Perego se ridică, bea un pahar cu apă, se plimbă prin salon şi reia lectura, de data asta foarte lent. Când ajunge

la paragraful în care se vorbea de decepţia arheologilor în faţa neputinţei lor de a descoperi acel templu, Perego simte din nou duhoarea greţoasă a junglei… Dar viziunea are acum detalii mai precise. I se arată pe ce fată a muntelui X se ridică templul şi vizualizează perfect „poarta” prin care se pătrunde în lumea subterană!

la imediat hotărârea de a porni într-o nouă expediţie, în timpul pregătirilor, exploratorul întâlneşte o doamnă care

— Ca din întâmplare – îi vorbeşte de o expediţie care plecase cu treizeci de ani în urmă în acel sector. Această doamnă împreună cu soţul ei, care făceau comerţ cu piei tăbăcite, parcurgeau deseori călare vecinătăţile zonei X, aşezându-şi tabăra ici şi colo. Într-o seară, soţul ei a plecat să aducă lemne de la poalele muntelui Serra, pentru a face focul şi a frige vânatul pe care îl pregăteşte femeia. Bărbatul se întoarce foarte agitat, spunând că făcuse o descoperire erxtraordinară. Soţii pornesc la drum şi ajung în faţa unui portic de piatră acoperit cu inscripţii, de unde începe o scară mare care coboară mai departe spre o pantă a muntelui. Însă, din cauza orei târzii, cei doi trebuie să se întoarcă în tabăra lor.

În zori, pornesc din nou, urmând drumul parcurs în ajun, bucurându-se la gândul că vor explora un teritoriu necunoscut de arheologi. Din păcate, nu au mai găsit acel portic şi nici atât scara de piatră! mai mult decât atât, amintirea a ceea ce văzuseră în ajun s-a estompat în cursul zilei. Abia când s-au întors acasă le-a revenit în memorie totul, în cele mai mici amănunte.

63

Perego a tras concluzia că cei doi nu erau suficient de „pregătiţi” pentru a ridica vălul misterului…

Expediţia s-a organizat. Perego a luat legătura cu

prefectul regiunii de la care a vrut să afle dacă nu cumva în ultimul timp indienii au migrat spre acel ţinut neospitalier. Funcţionarul nu şi-a ascuns scepticismul, cele mai apropiate triburi trăind-la sute de kilometri de locul acela.

În anotimpul secetei, propice explorării, misiunea era pregătită de plecare. Perego îl sună din nou pe prefect. Acesta se arată foarte tulburat. Contrar oricărei aşteptări, triburi indiene s-au apropiat de regiunea X. Venite din direcţii diferite, ele par să se îndrepte spre acelaşi punct, „încercuind zona interzisă”… Circulă tot felul de zvonuri. O „sferă de foc” ar ieşi uneori dintr-o piramidă…

Perego îşi aminteşte că a citit ceva asemănător în vechile cronici spaniole care vorbeau despre ţinuturile incaşilor, dar nu în statul Nţato Orosso.

Expediţia se pune în mişcare. Cu puţin timp înainte de olstiţiul de vară, ea ajunge în sfârşit în vecinătatea faimoasei piramide şi tabăra principală este instalată pe Serra de Roncador.

În ziua solstiţiului şi în săptămâna respectivă nu se întâmplă nimic. În cea de a şaptea zi (când alimentele sunt pe sfârşite), pe la orele şaptesprezece, o sferă de foc apare în vârful piramidei. Porneşte în sus pe verticală, urcă aproximativ o mie de metri şi coboară, lăsând în urma ei o dâră ca de cometă, şi se întoarce în vârful piramidei.

În momentul acela expediţia este practic încercuită de sfere verzi fosforescente de mici dimensiuni. După trecerea momentului de stupoare, Perego şi însoţitorii lui încearcă să prindă una dar, de fiecare dată, sfera se îndepărtează.

Sute de sfere plutesc la un metru şi jumătate de pământ şi se sustrag, cu o abilitate ce te duce cu gândul la o teleghidare, făcând fente derutante. Fenomenul

luminează peisajul timp de câteva ore.

64

Unii membrii ai expediţiei sunt înspăimântaţi, nu însă şi Perego şi prietenii lui care sunt pasionaţi de esoterism şi tradiţii. Ei cred că e vorba de un prim contact cu misterioşii stăpâni ai piramidei. Sunt convinşi că în acel sector se află o „poartă” care comunică cu lumea chtoniană, acea lume subpământeană care apare în multe legende şi tradiţii.

În cele din urmă, sferele fosforescente verzi dispar. Ele vor reveni a doua zi şi în următoarele trei zile.

Perego şi prietenii lui au pus la cale un plan. Vor lăsa una din acele sfere să se apropie de ei, apoi toţi trei se vor repezi împreună s-o prindă. Când apar sferele luminoase, cei trei îşi aleg una dintre ele şi acţionează. Sfera face zigzaguri, sare, se întoarce, se eschivează în mod cât se poate de inteligent. În timpul acestei hăituieli, Perego se împiedică iar unul din prietenii lui îl prinde în ultima clipă, ţinându-l să nu cadă într-o prăpastie.

Sfera îi sfidează şi se deplasează spre vârful colinei, imitată în curând şi de celelalte.

Descurajaţi, prietenii noştri se hotărăsc să plece a doua zi. În noaptea aceea cerul sectorului va fi brăzdat de sute de discuri luminoase. Dimineaţa devreme, exploratorii pornesc pe drumul de întoarcere… escortaţi în stânga lor de numeroase sfere fosforescente în timp ce aparate discoidale survolează în permanenţă expediţia.

Se sparg două roţi şi vehiculul e blocat. Doi membri ai expediţiei pleacă după ajutor. Una din nave – cu un diametru aproximativ de două sute de metri – părăseşte formaţia şi, la o înălţime de vreo sută de metri, se va deplasa în sus şi în jos, pentru ca apoi, la sosirea ajutoarelor, să se îndepărteze împreună cu restul

escadrilei.

La puţină vreme după această expediţie – şi ea eşuată – unii din cei care luaseră parte la ea şi-au modificat comportamentul, dedându-se unor rituri solare sau lunare foarte ciudate. Unul dintre ei a slăbit şaisprezece kilograme în opt zile (analogie cu F.G. care şi el a slăbit după ce a fost răpit).

65

Vreme de câteva săptămâni, Perego a fost lovit de amnezie şi o paralizie. Mi-a explicat că s-au manifestat nişte „forţe ciudate". Una dintre aceste „forţe" spunea, prin telepatie, că se numeşte, JHF" şi îl îndemna pe Perego să-şi reia cercetările în acelaşi sector X, dar de data asta cu un grup de membri mai bine selecţionaţi.

Foarte afectat de aceste eşecuri, de aceste reacţii de apărare atribuite unor „forţe oculte", Perego a renunţat, pentru un timp nedeterminat, la tentativele sale. De altfel, cu ocazia întâlnirii noastre din iunie 1980, ocupaţia lui nu i-ar fi permis să organizeze o nouă expediţie. Poate mai târziu…

Mi-am depus totuşi candidatura şi a acceptat să mă ajute, să-mi indice pista de urmat. Acest răspuns favorabil a fost pentru mine cu atât mai plăcut cu cât mi se făcuse o ofertă specială, venind dintr-o sursă total diferită.

Situată mai la sud-vest, tot în regiunea Mato Grosso, în zona X ar exista un „sas" de comunicare cu un alt univers paralel unde nişte „instructori" ar susţine un fel de stagii la care uneori sunt invitaţi pământenii.

Oferta anterioară venea de la un personaj important, un iniţiat care locuia într-un târguşor de la liziera junglei. Evident că IMSA ar putea să organizeze o astfel de expediţie. Rămâne de găsit un mecena, nişte sponsori pentru finanţarea acestei întreprinderi extraordinare şi

realizarea unui film documentar.

5. Forţe oculte sau… intervenţii extraterestre?

În timp ce ascultam relatarea captivantă a lui Perego, mi-a trecut prin minte o altă ipoteză de lucru.

Este cât se poate de evident că acest sector X e ciudat de frecventat de nave luminoase care nu se pot confunda cu nişte fluturi. Nu e neverosimil ca acolo să existe instalaţii permanente, o bază gigantică camuflată. Aceste teritorii aproape inexplorate.

sălbatice, cu acces dificil ar constitui un loc ideal pentru implantarea unui oraş subteran, sau ocuparea şi amenajarea poate a uneia din acele lumi chtoniene care apar în tradiţiile din America de Sud.

Să înlocuim „forţele oculte” cu sisteme de protecţie ţinând de o tehnologie sofisticată (neumană). Am putea enumera proiectarea de holograme, acţionarea asupra circuitului de aprindere al vehiculelor, teleportarea acestora pentru a-i deruta pe exploratorii aflaţi sub control psihic. Să mai adăugăm la toate acestea sugestiile telepatice, fie directe, fie prin intermediul unor aparate psihotronice creând bariere mentale inhibitoare. Se ajunge atunci la o explicaţie raţională a acestor mistere sâcâitoare. Căci a împrumuta astfel de puteri unor EBE (Extraterrestrial Biologicul Entity\ buni sau foarte răi, nu ţine de imaginar, ci decurge ipso facto din numeroasele constatări făcute din 1947.

„Gardianul Pragului” încetează prin aceasta de a aparţine de domeniul ocultismului pentru a intra în cel al tehnologiei şi al puterilor psi ale numiţilor aliensy „străinii” veniţi de aiurea.

Mai putem admite şi o „manipulare psi” a triburilor amerindiene împinse să înconjoare zona X pentru a-i

descuraja pe curioşi să se apropie.

Atunci pentru ce „teleghidarea” lui Perego tocmai spre această zonă misterioasă? Ce rost au avut sustragerile şi influenţele negative când el a fost pe punctul să-şi atingă ţinta?

Această tactică a momitului, această manieră de duş scoţian o vom întâlni frecvent asociată cu contactele şi cu mesajele ţesute cu absurdităţi şi cu minciuni. Numiţii ET sunt foarte pricepuţi în arta de a ademeni martorii, a intra în legătură cu ei, ca apoi să se eschiveze, conştienţi totuşi că cei cu care s-au jucat vor vorbi despre experienţa lor, întărind astfel noţiunea prezenţei lor printre noi.

Un preludiu agasant pentru a ne condiţiona, a ne pregăti pentru alte tipuri de manifestări, poate chiar pentru „contactul global”…

67

6. Astronava de pe lacul Titicaca

La 18 aprilie 1980, un magistrat francez, fost decan al baroului, căruia îi vom spune maestrul Dupont, se află împreună cu soţia lui în vacanţă, într-un hotel de pe malul lacului Titicaca, aflat pe graniţa dintre Bolivia şi Perú.

La orele cinci dimineaţa, maestrul Dupont se trezeşte, cu ideea imperativă că trebuie să facă o fotografie a lacului. Pe moment nu-şi dă seama de caracterul ciudat al acestei „cerinţe”, venită Dumnezeu ştie de unde.

Se scoală fără zgomot pentru a nu-şi trezi din somn soţia, îşi ia aparatul şi deschide fereastra. Soarele tocmai începea să răsară, aruncând asupra orizontului şi lacului o lumină galbenă ca şofranul. Pe lac remarcă jonci şi un pescar indian în mica lui ambarcaţiune. Maestrul Dupont face două fotografii şi se culcă din nou.

La micul dejun, câteva ore mai târziu, fostul decan şi

soţia lui alia de la personalul hotelului că un OZN a fost văzut în zori planând la altitudine foarte joasă deasupra lacului. O informaţie care lui nu-i spune absolut nimic.

Abia la întoarcerea în Franţa, după developarea filmului, va avea maestrul Dupont surpriza de a descoperi, pe una din fotografii, un uimitor disc aurit zburând la doi-trei metri deasupra lacului.

Cu siguranţă că nu „întâmplarea" l-a împins pe fostul decan să se trezească şi să facă acele fotografii, ci cei aflaţi în mica navă care au imprimat această sugestie în mintea lui!

CAPITOLUL IV

I. Un caz controversat

Să nu părăsim încă Brazilia, unde ne aşteaptă şi alte evenimente la fel de fantastice.

La 23 aprilie 1983 are loc în Brazilia cel de al doilea Congres International de Ufologie. Cincizeci de conferinţe în patru zile, unele dintre ele terminându-se în zori.

La ieşirea de la una din aceste conferinţe târzii a avut loc, la patruzeci de kilometri de capitală şi la kilometrul 19, o vigilia (veghe de observare). Cinci discuri zburătoare au făcut cu amabilitate o demonstraţie de zbor la acest kilometru 19.

În urmă cu câţiva ani, participând la o adunare asemănătoare în Brazilia, un ufolog francez pe care îl voi numi „Bărbosul" sau „Fricosul", groparul unei comisii de anchetă privată şi liberă şi prima de acest gen în Europa, a fost invitat de un contactat să asiste hi o RR III... şi s-a eschivat în ultimul moment. După acest act de bra vură, „Fricosul" şi-a împărţit timpul între atacurile orale sau scrise împotriva celor care trudeau în spiritul lui Marc Thirouin (pionier al ufologiei) şi o sectă din Perú! „Fricosul" a devenit (în

Franţa) chiar strângător de fonduri pentru această comunitate enigmatică, fonduri despre care donatorii nu ştiu cum sunt cheltuite.

În cursul acestui congres internaţional din 1983, profesorul A.J. Gevaerd, preşedinte al Centro Para Pesquisas de Discos Voadores (Maringa, statul Parana) care colaborează cu OPKTOVN1 (Organisacao de Pesquisas de Estudos Teoricos sobre Objetos Voadores Nao Identificaţios), a expus cazul „Alto Bacacheri”. Participanţilor la congres le-a fost distribuită monografia acestui caz şi-i mulţumesc profesorului Gevaerd pentru că mi-a permis s-o reproduc.

Articolele din Estados de Parana, de la 5 şi 6 mai 1977 sunt traduse şi rezumate mai jos.

„5 mai 1977 – Mecanicul Florisval de Jesus, zis „Polaco” (Polonezul), a dispărut în mod misterios ieri dimineaţă, 4 mai

1977, pe la orele zece, lângă ramificarea drumului spre Atuba, Tocmai stătea de vorbă cu şase prieteni când, îndepărtându-se câţiva metri, pur şi simplu a dispărut sub ochii lor, într-o fracţiune de secundă. Nimeni din anturajul lui nu se îndoieşte că a fost transportat spre o altă planetă, sau spre o altă dimensiune, de nişte oameni călătorind la bordul unei nave spaţiale. Data precisă a acestei noi răpiri îi fusese anunţată exact eu un an în urmă, la 4 mai 1976, la Salto Osorio, cu ocazia unei răpiri similare. Florisval e celibatar. Şi-a terminat liceul, nu fumează, nu bea şi nu a avut niciodată probleme mintale. S-a logodit în urmă cu câteva luni şi are mulţi prieteni. Familia lui este compusă din unsprezece persoane, toate catolice. Tatăl său, Oswaldo Ferreira, patruzeci şi şapte de ani, este adjunctul primarului din Campina Grande de Sul. Mama lui, Maria

de Luz Ferreira (patruzeci şi şapte de ani şi ea), este neconsolată de dispariţia fiului ei, care de un an de zile trăia cu frica evenimentelor care, într-adevăr au avut loc ieri dimineaţă.

70

Prima întâlnire

„Florisval era militar în acea perioadă. Într-o seară, pe la miezul nopţii, aflându-se de gardă la Salto Osario, în Mată Grosso, a văzut o lumină orbitoare care apoi şi-a micşorat intensitatea, lăsându-l să zărească un aparat ciudat şi doi oameni care purtau nişte haine metalizate. A auzit o voce spunându-i: «Vom veni să te luăm la 4 mai 1976, la şapte dimineaţa, la Mata Burro („Omoarămăgarii", pasaj care leagă aici cele două margini ale unei falii) a fermei»".

Prima răpire – 4 mai 1976

„Florisval se afla la ferma de vite Agropecuria Planalto din Salto Osorio. Şi într-adevăr a dispărut, pe la orele şapte dimineaţa, din locul unde s-a aflat mai târziu că era al doilea Mata Burro al fermei. Anturajul lui, care nu luase prea în serios relatarea primului avertisment, începu prin a-l căuta singur, apoi ceru ajutorul poliţiei şi armatei. Unul din grupurile plecate în căutarea lui – din care făcea parte una din surorile sale – i-a descoperit urmele lângă un râu, dar de parcă Florisval venise acolo mergând cu spatele! Florisval a fost localizat la orele optsprezece, de un avion al armatei, la cincizeci de kilometri de locul de unde dispăruse. Tânărul avea o gleznă luxată şi nu mai putea să vorbească. Când încerca să scrie, o făcea cu un scris necunoscut care niciodată nu a fost descifrat. Singurul cuvânt lizibil, pe care a reuşit să-l scrie, a fost Hitz Mitz, numele uneia din fiinţele care îl răpiseră.

O săptămână mai târziu, când i-a revenit graiul,

Florisval a povestit că fusese dus la bordul unui aparat şi că la întoarcere îşi luxase glezna sărind de la o înălţime de patru metri, nava care îl aducea neputând să coboare mai jos. Florisval rămânea fără glas de fiecare dată când încerca să dea mai multe detalii despre odiseea lui, iar când se străduia să scrie, o făcea din nou cu acel scris indescifrabil.

71

El a confirmat faptul că îşi văzuse prietenii venind spre el în cursul căutărilor, dar Hitz Mitz îl prevenise:

— Tu îi vezi, dar ei nu te văd.

S-a dovedit mai târziu că echipa din care făcea parte sora dispărutului trecuse într-adevăr pe lângă locul unde se aflau – invizibilii – Florisval şi Hitz Mifz. Acesta îl anunţase în ziua aceea că se va reîntoarce să-l ia un an mai târziu, exact la 4 mai 1977, dar că după aceea Hitz Mitz şi semenii lui nu-i vor mai crea nicio problemă, dimpotrivă, îl vor ajuta foarte mult".

A doua răpire – 4 mai 1977

„Florisval părea din ce în ce mai anxios pe măsură ce se apropia data de 4 mai 1977. I se întâmpla să glumească despre el şi aventura lui dar, în ajun, la 3 mai, văzându-l foarte agitat, unul din prietenii săi îl dusese la un templu japonez de filosofie superevoluată Seicho-No-Ye, pentru a participa la o sesiune. S-a întors de acolo relaxat, mai vesel şi chiar a dansat cu prietenii lui.

La începutul serii, în ziua de 3 mai, a declarat mama lui, ne aflam toţi lângă el. Cel mai bun prieten al lui, Elder Bandeira, de la aeronautica militară, nu-l scăpa din ochi. După cină (a mâncat foarte puţin), am rămas cu toţii grupaţi chiar în interiorul casei. Îl urmam pe Florisval oriunde se ducea, temându-ne să nu dispară. Noaptea nu se mai termina pentru noi, dar Florisval a dormit normal. A

doua zi; pe 4 mai, s-a trezit foarte devreme şi n-a mâncat nimic la micul dejun. De altfel, în ultimele luni dinaintea răpirii a mâncat foarte puţin. La orele nouă a făcut o baie şi părea foarte abătut. Când s-a îndreptat spre o fereastră, noi ne-am dus cu toţii după el şi unul din fraţii săi l-a întrebat: „Ce-ai, Polaco?” El n-a răspuns l întrebare şi ne-a spus că vrea să-l viziteze pe vărul lui Luiz, care locuieşte lângă casa noastră. S-a dus şi acolo şi-a întâlnit un alt prieten, Nelson de Oliveira, care i-a propus să facă o plimbare pentru a se destinde. Au mers aşa pe jos până la bifurcaţia drumului spre Atuba. Au ajuns acolo cam pe la nouă şi jumătate. În locul

acela se află un atelier de mecanică unde lucrează alţi prieteni. de-ai lui Florisval, cinci în total. Au stat un moment de vorbă şi toţi l-au văzut pe Florisval ieşind normal pe uşa atelierului şi dispărând sub ochii lor în faţa uşii, de parcă s-ar fi dezintegrat în spaţiu. Poate că e incredibil, dar într-o fracţiune de secundă a dispărut, a devenit invizibil. Nu avusese timp să facă mai mult de cinci paşi dincolo de uşă şi toţi au pornit în căutarea lui. Informată, o maşină de patrulare s-a deplasat spre Atuba, dar s-a întors fără să-l fi întâlnit pe Florisval.

Familia, disperată, a trăit momente de mare tensiune şi l-a căutat în toate locurile pe care avea obiceiul să le frecventeze. Pe la orele optsprezece, cei de la templul Seicho-No-Ye s-au prezentat la casa lui Florisval (cartierul Alto Babacheri), pentru o „concentrare” care urmărea intrarea în contact telepatic cu Florisval, indiferent de locul unde ar fi putut să se afle.

Unul din fraţii lui Florisval – Osmail – era singurul care nu credea că extratereştrii sunt vinovaţi de dispariţia lui. El i-a mărturisit mamei sale că l-a văzut personal „în

interiorul unei sfere de sticlă” şi o sfătuieşte să caute hainele lui Florisval. Doamna de Luz Ferreira a avut un şoc deschizând cufărul fiului ei. Hainele dispăruseră deşi seara trecută se aflau la locul lor. Cu câteva zile înainte de dispariţie, Florisval le spusese fraţilor săi că vor putea să se folosească de maşina lui, dar în momentul răpirii avea la el cheile şi actele. Osmail a plecat în căutarea lui Nelson de Oliveira „pentru a pune capăt acestei farse o dată pentru totdeauna”. Dar s-a întors căzut pe gânduri. Singurele lui cuvinte din seara de 4 mai au fost: „Ei (Florsival şi extratereştrii) se vor întoarce acasă la orele trei ale după-amiezii de mâine, dar nimeni nu-i va vedea”. Şi, într-adevăr, a doua zi, pe la orele cincisprezece, în casă au început să se producă fenomene ciudate. Câteva femei tinere au leşinat, altele l-au strigat pe Florisval, totul într-un climat insuportabil de misticism şi isterie colectivă!”

73

Întoarcerea

„Pe la orele patru ale după-amiezii, în acea zi de 5 mai, familia a aflat de la reporterii ziarului că Florisval reapăruse la Antonina, pe la orele treisprezece şi jumătate. Tardisio (sau Narcisio?) Ferreira, proprietarul prăvăliei Armazem Felicidade, din oraşul Antonina, ne dă detalii despre reapariţia „Polonezului”: «Era fn la tejghea când am văzut venind un tânăr ducând nişte ziare sub braţ. A intrat normal, a comandat o coca-cola, a plătit cu o bancnotă de zece cruzeiros şi, arătând ziarele, m-a invitat să citesc titlurile care se refereau la dispariţia lui. M-a întrebat dacă cred că e adevărat şi eu i-am răspuns că da. Atunci mi-a spus că despre el e vorba. Am început să-i pun întrebări dar nu putea să mai răspundă. Îşi pierduse brusc graiul şi nu mai scotea decât un fel de grohăit. Exprimându-se prin semne şi scriind, tânărul a acceptat să

anunţ poliţia şi a fost dus la comisariat pe la orele paisprezece. Cred că într-adevăr a fost sechestrat de fiinţele despre care vorbeşte şi nimic nu mă poate face să presupun că a minţit sau că povestea asta ar putea fi indiciul unei boli mintale. Fusese lăsat în mijlocul pădurii şi după aceea luase un omnibuz, crezând că merge spre Curitiba, în realitate însă venind spre Antonina. Arăta normal. Nu avea decât o zgârietură la un picior şi mi-a spus că şi-a făcut-o în pădure.»

La comisariatul de poliţie, Florisval a fost primit de comisarul Nilton Drapalsk, care a anunţat presa. Florisval, tot fără grai, părea total ameţit. A răspuns la interogatoriu scriind în portugheză, spunând că a călătorit mult şi a vizitat multe locuri diferite, dar că nu putea dezvălui niciun secret deoarece fusese ameninţat că va avea mult de suferit din partea răpitorilor săi. A declarat că suferise deja enorm pentru că vorbise prea mult cu ocazia răpirii precedente. «Sunt prietenul lor (referindu-se la extratereştri), nu trebuie să spun nimic.» Aparent judeca normal, deşi părea foarte distrat în unele momente. Răspundea prin mişcări de cap şi scria cu o caligrafie foarte urâtă care se termina într-un fel de psihografie foarte rudimentară şi ilizibilă”.

74

Această caligrafie urâtă care se termina într-un fel (le psihogratie aminteşte imediat de comunicările „spiritiste primite prin scriere automată. O simplă constatare care ridică totuşi o întrebare. Indiferent de sursă, oare aceste „comunicaţii” sunt defectuoase din cauza „receptorului” sau din cauza celor care „emit” şi lac un bruiaj intenţionat?

Acesta este deci raportul preliminar transmis de profesorul A.J. Gevaerd asupra acestui caz… controversat.

2. Răpirile repetate

Patru răpiri succesive în cazul cuplului Herminio şi Bianca şi două în cazul lui Florisval, în Brazilia. Se cunosc cazuri şi în Europa.

La 8 ianuarie 1980, confratele şi prietenul meu Maurice Chatelain mi-a trimis un articol apărut la 5 ianuarie 1980 în Nationalenquirer, un hebdomadar american care consacră uneori reportaje ufologiei.

Articolul era semnat de Edward Sigall şi era intitulat Răpit pentru a treia oară de un OZN. Eroul fără voia lui al acestei aventuri uimitoare se numeşte Fortunato Zanfretta, un gardian italian din Genova, care în vremea aceea avea douăzeci şi şapte de ani.

Italianul a fost îndelung chestionat sub hipnoză, apoi sub Penthotal de către profesorul Rolando Marchesan, şeful Centrului internaţional de hipnoză medicală şi psihologică din Milano. Martorul a mai fost examinat şi de profesorul Giorgio Gianniotti, un neurolog din Genova. Şedinţa de hipnoză a fost controlată de doctorul Moretti. Toţi au ajuns la concluzia că este perfect sănătos din punct de vedere mintal.

Primele două răpiri au avut loc în decembrie 1978, a treia la 30 iulie 1979 iar a patra în ziua de 2 decembrie a aceluiaşi an. Ultima a fost cea mai impresionantă.

75

În ziua de duminică 2 decembrie 1979 (exact la un an după prima răpire), Fortunato Zanfretta, a plecat din centrul Genovei, pe la orele nouă şi jumătate seara, pentru a patrula pe la marginea oraşului. Primul „incident” s-a petrecut după ce făcuse plinul la staţia de benzină din centrul oraşului. O „voce” din umbră i-a ordonat să se apropie, ceea ce a şi făcut, pomenindu-se nas în nas cu o fiinţă înaltă, cu cap ovoid, cheală, purtând nişte haine lipite de trup care aveau un aspect metalizat.

Străinul i-a ordonat să demareze, ceea ce a şi făcut, incapabil să se opună. Pe colinele care domină Genova, italianul s-a îndreptat spre un norişor care cobora din cer şi, acolo, maşina lui a fost aspirată în nor, care s-a dovedit a fi o navă enormă. „O navă atât de mare, precizează el sub hipnoză, încât ar fi putut încăpea în ea un oraş întreg! Era un fel de cetate a spaţiului!”

La bord a fost primit de un grup de „străini” înalţi, iar unul dintre ei i-a spus: „Vrem să vizitezi astronava noastră pentru ca într-o zi să fii în stare să-ţi aminteşti tot ce-ai văzut”.

Extratereştrii l-au condus spre o serie de cilindri mari plini cu un lichid ciudat de culoare albastră. I s-a explicat că unul din cilindri „conţine unul dintre duşmanii noştri originari de pe o altă planetă”. Într-un cilindru se afla o pasăre iar în altul un om primitiv! Italianul a putut să viziteze o parte din navă, dar când l-au văzut iscodind ici şi colo, i-au întrerupt „plimbarea” şi I au readus în vehiculul său rămas într-o cală. Maşina, „degravitată”, a fost readusă la sol…

Îngrijoraţi de dispariţia colegului lor de aproape cinci ore, alţi gardieni, neprimind niciun răspuns la apelurile lor radio, au pornit în căutarea lui. Unul dintre ei, locotenentul Giovani Cassibba, patrulând pe colinele genoveze, a zărit deodată, decolând din zonă, un aparat în formă de trunchi de con, învăluit într-o aureolă roşie-portocalie care l-a orbit. Cu toate astea, locotenentul Cassibba a scos arma şi a tras de câteva ori în direcţia navei.

76

Apoi a tresărit. Din aparatul de emisie-recepţie de la bordul maşinii s-a auzit vocea înspăimântată a lui Fortunato Zanfretta: „Urcă iar! Ajutor!”… Un moment mai

târziu, vocea se auzi din nou, spunând cu uşurare: „Au decolat… Au plecat!”

Alţi câţiva martori au văzut şi ei nava îndepărtându-se cu o viteză fantastică, trecând de la un roşu bătând în portocaliu la un verde de smarald.

Locotenentul reperă maşina colegului său – năucit – şi-l duse la cartierul general. Cu această a patra răpire lua sfârşit experienţa cumplită a lui Fortunato Zanfretta.

3. Arşi de un OZN

Noaptea de 29 decembrie a anului 1980.

La treizeci de kilometri de Dayton (Texas), Vikie Landrum, nepoţelul ei Colby (şapte ani) şi o prietenă, doamna Betty Cash (cincizeci de ani), merg cu maşina pe un drum pustiu. Deodată, pe cer apare un obiect foarte strălucitor care aruncă un fulger imens. După câteva minute obiectul se poate vedea mai bine la orizontul drumului rectiliniu, pe care-l domină de la o înălţime de vreo treizeci de metri.

Mare cât un castel de apă, obiectul are forma unui diamant şi o flacără enormă ţâşneşte din vârf în direcţia drumului. Se aude un sunet ciudat, un fel de bip-bip-bip.

Vikie Landrum opreşte pe marginea şoselei, cuprinsă de panică, în timp ce la bordul maşinii temperatura devine insuportabilă. Îşi scoate imediat nepoţelul şi prietena în noaptea rece de decembrie… şi brusc are impresia că se află într-o baie turcească! Sufocantă!

Pe cei trei martori încep să-i doară ochii, agresaţi de căldura copleşitoare care emană de la acea flacără provenind din vârful aparatului. Terorizat de spaimă, băiatul o ia la fugă spre pădure. Bunica îl prinde din urmă şi îl îndeamnă să se roage.

77

Timp de un sfert de oră, ascunşi în pădure, doamnele

şi copilul, înspăimântaţi, vor simţi acea dogoare şi vor auzi acel bip-bip-bip sfredelitor. Apoi aparatul se ridică şi dispare cu o viteză vertiginoasă.

O oră mai târziu, toţi trei sunt bolnavi, cu ochii iritaţi şi suferind de arsuri, mai ales Vikie pe mâna şi braţul stâng. În săptămânile următoare, cele două femei au pierdut mult păr şi faţa li s-a umflat. Apoi li s-a cojit pielea de pe faţă, braţe, picioare şi chiar de pe urechi. Copilul a avut în special probleme digestive. Toţi trei prezentau simptomele unei iradieri, constatate cât se poate de clar la Parkway Hospital din Houston.

Supusă unei regresii hipnotice în prezenţa lui John Schuessler, inginer la NASA, Vikie Landrum a retrăit, înspăimântată, această agresiune.

Căci este greu să treci acest caz în categoria unor „simple" RR III! La fel cum ar fi lipsit de logică să crezi că nişte „buni ET" s – ar deda la acest gen de distracţie.

Pe Pământ există oameni de toată isprava, dar sunt, sau au fost, şi canalii precum Hitler, Mussolini, Mao. Stalin, Khomeini, Kadhafi, Saddam Husein şi copărtaşi, care au comunicat unei părţi a poporului condus de ei sadismul, fanatismul şi cruzimea lor criminală. De ce-ar fi altfel în zona noastră galactică?

4. Răpire l ară întoarcere în triunghiul Bermudelor în seara de 30 decembrie 1986, pe o mare agitată, o navă de croazieră argentiniană plutea în largul insulei Cuba. Deodată pe cer a apărut un aparat mare, fusiform, înconjurat de o aureolă galbenă. Călătorii se năpustesc pe punţi pentru a vedea acel aparat ciudat, dotat cu hublouri, care le însoţea vasul, dispărând şi apărând printre nori. În curând, tot sistemul electronic şi aparatura radio de la bord a căzut în pană.

Căpitanul Charles G. Reid îi liniştеşte pe pasageri. Nu e vorba decât de o „iluzie creată de efectele electrice din atmosferă” (o explicaţie plină de claritate!).

Într-adevăr, „iluzia electrică” dispare pe la miezul nopţii şi cei mai mulţi dintre călători se reîntorc în cabinele lor, la bar sau în sala de dans.

Marilee Pittman şi alţi pasageri, care se încăpăţânează să observe mai departe cerul, văd din nou ivindu-se acel aparat ciudat care se apropie cu mare viteză. Femeia a declarat: „Trei lumini mici s-au desprins din masa obiectului şi au atins uşor puntea. Erau nişte mici farfurii zburătoare. Într-un minut s-au reîntors la trabucul acela uriaş care a dispărut în nori”.

Pe la orele trei dimineaţa, matelotul Edward Clinton (douăzeci şi şapte de ani) vede din nou acele lumini mici prevăzute cu proiectoare orbitoare care ating uşor coca navei aproape la nivelul apei, înainte de a dispărea în mare viteză. Îngrijorat, matelotul dă fuga să-l anunţe pe căpitanul Reid. Cabina căpitanului este goală şi hubloul deschis. Nimeni nu l-a mai revăzut vreodată pe acest ofiţer şi compania a ajuns la concluzia că s-a sinucis.

Dar nu toţi pasagerii au fost de aceeaşi părere. Aceştia au fost martorii deplasărilor repetate ale aparatului purtător şi ale modulelor lui de mici dimensiuni care, de mai multe ori în timpul nopţii, atinseseră uşor când puntea, când coca vasului.

5. „Ei” sunt printre noi!

În cursul turneului meu de conferinţe din Canada, în anul

1978, un prieten din Québec mi-a prezentat-o pe Linda H., douăzeci de ani, studentă. Prietenul meu reuşise s-o convingă să-mi povestească întâlnirea ciudată pe care o avusese, aflându-se în compania altei studente, în staţia de

metrou Frontenac.

Pe la orele optsprezece, într-o seară de aprilie a anului 1976, cele două tinere au luat metroul în direcţia Atwater. Deodată au

remarcat un bărbat ciudat, pe care Linda l-a descris. Era ciudat, avea o statură de aproximativ doi metri şi o piele măslinie.

Necunoscutul nu acorda nicio atenţie celorlalţi călători (nu prea numeroşi) dar, după un moment, de parcă s-ar fi simţit observat, a aruncat o privire furişă spre Linda, cu o expresie stânjenită şi nemulţuimită.

Această fiinţă nu era chiar aşa cum l-am desenat, m-a prevenit fata. Detaliile feţei sale erau prea greu de redat pe hârtie. Să fi avut vreo şaizeci-şaizeci şi cinci de ani. Nu era prea păros, iar părul de pe cap, foarte negru, fusese vopsit, căci unde crescuse se vedea cenuşiu. Sprâncenele se alungeau ascuţindu-se spre frunte, după o linie care pornea de la pleoape şi urca în sus. Detaliu foarte ciudat care ne-a impresionat tare mult, pleoapele sale erau de un cenuşiu metalizat. Avea un nas grosolan şi nişte buze subţiri de culoare închisă. Hainele, în stare foarte bună, erau croite după moda anilor cincizeci. După toate aparenţele, noi eram singurele care-l vedeam, căci ceilalţi călători îi ignorau în mod evident prezenţa!

A coborât, ca şi noi, la Berri de Montigny şi l-am însoţit până în afara staţiei. Acolo, prietena mea, care era deja în întârziere, a trebuit să mă părăsească pentru a se duce acasă.

Şi eu întârziasem, dar l-am urmărit un moment. Mergea într-un mod foarte crispat, cu braţele lipite de corp şi degetele strâns alăturate unele de altele. Mersul lui, foarte ciudat, m-a dus cu gândul la un robot. Se

deplasa cu paşi mici, foarte ţepeni şi destul de lent.

Am avut aceeaşi impresie neplăcută ca în metrou: oamenii pe lângă care trecea pe stradă nu păreau că-l văd!

S-a oprit la marginea trotuarului, nu departe de staţia autobuzului 185, pe care-l aşteptam şi eu. Privea circulaţia trăgând cu ochiul la mine. S-ar fi zis că înţelegea bănuielile mele în legătură cu provenienţa lui şi mărturisesc că m-am întrebat dacă nu era cumva un extraterestru.

80

Se uita la stradă de parcă n-ar mai fi văzut până atunci aşa ceva, examinând în mod deosebit maşinile care treceau. Privirea lui exprima un fel de surpriză. Părea că se întreabă cum reuşesc maşinile alea să se deplaseze.

Asta m-a făcut să-mi spun că poate era vorba de un „spion” (un model mai mult sau mai puţin uman), care trebuia să-şi transmită raportul unui superior. Apoi mi-a sosit autobuzul şi a trebuit să abandonez această „supraveghere”.

Din ziua aceea m-am gândit mereu la acea fiinţă înaltă, cu pielea cenuşiu-măslinie, cu pleoapele de un cenuşiu metalic... Deseori am urcat în metrou ia aceeaşi oră, la aceeaşi staţie, dar nu l-am mai văzut”.

Linda şi prietena ei erau singurele care-l vedeau pe acel „om”; nici călătorii din metrou, nici oamenii de pe stradă nu erau conştienţi de prezenţa lui.

Asta te duce cu gândul la un decalaj spaţio-temporal. Un moment, cele două fete poate că s-au aflat la interferenţa dintre două universuri (sau linii temporale) paralele, coexistând cu acel necunoscut la fel de derutat ca şi ele. Kle pentru că flinta era diferită de oameni, el pentru că se pomenise într-un univers care nu era al lui!

6. Culoare spre alte lumi

De luni 29 aprilie până sâmbătă 4 mai 1985 a avut loc, la centrul comercial Bonneveine (Marsilia), primul Forum International de Prezicere şi Parapsihologic, condus de Maeva Sala, parapsiholog consilier şi medium. Un centru remarcabil organizat de această doamnă şi de Patrick Costaire, directorul tehnic al centrului. Colocviile şi conferinţele au fost conduse de doctorul Jeanine Fontaine, profesorul Lageot (Universitatea din Marsilia), monseniorul Francis Gosselin, episcop de Lyon, Raphael Balleydier (Canada), magnetizator-vindecător, Alain Le Kern

(geomancian-analist), doctorul Dominique Laffont (fitoterapeut), Daniel Huguet, hipnotizator şi subsemnatul. Un greatevent despre care au vorbit toate mediile de informare şi care s-a bucurat de un succes considerabil.

Cu ocazia acestui forum, Edmonde (prezicătoare cunoscută sub pseudonimul Isis Athena) mi-a adus la cunoştinţă un eveniment „extraordinar" a cărei martoră fusese, în iulie 1983, împreună cu o cunoştinţă a ei, şofer de taxi.

Am organizat o reuniune la Marsilia, acasă la prietenul meu Sauveur Padovano, numerolog şi buchinist, strada Curiol nr. 77. Fără să le spun motivul, i-am invitat pe Maeva Sala, radiestezistul Gerard Giordan şi Patrick Costaire. I-am chestionat deci pe Edmonde şi pe Benoît B., şoferul de taxi care o conduce deseori în cursul deplasărilor sale. Benoît B. – cincizeci de ani, nu prea înalt – avea în momentul faptelor părul alb. Vom vedea că acest detaliu are importanţa lui.

Benoît o ia deci cu maşina pe Edmonde-Isis Athena de undeva de la periferie şi se îndreaptă spre centrul oraşului. Pe la orele opt şi jumătate seara parcurge rue de

la Grande-Armee.

— Bombănind puţin deoarece, de la o vreme, o maşină mică (Peugeot 104) îl urmăreşte prea de aproape. La capătul străzii opreşte la semafor. Maşina din spate trage atunci lângă el, tot foarte aproape. Nemulţumit, Benoît întoarce capul, pregătindu-se să-l ocărască pe automobilist, dar rămâne mut şi aproape că înmărmureşte de frică. La volan se află o femeie cam de treizeci şi cinci-patruzeci de ani, cu pielea măslinie, bătând mai mult spre verde închis. Are un păr „dement", cu şuviţe în care predomină maroniul, albul (un alb de făină) şi galbenul. Poartă o rochie destul de banală, albastră cu picăţele albe... E hidoasă, trăsăturile ei sunt parcă „decalate" în comparaţie cu ale noastre, ca o caricatură umană. Ochii ei verzi sunt parcă luminoşi, greu de definit.

Benoît bâiguie celei de lângă el:

— Vezi şi tu ce văd eu?

Edmonde confirmă, subliniind detaliile acelei feţe de o urâţenie înfiorătoare (fără nicio legătură cu machiajul de clovn al unei punkiste.)

Amândoi îşi dau atunci seama de o anomalie inexplicabilă, în cartierul acela unde circulaţia e totdeauna intensă, unde turiştii ieşiţi la plimbare se amestecă cu locuitorii oraşului, domneşte o tăcere minerală! Nici urmă de vehicule, pietoni, motociclişti sau biciclişti. E pustiu şi domneşte o tăcere de vată, apăsătoare.

Semaforul se schimbă pe verde. Ca în vis – un adevărat coşmar – Benoît şi automobilul său CX face parcă un salt înainte, dar pare că nu atinge pământul! Marea intersecţie Chapitre, din faţa bisericii reformaţilor, este complet goală. Maşina o traversează cu rapiditate, pătrunde pe strada Adolphe-Thiers... şi, din nou, totul

redevine normai Vacarmul circulaţiei pur şi simplu îi agresează. În spatele lor, la intersecţia prin care trecuseră, maşinile se perindă una după alta, oamenii se grăbesc sau hoinăresc pe trotuare.

Edmonde şi Benoît au ieşit din acea „bulă", din acel vortex misterios şi-şi confruntă impresiile. Benoît, încă foarte tulburat de ceea ce trăiseră, fără să înţeleagă nimic din cele întâmplate, tresare când Edmonde suspină uşurată zicând:

— Să ştii, Benoît, că am scăpat, ca prin urechile acului!

Edmonde îşi dădea într-adevăr seama că scăpaseră de un „culoar transdimensional", zonă intermediară dintre universul nostru şi un univers paralel!

Tânăra femeie nu avea de unde să ştie că o ancheta datând din 1969 situa nu departe de acolo un alt „pasaj" de acest tip. Iar într-o noapte din 1980, Jean-Pierre Prévost a fost dus de extraterestrul Haurrio la capătul străzii Adolph-Thiers, cu ocazia unei experienţe ce are legătură cu existenţa unui sas transdimensional.

L-am întrebat pe Benoît dacă se mai produseseră şi alte anomalii de la această aventură ciudată. Mi-a răspuns afirmativ.

83

Cu trei săptămâni înainte de reuniunea prezentă (deci pe la 25 iulie 1985), părul lui alb devenise şaten deschis! Acest lucru îl îngrijora. Se temea ca nu cumva părul lui să capete treptat acele nuanţe extravagante pe care le avea părul creaturii cu pielea măslinie!

O altă constatare mai îmbucurătoare, Benoît avea senzaţia evidentă (nu numai subiectivă) că începuse să întinerească.

Există un precedent celebru. Ventura Maceiras din

Tres Arroyos, Argentina, după un contact avut cu extratereştrii la 30 decembrie 1970, a cunoscut o întinerire spectaculoasă… la vârsta de şaptezeci şi trei de ani.

Dar să revenim la şoferul nostru de taxi, care fusese îngrijorat de două „anomalii*” mai vechi.

Prin octombrie 1984, Benoît a luat un client pe care-l cunoştea foarte bine ducându-l până la Joliette, lângă port. Era aproape ora unu şi jumătate dimineaţa şi Benoît s-a întors la domiciliul său de la periferie, sau cel puţin a pornit spre el. Ce s-a petrecut după aceea? Mister. S-a trezit la orele şapte şi jumătate, după o noapte liniştită, dar fără să-şi amintească că se întorsese acasă. S-a repezit în garaj să se convingă că maşina era acolo. Era! Şi-a întrebat soţia. Nu, ea dormea şi nu-l auzise când se întorsese.

În mai 1985, de data asta cu nişte clienţi necunoscuţi, Benoît încasează costul cursei şi porneşte spre casă. Şi se trezeşte din somn la el acasă, cuprins de o mare nelinişte. La ce oră se întorsese cu adevărat acasă după gaura de memorie care succedase plecării clienţilor săi?

Se pare că Benoît, dintr-un motiv necunoscut, se află în atenţia unei categorii de „vizitatori” poznaşi. Aceste diferite „anomalii” nu pot fi rezultatul hazardului… care nu există.

Într-o măsură mai mică poate, Edmonde ar fi şi ea în aceeaşi situaţie.

84

În 1982 (cu un an înainte de întâlnirea cu automobilista înspăimântătoare, mărturie coroborată cu cea a lui Benoît), ea a avut un vis în care s-a văzut în acelaşi cartier. Benoît cobora scara rulantă de la metrou,

la Staţia Reformaţilor. Deodată s-a pomenit că trece prin zid şi i-a apărut o rază mare de lumină albă în timp ce o voce spunea: „Dacă treci prin această rază vei vedea altceva”. Intrigată, Edmonde a trecut prin rază şi a zărit nişte şopârle verzi enorme. Şi-a dat atunci seama (în vis) că era vorba de un culoar de trecere spre o altă dimensiune, de unde şi remarca făcută şoferului de taxi: „Să ştii, Benoît, că am scăpat ca prin urechile acului!”

Fără a comenta acest vis, le-am distribuit lui Edmonde, Maeva şi Gerard Giordan fotocopia sectorului respectiv din planul Marsiliei.

— Pe o stradă din acest cartier – nu e vorba de rue de la Grande-Amide – se află un imobil în care un apartament a fost ocupat de nişte fiinţe venite din altă lunme. Încercaţi să localizaţi acest imobil, le-am cerut eu.

Eu, Sauveur Padovano şi Patrick Costaire ne-am retras să bem un păhărel, lăsându-i pe radiestezist şi pe Benoît împreună cu cele două prezicătoare.

Am revenit peste douăzeci şi cinci de minute şi am examinat cele trei planuri. Maeva şi Gerard Giordan îşi localizaseră (separat) cercetările asupra unui sector mult prea la est şi Edmonde puţin cam la nord de Punctul Alfa pe care numai eu îl cunoşteam. Am fost pur şi simplu încântat. Asta dovedea că nicio punte telepatică inconştientă nu se stabilise între mine şi experimentatori.

I-am sfătuit atunci să caute pe strada Z... şi mi-am concentrat imediat gândurile asupra unui subiect cu totul diferit. În mai puţin de un minut, Maeva Sala a localizat un imobil foarte aproape de Punctul Alfa, pe partea stângă a străzii Z. Edmonde şi Gerard Giordan, tot pe partea stângă, s-au oprit asupra unui imobil aproape vecin, dar sub reperajul lor. I-am felicitat pentru localizarea lor satisfăcătoare, abaterea fiind neglijabilă.

Repet faptul că niciunul dintre participanţii la testul pe plan nu aveau de unde să cunoască Punctul Alfa. Niciunul nu ştia despre ancheta făcută de mine acolo în 1969, protagonistul fiind Jean-Claude Pantel.

Pot să spun doar că acest apartament de pe strada Z era în mod vădit un sas, un releu transdimensional folosit de nişte umanoizi, identici cu noi dar dotaţi cu puteri fantastice. Eu şi Alain Le Kem am constatat efectele fizice decurgând din aceste puteri, vreme de trei ani, tot în prezenţa unor numeroşi martori, înainte de a trage concluzia se impun câteva remarci. Caracterul hidos, scandalos şi extravagant al creaturii conducând o maşină în centrul celei de a doua metropole f ranceze nu are scopul de a trece neobservat. Mai ales în acel „vortex" (imaginea unui oraş mort!) în care fuseseră proiectaţi Edmonde şi şoferul de taxi.

Această ostentaţie din partea unor „manipulatori" urmărea un scop deliberat. Voiau să se arate celor doi (şi numai lor), să-i sperie, să-i îndemne să vorbească despre această întâlnire neliniştitoare şi totodată absurdă. Căci absurdul face parte din sistemul de bruiaj creat de numiţii EL, în aproape toate cazurile, faimoase, binomul „bruiajabsurditate" îi descurajează şi-i îndepărtează pe scientişti.

În schimb, spiritele deschise primesc mesajul: OZN-uri = nave neterestre; ocupanţii lor = entităţi venite din alt spaţiu. „Marginalii" cercetării avansate, necontaminaţi de tabuurile universitare, pozitiviste, raţionaliste, găsesc în asta subiect de reflecţie şi adaugă progresiv elemente noi la acest puzzle ufologic. Structurile lor mentale diferite (deloc superioare, ci diferite, insist asupra acestui lucru) le permit să înţeleagă faptul că binomul „bruiaj-absurditate"

este o momeală pentru înşelarea adversarului. Iar în această împrejurare, adversarul este în mod esenţial generator de gânduri negative: farfuriile zburătoare şi extratereştrii nu există; martorii au fost înşelaţi, sunt nişte beţivi, debili mintali, glumeţi.

86

Această atitudine nihilistă va da naştere progresiv unui adevărat terorism intelectual care va pune botniţă multor oameni de ştiinţă şi va înşela presa, radioul şi televiziunea.

CAPITOLUL V

I. Ciudatul caz „Pi Mu Sigma”.

Să poposim în Elveţia pentru Pi Mu Sigma, numele de cod atribuit de IMSA acestui contactat.

Acest funcţionar de treizeci şi cinci de ani, căsătorit, tată de familie, locuieşte în cantonul Vaud. El avea să-mi telefoneze, cuprins încă de o vie emoţie, în seara zilei de 22 decembrie 1982. pentru a-mi povesti aventura lui din ajun.

Deci, în seara aceea, pe la orele opt, elveţianul se opreşte la Michel, un coleg de serviciu, de la care pleacă pe la opt şi patruzeci de minute ducându-se la el acasă. Pe timp frumos, traseul nu-ţi ia mai mult de cincisprezece – douăzeci de minute. Dar a nins şi prudenţa îl îndeamnă să nu meargă cu o viteză mai mare de şaptezeci de kilometri la oră. Prin urmare, drumul ar fi trebuit parcurs cam într-o jumătate de oră.

Relaxat, Pi Mu Sigma conduce fumând o ţigară. Ia un viraj şi merge pe lângă pădurea care se întinde pe stânga lui. La dreapta sunt câmpuri, păşuni, teren neted. Zona e pustie.

Deodată, în oglinda retrovizoare din interior, automobilistul zăreşte o st eră luminoasă de un roşu intens

care se deplasa în

zigzag în spatele maşinii. Având un diametru de vreo cincisprezece centimetri, obiectul se deplasează cu o viteză vertiginoasa, la stânga, la dreapta, şi lasă în urma lui dâre roşiatice.

Intrigat, cel de la volan stinge ţigara, care ar fi putut să înrovoace reflexe în oglindă, dar lumina mobilă nu dispare. O senzaţie ciudată pune stăpânire pe elveţian (care cu o clipă în urmă fredona foarte destins): nelinişte, sentiment de neputinţă, paralizie treptată, însoţită de dureri în spate şi ceafă. Sfera luminează vehiculul, dar nu-l orbeşte pe cel de la volan.

„Parcă înţepenisem, mi-a explicat el. Nu am avut niciun reflex, niciun gând să mă opresc, cuprins parcă de o frică inexplicabilă, Mi se pare că m-am întors cu greutate ca să văd lucrul acela prin geamul din spate al maşinii. Deşi avea un roşu intens, nu am fost orbit niciun moment. Se deplasa de la stânga la dreapta cu o viteză nebună, venea pe margini. O clipă chiar mi s-a părut că sfera aceea a ajuns pe pardesiul meu aruncat pe bancheta din spate. Din momentul acela în memoria mea e o gaură. Probabil că am mers mai departe, dar abia la aproximativ un kilometru de la apariţia acestui fenomen, redevenind conştient, m-am oprit în mijlocul satului Penthereas, ieşind din maşină, cuprins de panică, deschizând portierele ca să mă asigur că sfera nu se află înăuntru, sau sub pardesiu. O clipă mi-a trecut prin minte să mă întorc la locul cu pricina, dar o anumită nelinişte m-a împiedicat. Am luat benzină din sat şi am ajuns acasă pe la nouă şi patruzeci şi cinci de minute, găsindu-mi nevasta foarte îngrijorată pentru că nu obişnuiam să întârzii.

I-am povestit ce mi s-a întâmplat şi, la capătul

nervilor, m-am prăbuşit peste masa de la bucătărie, golit de toată energia, plângând ca un copil! Având în continuare acea durere în spate şi în ceafă”.

Realismul experienţei sale era atât de mare încât mi-a mărturisit că era hotărât s-o facă publică. L-am sfătuit să nu se ambaleze, să se gândească la ironiile proştilor care ar putea să-i

dăuneze carierei şi l-am întrebat dacă în Elveţia fuseseră înregistrate alte observări de OZN-uri în zilele respective. Am insistat să cerceteze ziarele şi revistele elveţiene. Poate că – în cazul în care nu fusese observat niciun OZN – se produsese vreun eveniment insolit putând să constituie un indiciu interesant.

Sfatul a fost bun. A doua zi după telefonul lui (23 decembrie 1982), Pi Mu Sigma a găsit în cotidianul 24 Heures un articol al ziaristului Guy Thebault reprodus aici in extenso:

„Crater spectaculos la Begnins. Un fenomen inexplicabil.

— Un eveniment insolit s-a produs săptămâna trecută la Begnins. Un crater neaşteptat şi spectaculos prin mărimea lui a fost descoperit pe câmpul aparţinând domnului Roland Haefeli, în locul numit Le Peuye, pe drumul spre Burtigny, înainte de sat. Gaura are o adâncime de aproximativ şapte metri şi un diametru de cinci metri. Nu se poate avansa nicio explicaţie precisă cauzei acestui accident. Câţiva tehnicieni, în special geometri au examinat ieri locul. Ceea ce o miră cel mai tare pe doamna Hael eli, este faptul că împrejur nu se remarcă deloc pământ aruncat. Pare că solul s-a scufundat pur şi simplu, dar această explicaţie stârneşte mult scepticism. Nimic nu a făcut să se prevadă acest eveniment. Terenul nu fusese

semănat Domnul Haefeli se pregătea să împrăştie bălegar pentru a-l cultiva. De la un vecin a aflat ce se întâmplase.

Ipoteza cea mai verosimilă este că o pungă subterană de noroi a fost dizolvată şi cărată de apele de izvor de-a lungul anilor. Fireşte, există şi partizanii trecerii pe-acolo a extratereştrilor. În literatura specializată se poate citi că vâlceaua Prevondavaux, situată ceva mai sus de locul cu pricina, este unul din terenurile lor favorite de aterizare. De asemenea, unii bătrâni îşi amintesc că în copilăria lor, bunicii povesteau că, în urmă cu două sute de ani, un om care căuta apă săpase în acest scop multe galerii subterane în acea regiune…”

Mă informez şi obţin „caracteristicile” acestei găuri, apărute în mod misterios în noaptea de 13 spre 14 decembrie 1982.

90

Săpătura făcută exact la nouăzeci de grade şi o sută de metri cubi de pământ moale a dispărut. Pe câmp nu e nicio urmă de roată de: camion sau de sapă mecanică. Niciun fel de pământ aruncat în exterior Fundul gropii e format din pământ gol, fără nicio urmă de iarbă, de vegetaţie care se află totuşi în jurul ei. Asta exclude complet ipoteza unei prăbuşiri de teren.

Pi Mu Sigma îmi aduce la cunoştinţă intenţia sa de a lua legătura cu’ Guy Thbbault şi-mi cere părerea. Caracterul obiectiv al acestui articol, aluzia deloc sarcastică la ipoteza unei intervenţii extraterestre» după părerea unora, mi-l face pe autor simpatic. Acest ziarist onest va publica despre Pi Mu Sigma un articol în cotidianul 24 Heures (10 ianuarie 1983). Un articol foarte obiectiv, care relatează faptele aşa cum s-au peteeut, fără băşcălie sau insinuări Jignitoare.

2. Investigaţii sub hipnoză

Deşi hipnoza nu constituie în sine o dovadă categorică, acest procedeu permite totuşi să se obţină indicaţii, readuce la lumină amintiri uitate, reconstituie elemente de apreciere foarte utile care vor putea fi comparate cu alte cazuri

Pi Mu Sigma şi-a manifestat singur dorinţa de a se supune unei şedinţe de hipnoză, şi am fixai data de 1 februarie 1983. M-am dus în Elveţia împreună cu hipnotizatorul Daniel Huguet. Au fost de faţă şi alţi prieteni: Odile şi Pierre D., soţia lui Pi Mu Sigma, pictorul Sabine Mangin şi Demse Thebault, soţia ziaristului, din păcate absent din cauza unei gn pe puternice (îl întâlnisem la el acasă chiar în acea dimineaţă).

Daniel Huguet a efectuat o regresie hipnotică asupra lui Pi Mu Sigma, ajungând până în seara de 21 decembrie 1982.

Subiectul şi-a părăsit colegul de muncă (Michel) şi pe soţia acestuia pe la opt şi jumătate seara. A condus maşina cu şaizeci de kilometri la oră (drum umed: „O să îngheţe", va spune el) şi

91

Întâlneşte pe drum numai două-trei maşini. Cer plin de stele, dar noapte întunecoasă. E în plină formă, fericit că se întoarce acasă, unde-l aşteaptă nevasta şi copiii. Încetineşte la un viraj spre dreapta pentru a-şi aprinde o ţigară şi coboară geamul din stânga ca să iasă fumul.

Sub hipnoză, cu o voce care se altera treptat, Pi Mu Sigma a descris sfera care a apărut în spatele maşinii:

„Vine de departe. Are un diametru de zece – douăzeci de centimetri. Sfera se apropie foarte repede şi rămâne în spatele automobilului la un metru şi jumătate, poate doi. Rămâne fixă. Apoi se mişcă la stânga, la dreapta şi lasă o dâră. O văd pe cele două laturi ale maşinii şi se opreşte la

nivelul portierele/.

Conduce acum maşina doar cu 45 – 50 km/h şi întoarce capul. Sfera e pe bancheta din spate deasupra pardesiului!

Daniel Huguet îi sugerează să se oprească, să privească cu atenţie la sfera care luminează interiorul maşinii şi-l sfătuieşte s-o atingă. Nu simte nimic, mâna îi trece prin sferă dar atunci nu-şi mai vede degetele, nu percepe nicio senzaţie tactilă.

Daniel îi cere să-şi continue drumul şi şedinţa continuă, permiţându-ne să reconstituim faptele care ar putea fi rezumate astfel: venind „de sus”, o lumină albă luminează maşina, pe care el nu o mai controlează, şi-i „ţine calea” plutind deasupra solului! Pi Mu Sigma încremeneşte în scaun, cu gura deschisă, uluit. Un con de lumină roşie coboară din cer şi învăluie vehiculul în imponderabilitate. (Subiectul e cuprins de nelinişte, se plânge de dureri în spate şi şale.)

Hipnotizatorul îi sugerează să se ridice „ca în vis” şi să vadă de unde provine acea lumină roşie. Pi Mu Sigma spune că la o înălţime de vreo douăzeci de metri se menţine în punct fix un obiect rotund, „ca un iglu aşezat pe o tavă circulară cu un diametru de cinci-şase metri”. Conul de lumină roşie porneşte de la bază, care este de un gri metalizat. „Obiectul e rotund şi tare, parcă ar fi fier. Mâna nu-mi trece prin el. E plin de muchii, ca un caroiaj.

92

Aceste striuri pornesc din vârf spre bază, la intervale egale, ca o portocală tăiată în bucăţi”.

Daniel îl invită (tot „ca în vis”) să treacă de „coca” obiectului pentru a ajunge în interior. Subiectul face întocmai şi se miră: în interior totul e alb, dar acest loc pare mai mare decât văzut din exterior. Tavanul este „mai

mic” decât podeaua. Vizitează două încăperi goale, nu prea mari, şi parcurge culoare înguste. Totul e alb. În încăperea centrală se află un orificiu care emite fasciculul roşu îndreptat în jos.

Când ajunge în încăperea de sus, subiectul remarcă un ax vertical, ca o coloană centrală. Totul e pustiu. Subiectul are impresia că se află într-o încăpere boltită, cu o coloană axială masivă. Nu ştie de unde provine lumina albă. Nu se vede niciun fel de mobilier. Pi Mu Sigma nu ştie cum poate acel „obiect” în care se află să stea în aer.

Plângându-se din nou de dureri dorsale dar şi abdominale, subiectul este „readus” în prezent şi trezit conform procedeului obişnuit.

Lipsa celor douăzeci de minute din cursul traseului şi dezvăluirile fragmentare făcute sub hipnoză, ne îndreptăţesc să credem că în acest timp a fost „preluat” şi dus la bordul unei nave imobilizate deasupra maşinii sale. Restul e vag, ca în blocajul clasic caracteristic multor răpiri.

3. O punere treptată sub control?

Elemente anexe, unele anterioare, altele posterioare, justifică această întrebare.

Înaintea şedinţei de hipnoză rezumată mai sus, revin la suprafaţă treptat amintiri ciudate, temporar uitate.

Să revenim la memorabila seară de 22 decembrie 1982. După terminarea programului, Pi Mu Sigma se duce acasă la prietenul său Michel. Bea un păhărel (unul, nu mai multe!).

flecăresc şi, brusc, nu mai aude nimic. Pare că e înconjurat de tăcere. În minte îi vine un gând cu totul nepotrivit, fără nicio legătură cu discuţia: Dacă prietenii mei ar şti că există şi alte fiinţe, care nu trăiesc pe

Pământ… Şi deodată paravanul de tăcere dispare.

Pi Mu Sigma îşi aude din nou interlocutorii (prietenul şi soţia lui), care n-au observat nimic. Acest incident ciudat îi dispare din minte. O oră mai târziu, pe drum, are loc întâlnirea cu sfera de un roşu aprins!

Mai târziu iese la lumină altă amintire. la fel de ciudată. Când sfera s-a aşezat pe bancheta din spate, s-a petrecut un fenomen bizar, asemănător cu o distorsiune a spaţiului. Între el şi volan s-a produs un efect de profunzime anormală. Volanul era foarte departe de el şi el se simţea de parcă ar fi fost aspirat spre partea din spate a maşinii! Era învăluit într-o lumină roşie, satul din faţa lui devenind şi el roşu.

O săptămână mai târziu, miercuri 29 decembrie, Pi Mu Sigma simte furnicături pe gât, sub ceafă. Soţia lui remarcă nişte urme roşii în formă de mici dreptunghiuri verticale (înălţimea trei centimetri, lăţimea un centimetru), aşezate la intervale egale în jurul celei şi până în dreptul urechilor. Aceste urme dispar cu desăvârşire a doua zi.

De produs s-au mai produs şi alte fenomene, care ne îndreptăţesc să credem că Pi Mu Sigma e „sub supraveghere” în noaptea de 13 spre 14 februarie 1983 (deci după şedinţa de hipnoză din ziua de 13), pe la orele unu şi jumătate, i-a apărut faţa unui bărbat, aspect la fel de material ca şi fenomenul precedent, dând impresia ciudată a doua fiinţe într-una singură.

Iată ce spune Pi Mu Sigma despre această „observaţie”: „Chipul acela arăta tras la faţă, părul părea lung, ochii puţin migdalaţi şi de un albastru frumos. Expresia feţei era cea a unui om de o mare înţelepciune, foarte paşnic. În momentul apariţiei acestei fiinţe, am fost parcă şocat, nu puteam să fac niciun gest, nu puteam să pronunţ niciun cuvânt. Aş fi vrut să-mi anunţ soţia

care deja dormea. Acel bărbat a simţit probabil că mi-e frică căci

— Uitându-se la mine cu aceeaşi privire de mare înţelepciune – mi-a zâmbit şi apoi totul a dispărut. Expresia acelei feţe m-a lăsat să înţeleg că voia să mă liniştească, că va fi totdeauna acolo şi că va reveni. Faţa era scăldată într-o lumină de un alb opac, părând că iese dintr-un fel de ceaţă. De atunci îi simt tot timpul prezenţa".

Câteva zile mai târziu, sfârşitul lui martie/începutul lui aprilie 1983, Pi Mu Sigma se culcă, dar nu doarme. În spatele pleoapelor închise încep să treacă imagini colorate. La est de casa sa, cerul este „roşu ca focul", brăzdat de dâre albe ce se întind de la fest la vest. Şi continuă:

„După aceea s-au succedat tot felul de imagini, cu aceeaşi rapiditate. Imagini de oraşe dintre care ultimul a fost Berna, capitala Elveţiei. Prima „vedere" (au fost patru ale acestui oraş) înfăţişa Palatul Federal, cu vânzoleala oamenilor şi a maşinilor – o scenă de toate zilele. A doua clădire înfăţişa edificiul" făcând explozie. A treia arăta palatul arzând. În a patra nu mai erau decât ruine, pustiire, lipsa oricărui semn de viaţă. Imaginile dinaintea celor în care apărea Berna înfăţişau oraşe intacte necunoscute de mine. Dar văzându-mi la urmă capitala, am tras concluzia că şi ea va avea aceeaşi soartă. Altă dată, privind spre vest (imagini care defilau sub pleoapele mele închise), am simţit pământul cutremurându-se violent şi un munte de apă ţâşnind pe deasupra masivului Jura şi formând după aceea un lac întins care acoperea tot peisajul".

La 15 iunie 1983, Pi Mu Sigma participă la o adunare la primărie. La orele zece şi patruzeci şi cinci seara (ca şi în ziua de – 15 iunie 1983, cu ocazia vizitei la Michel,

colegul lui de serviciu), prietenul nostru se pomeneşte că, brusc, nu mai aude nimic din ce se vorbeşte. Cei din jur flecăresc, le vede perfect de bine buzele mişcându-se, dar tăcerea e totală! „Extratereştrii sunt acolo. Mă observă şi pe mine şi pe cei din jurul meu”, îşi zice el.

„Tăcerea” persistă unu-două minute, apoi „sunetul” revine şi aude perfect ca înainte. Când se întoarce acasă, pe la

douăsprezece şi jumătate noaptea, îşi găseşte soţia dormind şi lustra aprinsă. I se pare ciudat. Explicaţia o va avea a doua zi… Dar s-o lăsăm pe soţia lui să povestească.

„M-am culcat pe la opt şi jumătate. Nu puteam să dorm, aşa că am citit un moment după care am stins lumina, fără să reuşesc totuşi să adorm. Auzeam tot felul de zgomote, neobişnuite, probabil din cauza fricii, soţul meu nefiind acasă. M-am întins pe o parte, cu capul spre uşă, apoi m-am întors, cu faţa la fereastră, spre stânga patului. În momentul acela – să fi fost zece jumătate, zece şi patruzeci şi cinci – am văzut o luminiţă roşie traversând camera ca o linie roşie, apoi fenomenul a dispărut instantaneu. Mi-am zis în gând că sunt cu siguranţă acele „fiinţe” care se manifestă. În cele din urmă am adormit, dar am lăsat lumina aprinsă pentru că eram neliniştită”.

O precizare. Fereastra cu pricina – am verificat – dă spre câmp. În partea aceea nu e nici şosea, nici alt fel de drum şi nimeni nu se plimbă pe-acolo nici măcar ziua.

De mai multe ori, singur sau în compania soţiei sale, Fi Mu Sigma a asistat la diferite fenomene paranormale dar va vedea pe cer şi sfere colorate. În apartament a răsunat de două ori o sonerie de telefon, venind de nicăieri, evident nu de la telefonul familiei, pentru că ridicarea receptorului nu a întrerupt acea sonerie

agasantă!

În sfârşit, la 15 august 1983, manifestările au luat o cu totul altă întorsătură.

Seara după cină, Pi Mu Sigma s-a dus pe jos la părinţii lui, de unde s-a întors pe la zece şi zece şi a urmărit un moment programul de la televizor în compania soţiei şi a fiicei sale Véronique (paisprezece ani). Atunci a fost „împins" să iasă afară şi să dea ocol casei. Pe cerul înstelat, chiar deasupra pădurii (aflată la o distanţă de şase sute de metri), clipea, fix, un fel de far triplu de un galben portocaliu.

Pi Mu Sigma a simţit înfiorări în tot corpul. S-a uitat la ceas, a văzut că era zece şi jumătate şi şi-a chemat familia, care a

dat fuga şi a putut constata prezenţa acelor trei faruri lipite, nemişcate, nu prea sus, poate la vreo douăzeci de metri deasupra copacilor.

Véronique, la cererea tatălui său, s-a dus repede să aducă o lanternă. La semnalele acesteia, „obiectul" s-a stins, pentru a se reaprinde după cincisprezece secunde. Acest „dialog" semnal-răspuns a ţinut vreo zece minute. Regiunea a fost survolată de un avion venind de la Geneva şi obiectul şi-a încetat imediat clipirile. Nu se mai vedea nimic. Totuşi Pi Mu Sigma era convins că „ei" erau acolo. Pe la zece şi cincizeci de minute, lăsându-şi familia în pragul casei, Pi Mu Sigma se îndreaptă spre pădure, stabilind că îşi va semnala traseul prin aprinderea lanternei la fiecare trei minute.

Alergând în direcţia pădurii, în întuneric, nu mă simţeam prea liniştit, mărturiseşte el. Le simţeam prezenţa, din ce în ce mai perceptibilă pe măsură ce mă apropiam. Tot corpul mi se înfiora, dar nu uitam să fac

semnale soţiei şi fiicei mele. Am urcat panta unei coline în timp ce o senzaţie ciudată punea stăpânire pe mine. Deodată m-am pomenit în faţa unei enorme semisfere de lumină galben-portocalie, având la bază vreo douăzeci de metri şi o înălţime de vreo zece metri. Lumina astfel difuzată provenea dintr-un punct central, mai roşu, situat în vecinătatea solului. Extraordinar! Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mai mult sporea intensitatea luminoasă. Îmi simţeam corpul traversat ca de un curent electric de joasă frecvenţă. Fenomenul era însoţit de un zgomot înăbuşit, comparabil cu cel al unui transformator. Lumina părea însufleţită de vibraţii, de pâlpâiri rapide. Era incredibil şi frumos totodată. Eram convins că „ei" erau acolo şi aşteptau.

Fără să mă las cuprins de panică, am început să dau înapoi şi n-am mai văzut nimic. Am înaintat iar şi fenomenul mi-a apărut din nou. Am înaintat încă puţin şi m-am poticnit deodată de un obstacol invizibil. Am vrut să fac o experienţă, m-am dat înapoi, am mers spre dreapta şi am înaintat din nou, pentru a constata că

97

nu puteam merge mai departe. Am repetat de câteva ori aceleaşi mişcări şi de fiecare dată, situat la aceeaşi distantă de sursa luminoasă, obstacolul invizibil nu-mi dădea voie să mă apropii mai mult. Am îndreptat spre lumină fasciculul lanternei şi am văzut că se oprea pe obstacolul invizibil, fără să-l traverseze.

Din când în când, semisfera luminoasă bătând în portocaliu devenea aproape roşie. Atunci aveam impresia că „obiectul" urma să se materializeze. M-am întors în fugă la soţia mea şi, înainte de a reveni spre lumina aceea, i-am strigat să cheme un prieten, pe Leon M., ca să vină şi să confirme şi el ceea ce va vedea. Fenomenul luminos s-a

îndepărtat, dar le simţeam prezenţa, înfiorarea corpului nu mă părăsea. Au trecut douăzeci şi cinci de minute şi, brusc, am simţit că nimic nu se va întâmpla. Înfiorarea a dispărut… şi Leon a sosit cinci minute mai târziu. Din păcate, totul se terminase! Am examinat solul, pe locul unde se produsese fenomenul, dar n-am descoperit nici cea mai mică urmă".

Pi Mu Sigma este convins că într-o zi va avea o întâlnire de Gradul III, o întâlnire „fizică" însoţită de un dialog, ca în cazul multor contactaţi. Această convingere ar putea foarte bine să rezulte dintr-o condiţionare, dintr-o punere sub control…

Înainte de a încheia – provizoriu – dosarul Pi Mu Sigma, să ne oprim asupra unei anomalii dintre cele mai ciudate, pe care subiectul o descrie astfel: „… M-am dat înapoi şi n-am mai văzut nimic. Am înaintat iar şi fenomenul mi-a apărut din nou".

Împreună cu câţiva cercetători de la IMSA (printre care Daniel Huguet, Jean-Louis Forest – decedat între timp – şi Bernad Delarue), am investigat un caz tulburător, în departamentul Gard, unde ne-am deplasat de câteva ori la familia X.

O familie fără probleme, cu un fiu de treisprezece ani căruia îi vom spune Eric. Fără probleme? Nu chiar. De doi ani de zile (ne aflăm în toamna lui 1981), Eric fotografiază… nişte „lucruri" pe care numai el le vede. A făcut peste două sute de poze cu acele

„Lucruri", câteva filme video şi înregistrări sonore, liric, în prezenţa noastră, îşi ia aparatul Polaroid – examinat de noi în prealabil – şi îl însoţim, pe la începutul după-amiezii, pe drum în faţa casei de ţară a părinţilor săi. Mergem la vreo douăzeci de paşi în urma lui.

Deodată face un gest să ne oprească. „Ea” se află acolo. „Ea” este un fel de sferă bătând în portocaliu cu o „bilă” în centru, pe care numai Eric o vede. Dar obiectul misterios nu se afla acolo

— În mod fizic – în natură, ci apare într-un fel de paralelogram „fără acoperiş”, negru tot, în care Eric, aplecându-se puţin, îşi introduce capul, cu ochiul lipit de ocularul aparatului. Face o poză, se dă înapoi, ieşind din acea zonă neagră pentru a veni spre noi, în timp ce fotografia iese treptat din aparat. Obiectul corespunde cu descrierea făcută de el. Repetăm experienţa şi-i cer lui Eric să ne anunţe când ajunge la zona neagră care adăposteşte ozn-ul (căci adolescentul este convins că are de-a face cu un vehicul extraterestru).

— Gata! Chestia e aici! ne anunţă el cu aparatul lipit de faţă, gata să apese pe declanşator. Ce fac?

— Deocamdată nimic, îi zic eu. Ne vom apropia încet de tine. Anunţă-mă dacă se întâmplă ceva.

Facem exact nouă paşi şi Eric strigă:

— Nu mai văd nimic! Nici negru, nici obiect portocaliu.

Ne tragem înapoi, el face câţiva paşi înainte şi se află din nou în zona neagră, unde face „în mod normal” o poza.

Vom relua această experienţă de mai multe ori, fără a putea descoperi vreun trucaj.

La 3 noiembrie 1981, Eric şi familia lui repetă experienţa în prezenţa unui reprezentant legal, maestrul P., trimis de IMSA. La cererea noastră, reprezentantul a cumpărat el însuşi filmele şi a echipat propriul său aparat fotografic, pe care i l-a încredinţat lui Eric. Maestrul P. a făcut o încercare cu magnetofonul meu, convingându-se că banda nu are nimic înregistrat, şi îl încredinţează şi pe acesta adolescentului. Acesta parcurge opt-nouă metri în

stânga grădinii şi se opreşte când ajunge la „zona neagră”, cu spatele spre noi.

Iată un extras din procesul verbal întocmit de reprezentantul trimis de 1MSA:

„Operaţiunile au început la orele cincisprezece şi cincisprezece minute şi s-au desfăşurat în următoarea ordine (…).

Experimentul cu magnetofonul: Prima încercare cu tânărul (aici figura numele adolescentului pe care îl voi înlocui cu Eric), aparatul funcţionează normal şi înregistrează zgomotele externe (vehicule, găinile din apropiere). După câteva încercări, tânărul Eric rămâne singur cu magnetofonul. După ascultare, pentru că s-au auzit zgomote ciudate, tânărul Eric a fost invitat de domnul Guieu să-şi golească buzunarele. În buzunar s-au găsit o lanternă mică şi un obiect mic în formă de grilă din material plastic. Frecarea unghiei pe acest obiect ar putea să explice zgomotele auzite. (în urma verificării s-a constatat că zgomotul nu era totuşi asemănător).

Experimentul cu aparatele foto: Diferitele serii de fotografii făcute cu aparatul Polaroid, atât de tânărul Eric cât şi subsemnatul, vor fi anexate. Ele sunt în număr de patru şi nu impun nicio remarcă deosebră. Testele au fost efectuate după aceea asupra unor fotografii făcute cu aparatele de tip clasic. Acestea din urmă, manipulate de tânărul Eric, s-au blocat (tânărul Eric aflându-se în afara razei mele vizuale).

După ce am făcut o fotografie (…) cu aparatul meu personal Canon SE 1 cu motor de antrenare, tânărul Eric a operat singur şi fără să poată fi văzut. S-a întors după câteva clipe declarând că aparatul era blocat (acest gen de incident s-a repetat de mai multe ori, cu ocazia

experienţelor anterioare, JG). Trebuie precizat că acest aparat a fost încredinţat fotografului din R., André B., care a rebobinat pelicula în întuneric.

După developare, se observă că, posterior fotografiei făcute de mine, gelatina nu a fost impresionată şi că o smulgere s-a produs la începutul filmului, ceea ce ar implica o tentativă de rebobinare

100

fără debreierea motoraşului şi nu o blocare în cursul unei fotografieri.

Experimentul cu aparatul video: Filmul făcut de tânărul Eric a fost vizionat după aceea pe televizorul soţilor X. Părinţii lui F>ic, JG). Derularea lui a lăsat să se vadă o zonă negativă scurtă cu pierderea imaginii".

Pozele făcute sub controlul reprezentantului împuternicit de IMSA sunt mai neclare decât cele din cadrul experienţelor precedente, totuşi se pot constata anomalii ciudate care n-ar putea fi explicate, de exemplu, ca fiind vârful degetelor lui Eric pe marginea inferioară a obiectivului aparatului.

Zgomotele ciudate înregistrate pe magnetofon sunt şi ele mai puţin clare decât înainte. Dar ne putem întreba – dacă a fost vorba de trucaj – cum a putut Eric cu o mână să facă fotografia, cu cealaltă să acţioneze magnetofonul... în timp ce zgâria cu unghia pe mica grilă din material plastic? Cu atât mai mult cu cât; cerându-i-se să zgârie numita grilă cu unghia, zgomotul obţinut – derizoriu – nu ar fi putut fi comparat cu zgomotul „mecanic", clar, un fel de clinchet, înregistrat în prealabil de mai multe ori.

În acea perioadă, părinţii lui Eric mi-au spus că se află în corespondenţă cu Jean-Claude Bourret, care ar fi fost hotărât, după spusele lor, să scrie o carte despre acest caz şi să le cedeze jumătate din drepturile de autor. I-am

sfătuit călduros să accepte această ofertă atât de generoasă, care însă a căzut în uitare. Ei au încredinţat o serie de fotografii cunoscutului GEPAN (Grupul de Studiu a Fenomenelor Aerospaţiale Neidenticate) … şi mai aşteaptă şi acum rezultatul examinărilor!

Era oare Eric un subiect psi, capabil să impresioneze un film fotografic precum americanul Ted Serios care, pentru a obţine fotografii bune, sub control ştiinţific riguros, trebuie în prealabil să „se îmbibe" copios cu bere? Să aibă el acces la un vortex, un sas care comunică cu un univers paralel sau cu nişte nave nimbate de o lumină bătând în portocaliu ce admit să fie fotografiate numai de el?

101

CAPITOLUL VI

1.2 Mu Beta şi contactele lui în serie

Această anchetă efectuată de IMSA a început vineri 4 februarie 1983 la Pau, acasă la Frank Du val, care era atunci preşedintele regional al IMSA-COR Atlantic.

Cazul prezenta unele puncte comune, foarte tulburătoare, cu cel ai lui Frank Fontaine. În timpul anului 1983 şi începutul lui 1984 l-am interogat pe acest contactat, pe soţia lui Lucienne şi dot tineri căsătoriţi, Paul şi Monique, prietenii lor, care au trecut mai mult sau mai puţin prin aceleaşi peripeţii.

Numele sunt fictive iar locul contactului iniţial nu va fi menţionat.

Notele, casetele înregistrate totalizează peste cincisprezece ore de interviuri, dintre care o regresie hipnotică efectuată de Daniel Huguet. Regis, un hipnotizator prieten cu Frank Duval, a efectuat şi el o şedinţă de hipnoză cu ocazia primei reuniuni de la Pau

Iată elementele (rezumate) ale lungii noastre

investigaţii. În acest caz, ca în multe altele, nu va trebui să se piardă din vedere că respectivul contactat este aproape totdeauna manipulat, sugestionat. Pe amintirile lui reale pot fi grefate „amintiri induse”.

102

de amintiţii EL. Aceste amintiri false se îmbină perfect cu propriile fantasme ale subiectului. Totuşi cazul „2 Mu Beta” prezintă suficiente elemente tulburătoare (dintre care unul de-a dreptul extraordinar şi verificat pentru ca la plecare să fi avut un substrat autentic).

Acţiunea începe undeva în Gironde, la sfârşitul lunii octombrie 1978. Marcel (nouăsprezece ani) este logodit cu Lucienne (şaisprezece ani), înscrisă la un liceu cu internat, la două sute de kilometri de oraşul unde locuieşte Marcel. Ea îşi petrece sfârşiturile de săptămână la părinţii ei şi acolo îşi primeşte logodnicul. Acesta nu are permis de conducere, dar împrumută micul Citroën al surorii sale. Pentru a ajunge la Lucienne, băiatul merge totdeauna pe aceleaşi drumuri lăturalnice pentru a nu da ochii cu jandarmii.

Marcel nu a mers prea mult la şcoală iar cultura lui este una dintre cele mai reduse. Practic nu citeşte deloc şi se interesează mai ales de muzica rock.

În seara aceea, pe la orele zece, Marcel îşi părăseşte logodnica, şi porneşte pe drumul de întoarcere, trist la gândul că nu-şi va revedea logodnica mai înainte de sfârşitul săptămânii. Nu e foarte concentrat asupra conducerii, cunoaşte drumul la perfecţie. În apropierea satului B., înainte de a ajunge la un viraj, băiatul are o senzaţie ciudată, nu mai e în stare să facă nicio mişcare voluntară. Totul pare totuşi normal şi, deşi surprins de acest fenomen, Marcel nu intră în panică, dar îşi pune întrebări. Cine mişcă aşa cum trebuie volanul pentru

luarea virajului? Cine micşorează viteza la coborâre?

Roţile încep să muşte din taluzul unui drum deosebit de noroios, căci a plouat, şi maşina pătrunde pe drumul paralel cu cimitirul… un cimitir, ba încă şi noaptea, asta era o situaţie pe care Marcel, în mod obişnuit, n-ar fi apreciat-o foarte tare. Putea să-şi continue drumul un Citroën vechi prin acel nori argilos? O adevărartă mocirlă! Şi va putea acum să urce coasta aceea abruptă? Puţin probabil… Şi totuşi reuşeşte fără măcar să patineze.

103

Pe o distantă de peste un kilometru de urcuşuri şi coborâşuri, prin pădure, maşina face adevărate minuni, se joacă cu noroiul, de parcă nici n-ar fi atins pământul! Şi adevărul e că nu simte nicio zdruncinătură! în vârful unei coaste, la orizont, o lumină alunga întunericul. Maşina coboară panta şi urcă pe celălalt versant. Itinerarul ca un tobogan îl apropie tot mai mult de acea lumină care creşte în intensitate. Deşi fricos din fire, Marcel, în mod inexplicabil, nu intră în panică. Se resemnează. Rămâne pur şi simplu cu mâinile pe volanul pe care o forţă „exterioară” îl manevra cu dexteritate!

Un ultim urcuş şi, la capătul de jos al declivităţii următoare, apare o zonă plată, plantată cu pini mici, luminată a giorno de o enormă sfera de lumină. Părând să aibă un diametru de cincisprezece – douăzeci de metri, sfera staţionează în punct fix la vreo zece metri deasupra solului, fără a se sprijini pe ceva vizibil. Lumina, de un alb opalescent, învăluia peisajul fără să-l orbească.

Maşina şi-a continuat drumul, apoi s-a oprit singură, încetişor, sub sferă. Portiera maşinii s-a deschis singură.

Uimit la culme dar fără să-i fie teamă, mai curând fascinat de „obiectul” acela de o frumuseţe ireală, Marcel a mers sub sferă şi s-a oprit exact în dreptul axei scăldat

de lumina blândă, liniştitoare.

„Aveam impresia că mă aflu în centrul unui bec electric opalescent!”

Exact acelaşi lucru îmi spusese şi Bianca în Brazilia

Puţin după aceea, un cilindru translucid, cu un diametru de aproximativ doi metri, a coborât încet şi l-a „capturat” pe tânăr, în timp ce sub picioare, pe sol, îi apărea un disc de lumină mai „consistentă”. Prin cilindrul uşor albăstrui, diafan, Marcel nu mai vede peisajul din jur decât vag, confuz. Discul şi cilindrul s-au pus în mişcare, ducându-l cu ele pe Marcel, fermecat, dar fără să fie cuprins de panică… deoarece se afla sub control, fiind conştient într-un fel că e în mâini bune.

104

Discul suport s-a oprit la nivelul podelei unei încăperi rotunde, cu un perete de un alb opac. Cilindrul şi-a continuat ascensiunea până la plafon, baza deschisă trecând prin faţa băiatului.

În acea încăpere se aflau patru fotolii albe, cu spătar înalt şi capitonat, aşezate în semicerc în faţa unui stâlp, o coloană înaltă de un metru şi jumătate, cu un vârf oblic, cu un diametru de 40 – 50 cm. Această parte de sus forma un fel de ecran tv, bombat, dar stins. Coloana ocupa o poziţie retrasă fată de axa încăperii. Fotoliile nu aveau picioare, doar un con cu vârful în jos sub care, fixat în podea, se afla un con mai mic cu vârful în sus. Vârfurile nu se atingeau, totuşi fotoliile păreau la fel de solide de parcă s-ar fi sprijinit pe patru picioare obişnuite.

Marcel îşi dădu seama brusc că se putea mişca normal şi atunci fu cuprins de angoasă, cu atât mai mult cu cât simţea nişte prezenţe, foarte apropiate, care îl observau.

Se întoarse cu teamă şi avu un şoc: descoperi două

persoane (acesta e termenul folosit de el, asemenea multor altor contactaţi), doi umanoizi care stăteau în faţa lui zâmbitori.

Primul, asemănător cu un om din punct de vedere morfologic, având o înălţime de aproximativ un metru şaptezeci, purta un combinezon care i se mula pe corp – fără guler – cu un aspect metalizat, albăstrui (nu se vedea nicio cusătură). Capul, mai voluminos decât al nostru, în întregime chel, nu altera cu nimic frumuseţea lui derutantă. Avea trăsături fine, o faţă alungită, ochii de un verde imposibil de descris, uşor migdalaţi, o gură mică, pielea de un alb albăstrui, o expresie „fraternă".

Al doilea personaj era mai înalt (1, 85 – 1, 90 m) şi purta o tunică albă. Pe umeri îi cădea un păr blond. Avea ochii albaştri şi migdalaţi, o fată frumoasă dar tot atât de fină ca a primului şi o piele de un alb lăptos, nil roz ca cea a europenilor. Fruntea, mai îngustă, era legată cu o bantă roşie împodobită la mijloc cu un triunghi (desenat cu o linie lată de culoare neagră), cu vârful în sus, închis într-un cerc alb.

105

Vârsta aparentă? Cel mult treizeci de ani. Regularitatea trăsăturilor dădea impresia că ieşiseră dintr-un tipar, în ciuda caracteristicilor proprii, precum sprâncenele foarte fine ale celui de al doilea care abia dacă îi marcau arcadele.

Fiinţa cheală îl invită pe Marcel cu un gest să-i însoţească. Băiatul se supuse şi constată că discul de lumină de sub picioare s-a stins imediat şi a luat aparenţa podelei imediat ce l-a părăsit.

Întorcându-se pentru a-şi urma gazdele, Marcel descoperă în spatele lui alţi doi umanoizi asemănători cu „blondul", purtând ca şi el o banta roşie, dar cu un pâr

şaten închis. Unul dintre ei, soljd, supt la faţă, se deosebea de tovarăşii lui. Dacă n-ar fi avut o privire ciudată, ar fi putut foarte bine trece drept un pământean. Părul îi cobora până la piept şi, sub tunica albă, purta o centură dintr-o ţesătură mov.

Toţi patru înaintară spre perete şi o parte din el păru că se dematerializează. Prin această deschizătură au pătruns în a doua încăpere, dreptunghiulară, cu tavanul în pantă. În mijloc se afla o masă ovală înconjurată de fotolii asemănătoare cu cele din încăperea rotundă. Tăblia mesei semăna cu o oglindă, pentru că reflecta imaginea lui Marcel şi a umanoizilor ce luau loc în fotoliile cu capitonaj gros care le curba corpurile.

Fiinţa cheală cu pielea uşor albăstruie zâmbi din nou cu simpatie şi, cu o voce blândă, fără accent, se exprimă în franceză:

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Marcel... Da, îţi cunoaştem numele. Pe mine mă cheamă Haurrio...

Numele l-a lăsat indiferent pe Marcel în acea noapte de la jumătatea lui octombrie 1978. Pentru că acest nume nu va intra în scenă decât odată cu cazul Cergy-Pontoise, la 26 noiembrie 1979, cam treisprezece luni mai târziu.

Se constată variante în privinţa estimării taliei numitului Haurrio: 1, 70 m spune Marcel şi 1, 80 – 1, 85 pretinde Frank Fontaine. Acesta din urmă, neştiindnimic de experienţa lui2 Mu

106

Beta, nu a putut să se rinspire „din descrierea sa. Pe de altă parte, este ştiut că aceste fiinţe îşi pot modifica înfăţişarea după dorinţă, în faţa lui Marcel tovarăşii lui Haurrio poartă în jurul frunţii o bantă împodobită cu o piramidă înscrisă într-un cerc. Fontaine descrie însă un colier de care atârna o bijuterie care reprezenta o

piramidă „alungiră”.

Haurrio a explicat că el şi cei care-l însoţeau aparţineau unor lumi diferite dar se considerau ca fraţi.

— Te-am ales de multă vreme şi-ţi cunoaştem gândurile. Ştim că tu crezi în Dumnezeu şi-ţi vom încredinţa o misiune, dar eşti liber să refuzi şi să pleci chiar în clipa asta. După cum eşti liber să ne cea să ţi ştergem din minte amintirea întâlnirii noastre.

S-ar părea că mă cunoaşteţi bine, admise Marcel. Dacă consideraţi că pot să îndeplinesc acea misiune, n-am să refuz.

Înainte de a spune în ce consta misiunea, Haurrio a descris un tablou al genezei Pământului şi a devenirii sale (care nu corespunde deloc cu ce spun scrierile sfinte)! La început, Pământul e „gol”, fără vegetaţie şi nu are satelit natural Probabil că nu există nici soare, dar în această privinţă amintirile sunt destul de confuze Reprezentanţii mai multor planete – grupate într-un fel de confederaţie interstelară – organizează o expediţie şi se îndreaptă spre Pământ peuiru a-i face „viabil”. Această expediţie cosmică „aduce” în primul rând Luna şi o pune pe orbită!

Să nu ne grăbim să râdem aşa cum ar fi făcut, de exemplu, contemporanii lui Frânase /, dacă un „nebun „le-ar fi spus: „într-o zi, nişte tuburi care vor arunca afară foc vor părăsi Pământul şi vor lansa sfere de metal care vor a cea „aripi de Jiu ture – Aceste aripi vor bea razele de soare şi „ochii” lor de la o altitudine de o sută de leghe (patru sute de kilometriX îi vor privi pe bieţi) muritori ocupaţi cu treburile lor”. Stăpânind gravitaţia, o civilizaţie avansară cu zece sau o sută de mii de ani faţă de a noastră ar putea fi în măsură să facă lucruri considerate delirante în zilele noastre.

Fiecare „etnie” din acest corp expediţionar ştiinţific îşi atribuie un sector al Pământului, implantează vegetale, animale, construieşte baze şi crează o nouă rasă, cea a oamenilor care vor fi instruiţi de „genitorii” lor.

Aceştia, afirmă Haurrio, profund paşnici, nu dispun de nicio armă…

Lucru de neconceput, ca şi cum te-ai duce în vizită la eschimoşi în şortt tricou şi sandale! Vom avea ocazia să mai semnalăm şi alte afirmaţii (voit?) neverosimile.

Aceşti pământeni rămân în zona de influenţă a fiecăreia dintre aceste etnii extraterestre care le conduce evoluţia. Odată cu trecerea secolelor, oamenii au înţeles că unele unelte, unele maşini» unele „energii” puteau să constituie o armă, precum acele discuri „de gravitaţie” pe care respectivii ET circulă prin aer. Un astfel de disc (mobil individual), lansat împotriva unui adversar, ar putea cu uşurinţă să-l ucidă!

La strămoşii noştri se dezvoltă atunci un ansamblu de defecte, ignorate de creatorii lor: orgoliul, simţul profitului, gelozia, o atitudine belicoasă. Toate astea se manifestă mai întâi prin certuri între grupuri de oameni, dar lucrurile nu merg mai departe pentru că strămoşii noştri se tem de mânia stăpânilor lor („zeii \ Elohimii din Biblie).

Pământenii se perfecţionează pe nesimţite – în plan tehnic, se înţelege – şi fabrică arme din ce în ce mai ucigătoare, „tranşante” (laser?), poate chiar nucleare. Şi de la veleităţi se trece la acte.

— În ce epocă se situează această civilizaţie şi acest conflict? l-am întrebat pe Marcel.

— Nu se poate şti. Extratereştrii n-au calendar, deci nu ne pot indica niciodată.

Această afirmaţie, la fel de neverosimilă ca absenţa armelor, denotă intenţia deliberată de mistificare. Marcel este totuşi sincer, repetând cuminte ce i-au îndrugat „fraţii” din spaţiu.

Acest conflict, punând în acţiune arme radiante, adică nucleare, propun structuri industriale şi tehnologice de vârf integrând factorul timp. Să-i fi lăsat corpul expediţionar al extratereştrilor pe pământenii turbulenţi să-şi înzestreze arsenalele cu arme atât de devastatoare? Răspunsul lui Marcel nu ne lămureşte deloc:

— Extratereştrii pot crea lucruri (materiale) doar prin forţa gândului. Să-i fi iniţiat pe pământeni în acest domeniu? în acest caz, pământenii au putut să creeze arme care au provocat ravagii cumplite în anumite locuri de pe planetă. Atunci au hotărât să plece, luând cu ei tot ce le-ar fi putut permite oamenilor să se perfecţioneze tehnologic – de exemplu să construiască astronave capabile să transporte distrugerea şi în alte lumi. Înainte de a decola, şi-au lăsat câţiva reprezentanţi. Din cauza acestui război, globul pământesc a suferit transformări mari, topirea gheţurilor polare provocând un dezechilibru. Au avut loc cataclisme.

Descendenţii supravieţuitorilor au fost supuşi unei „diminuări” a inteligenţei şi memoriei. Au pornit de la zero, nu mai aveau instrumente (adică structuri industriale, laboratoare, materiale, toate fiind luate de extratereştri, JG). Totuşi au găsit un fel de discuri care le-a adus nişte cunoştinţe, pe care însă nu le-au putut pune în practică din lipsa instrumentelor şi a materialelor potrivite. Uneledin aceste discuri au fost găsite de supravieţuitori în piramidele Egiptului, care serveau drept locuinţe extratereştrilor.

Ceea ce, natural, e fals! Piramidele egiptene nu au

fost locuinţe. În schimb, sub (marile) piramide ar exista etaje subterane, încă nedescoperite, care ar constitui nişte „capsule ale timpului” ascunzători în care s-ar găsi o moştenire tehnologică antediluviană, învăţăminte destinate generaţiilor viitoare.

109

— Extratereştrii, continuă Marcel, au abandonat contactele în acea epocă îndepărtată, dar au ţinut Pământul sub supraveghere, sperând că pământenii vor ajunge la înţelepciune. Venirea, şederea lor pe planeta noastră nu a fost un eşec, ci o experienţă printre multe altele. Se simt puţin vinovaţi de conflictul care a decurs de aici, dar îşi păstrează totuşi speranţa în ameliorarea oamenilor, pe care vor să-i lase să aleagă liberi, să evolueze spre iubire, fraternitate, spiritualitate. Au revenit periodic pentru a perfecţiona supravegherea, „împrumutând” uneori corpurile unor pământeni, trăind, circulând liber printre noi. Ceea ce iac şi acum din când în când.

Când ţi-au vorbit extratereştrii despre Frank Fontaine?

— Vara trecută (1982). După spusele lor, Frank era un tip valabil pe care se bizuiau, dar ceva, nu ştiu ce, probabil că n-a mers cum trebuia. Poate comportamentul lux Jean-Pierre Prévost, care după ei spune multe lucruri neadevărate.

— Cu ocazia primului contact, la ce oră ai intrat în navă şi la ce oră ai ieşit?

— Cred că era miezul nopţii când am intrat şi cinci dimineaţa când am ieşit. Schimbaseră locul maşinii şi o plasaseră în sensul drumului de întoarcere. N-a fost nevoie să fac manevre. De data asta an» demarat stăpân pe volan. Când am ajuns acasă, mama m-a găsit ciudat, parcă

schimbat. Mai târziu i-am povestit ce se întâmplase. I-a fost greu să admită că totul putea să fie adevărat…

— Să ne întoarcem puţin, Marcel. Ştii cumva dacă „întâlnirea”, contactul prevăzut pentru 15 august 1983 la Cergy-Pontoise va avea loc?

— Nu, nu va avea loc. Se tem ca nu cumva să se repete un război la fel de nimicitor ca cel care a pustiit Pământul în urmă cu mulţi, mulţi ani în urmă. Preferă să evite acest război… provocând cataclisme (geologice, JG), aşa cum au mai făcut în trecut. Cataclisme care vor schimba profund pământul dar în mod controlat (datorită tehnologiei lor, JG) … Asta se va produce în

110

1983 sau 1984, de aceea am scris cu pensula pe camionul meu „Apocalipsa 84”.

Să amintim că această convorbire înregistrară a avut loc la Pau în data de 4 februarie 1983 şi că, dacă nu cumva greşesc (mi se întâmplă să fiu distrat), niciun cataclism de mare amploare nu a lovit globul pământesc de atunci… Dar nici în privinţa asta nu trebuie să ne pripim. Există deja semne alarmante. Vom reveni asupra lor.

— Ştiu, a continuat Marcel, că ultimul meu contact va avea loc în Provence, în trecătoare de la Verdon, unde extratereştrii au o bază al cărei şei se numeşte Ismalis.

— În urma acestei întâlniri cu Haurrio şi însoţitorii lui, ai constatat schimbări semnificative la Marcel? am întrebat-o pe Lucienne.

— Da, psihologic s-a schimbat.

Marcel ne dă un exemplu:

— Mi-au vorbit foarte mult de înţelepciune, de necesitatea de a fi bun, conştient de forţa dragostei. Da, m-am schimbat. Nu m-am mai dus să dansez, mi-am abandonat toate discurile. Muzica ne transformă, aduce

nişte chestii care nu sunt totdeauna bune, ca tinerii care ascultă muzică rock, se îmbracă în rockeri, etc. Mi-au explicat că această muzică duce la revoltă.

Ca şi la Frank Fon taine, vocabularul lui Marcel este destul de sărac şi mă străduiesc, fără să-i denaturez gândirea, să-i corectez sintaxa şi stilul.

— „Dacă accepţi să fii ca noi, mi-au spus ei, e preferabil să nu mai asculţi muzică". Şi-mi dau seama că urmându-le sfatul mă simt într-adevăr foarte bine. Am renunţat la slujba pe care o aveam şi acum lucrez împreună cu Paul (Paul şi Monique, al doilea cuplu de contactaţi, JG). Alternativ, amândoi distribuim ziare şi lucrăm la o companie de închiriat maşini. În felul acesta avem timp să

111

Întâlnim oameni, să le vorbim de contactele noastre. Ceea ce cer extratereştrii este foarte simplu: „Spune ceea ce ţi s-a spus, spune ceea ce vezi". Sperând că oamenii, datorită convorbirilor cu noi, vor deveni conştienţi.

— Care e frecvenţa contactelor tale?

— Foarte variabilă. Pot să treacă şase luni, apoi un mesaj telepatic anunţă o întâlnire. De cele mai multe ori cu Lucienne se face contactul mental. I se indică o întâlnire şi contactul are loc. Căci Lucienne a venit de mai multe ori. De când ne-am căsătorit, l-am luat şi pe Ismalis, băieţelul nostru, la bordul navei, aşa cum am făcut cu Paul şi Monique... Ah, încă ceva! Cu ocazia primului contact, Haurrio mi-a vorbit de decorporare, de dedublare, şi de posibilitatea de a-i întâlni pe extratereştri şi prin decorporare. Primul meu contact a avut loc într-o duminică seara. Tocmai o părăsisem pe Lucienne care a doua zi trebuia să se întoarcă la şcoală. Marţi seara, deci patruzeci şi opt de ore mai târziu, în cursul nopţii, mă trezesc, mă

pomenesc în picioare într-un fel de halo luminos care se opreşte la nivelul gâtului. Şi. stupefiat, constat că sunt în acelaşi timp şi în pat. Adică sunt culcat, adormit şi în acelaşi timp în picioare în cameră, învăluit în acel halo de lumină! Atunci mi-am amintit de ce-mi spusese Haurrio în legătură cu dedublarea. M-am deplasat şi am constatat că merge! Atunci mi-a venit ideea să mă duc la Lucienne, numai că, din păcate, nu-i cunoşteam liceul. Am reuşit totuşi, nu ştiu cum şi am văzut-o în dormitorul comun, dormind ca şi celelalte fete din internat. M-am uitat la ea cum stătea acolo întinsă în pat, şi pe urmă am plecat. A doua zi am crezut că am visat.

Vineri m-am dus s-o aştept pe Lucienne în staţia de autobuz, la vreo cincizeci de kilometri de casa mea. Nu-mi venea să-i vorbesc de visul acela şi, pe de altă parte, n-aş fi vrut să fie ceva ascuns între noi. I-am povestit deci acel vis şi atunci Lucienne a avut un fel de tresărire de stupefacţie.

— Eram profund tulburată, mi-a explicat Lucienne, deoarece în cursul nopţii de marţi, o fată care dormea într-un pat vecin cu al meu, s-a trezit şi a văzut lângă patul meu o siluetă aureolată de lumină! O siluetă care apoi a plecat exact cum îmi spusese Marcel!

— Puţin după aceea i-am mărturisit totul, despre sfera enormă, despre întâlnirea mea cu Haurrio şi ceilalţi EL.

— Şi care a fost reacţia ta, Lucienne?

— L-am crezut, fără rezerve, şi după mai puţin de trei luni aveam confirmarea deplină. Cu puţin timp înainte de Crăciunul din 1978, Marcel a avut un contact telepatic care-i anunţa o întâlnire şi m-a luat cu el Ne-am dus în acelaşi luminiş unde avusese loc prima întâlnire. inava, sfera luminoasă a coborât. Apoi a coborât şi tubul – tubul

de lumină – împreună cu Haurrio care venea să ne întâmpine. Am urcat toţi trei şi am ajuns în încăperea rotundă, unde Haurrio mi-a spus să s-au jos. Apoi a trecut în încăperea vecină împreună cu Marcel.

— Marcel, de ce-a fost lăsată de-o parte Lucienne?

— Ca să se obişnuiască. Haurrio a preferat ca ea să nu-i vadă în seara aceea pe ceilalţi ET înalţi care o aşteptau în sala cu tavanul înclinat. Acele fiinţe nu erau aceleaşi cu cele pe care le întâlnisem prima dată. Erau într-adevăr ciudate şi măsurau cel puţin un metru nouăzeci. Toţi purtau tunică... Şi aveau aripi pe spate! Aripi lungi care ieşeau prin fantele dorsale ale tunicii şi al căror vâri se târa pe podea. Ceva incredibil!

În urmă cu vreo douăzeci de ani, în Elveţia, un ornitolog amator a fotografiat nişte păsări. Pe la sfârşitul după-amiezii, a văzut apărând pe cer un obiect ovoid cu un diametru de aproximativ trei metri, cu un aspect metalic strălucitor care, trecând pe deasupra copacilor, a coborât pe marginea unui mic râu. Martorul a putut să facă o fotografie după care obiectul a decolat îndepărtându-se cu rapiditate.

113

Nu mică i-a fost uimirea când, după developare, a văzut că în locul obiectului ovoid apărea... un înger! Un „înger” cu aripi diferite de cele descrise de 2 Mu Beta, dar care şi elpurta o tunică!

— Aceste aripi, a continuat Marcel, nu aveau pene ci mai curând puf, ceva asemănător cu vata. Aripile urcau rotunjindu-se deasupra umerilor şi când se deplasau – mergând – se auzea frecarea uşoară a aripilor de podea. Erau blonzi, cu pielea foarte deschisă, aproape albă, cu ochi gri-verzui, dar nu migdalaţi. Nu mi-au spus numele planetei lor, dar m-au pus să vizionez nişte filme. Imaginile

apăreau pe unul din pereţii cabinei fără ca aparatul de proiecţie să fie vizibil. Acest film arăta un peisaj, cu un soare alb pe un cer noros cu tonuri de roz. Razele soarelui alb traversau aceşti nori, luminau peisajul verde cu râuleţe şi mici grote. Nu apăreau munţi, numai câteva coline joase. Se vedeau extratereştri mergând, alţii care zburau, destul de sus în aer, în timp ce păsările nu zburau decât la un metru şi jumătate de sol. Penele lor, de un verde în degradeuri, semănau mai curând cu fulgii, la fel ca aripile umanoizilor înaripaţi.

După ce mi-au arătat aceste documentare, mi-au vorbit de Iisus, care după spusele lor a fost totdeauna însoţit (se subînţelege că de extratereştri, JG) cât a trăit pe Pământ. Iisus era unul din fraţii lor, venit în misiune pentru a le transmite înţelepciune oamenilor. Când Iisus se retrăgea, o făcea pentru a se întâlni cu fraţii lui EL. Aceştia „pregăteau" anumite demonstraţii spectaculoase (se subînţelege că datorită tehnologiei lor, JG), iar aceste „miracole" confereau credit lui Iisus, ajutându-l să-i convingă pe oameni să-i adopte învăţătura bazată pe iubire şi înţelepciune. Dar Iisus avea totuşi puteri psi, telepatie, levitaţie, etc.

Iisus a revenit pe Pământ din propria lui iniţiativă (a ales să se reîncarneze, JG) pentru a-şi îndeplini misiunea. Extratereştrii nu erau prea entuziaşti, din cauza pericolelor pe care trebuia să le înfrunte, dar, văzând cât e de hotărât, l-au ajutat totuşi. Apoi, de

„Sus", când au văzut că totul ia o întorsătură proastă, l-au părăsit. Aceste lucruri trebuiau să se împlinească, chiar dacă deznodământul îi întrista.

Marcel a expus ore în şir „teoriile" extratereştrilor despre reîncarnare, despre judecarea defuncţilor de către

ei înşişi pe un „culoar”, anticamera reîncarnărilor unde, de la caz la caz, stau un anumit timp înainte de a-şi alege noul trup. Pământul ar fi o şcoală care permite testarea locuitorilor în vederea reîncarnării lor aici sau pe o altă planetă.

La sfârşitul lui aprilie 1982, cuplul Paul şi Monique, precum şi Marcel cu Lucienne, vin cu fidelitate la întâlnire. Haurrio îi întâmpină, îl ia cu el pe Marcel dar îi lasă pe Lucienne, copilaşul şi cuplul de prieteni în „anticameră”, încăperea rotundă mobilată cu patru fotolii.

Sabine Mangin întreabă:

— Băieţelul (cam de un an în perioada aceea) a fost cuminte la bordul navei?

— Ismalis e liniştit de obicei, dar în navă era şi mai liniştit. Se uita în jurul lui, în special la Haurrio, şi zâmbea. De altfel, mai târziu, Haurrio l-a luat în braţe, l-a alintat şi Ismalis a fost foarte cuminte…

Cu ocazia unei vizite făcute de Marcel, Lucienne şi băieţelul lor la mine acasă, Sabine Mangin a agăţat de perete portretul în picioare a lui Haurrio, în mărime naturală. La vederea acelei pânze, copilul, aliat în braţele mamei sale, a început să zâmbească, sorbindu-l din ochi pe străinul umanoid chel, foarte fidel reprodus de către pictoriţă.

fsmalis părea încântat la cuhne. Era clar că recunoştea acea fiinţă!

Ulterior, Paul şi Monique vor avea alte contacte cu aceşti ET împreună cu Marcel.

115

Marcel a precizat că printre noi trăiesc umanoizi perfect asemănători cu oamenii. Provence era pentru ei un loc predilect şi acolo ar fi cei mai numeroşi, din cauza bazei lor de la Verdon. Aceasta n-ar fi îngropată în acel

ţinut sălbatic şi grandios, ci accesul spre ea ar fi permis de nişte „porţi” tridimensionale localizate acolo. Găsim aici o analogie cu „baza” similară de la Bourg-de-Sirod (dep. Jura) din cazul Frank Fontaine.

„Baza de la Vernon” ar fi o ascunzătoare turnantă care ar servi multe oraşe franceze şi străine spre care vizitatorii noştri pleacă în misiune, înarmaţi cum se cuvine cu identităţi false.

L-am întrebat pe Marcel dacă apropierea relativă (aproximativ şaptezeci de kilometri în linie dreaptă) de platoul Albion (unde se află silozurile de rachete cu focoase nucleare) poate justifica prezenţa bazei tridimensionale. Nu ştia de asta, dar a mărturisit că a văzut la bordul navei fotografii mărite cu vederile aeriene ale unor tabere militare.

I-am făcut o descriere foarte fantezistă a zonei platoului Albion care adăposteşte grupul de rachete strategice şi Marcel a scuturat din cap:

— Nu, nu semănau cu asta. Într-una din fotografii apărea un pătrat cu o latură de aproximativ douăzeci de metri, înconjurat de sârmă ghimpată, cu soldaţi în jur. Iar „coliba”, mica construcţie despre care vorbeşti, nu era la exterior ci în interiorul sârmelor ghimpate…

Exact! Marcel a descris silozurile aşa cum sunt şi nu aşa cum le descrisesem eu, voit greşit. Fotografiile nu arătau dala circulară care acoperă fiecare siloz, ci o dală triunghiulară!

— L-am întrebat pe Haurrio, a adăugat Marcel, dacă un seism sau o căldură prea mare n-ar putea constitui un pericol pentru aceste arme (rachetele în silozurile lor). Mi-a răspuns: „Nu te nelinişti, indiferent de cataclism, armele voastre nu vor provoca

nicio distrugere”. Extratereştrii mi-au mai spus că au avut un contact (oficial) în Statele Unite, la o bază americană.

Acest contact l-am făcut public în 1956 în Tăcere obligatorie în privinţa farfuriilor zburătoare, urmare a raportului pe care mi l-a adresat în perioada aceea BSRA (Borderland Science Research Associates), San Diego, California, al cărei corespondent eram. Cinci nave spaţiale au aterizat la Edwards Air Force Base (California) în aprilie 1954 şi au rămas acolo patruzeci şi opt de ore! Tehnicienii bazei şi trei personalităţi de prim plan au putut să viziteze aceste aparate, dar 2 Mu Beta aduce alte precizări, cunoscute de specialişti dar cu siguranţă că nu şi de marele public.

„Ambasadorii” şi-au manifestat dorinţa să-l întâlnească pe preşedintele Statelor Unite (Dwight D. Eisenhower) precum şi pe alţi şefi de stat. Această cerere a fost respinsă. Preşedintele a sosit la baza Edwards însoţit de alte personalităţi importante. Vizitatorii au făcut un tablou al civilizatei lor. Societate fără clase, monoteistă (fără Biserică), spiritualistă, propovăduind iubirea şi fraternitatea. Preşedintele ar fi respins oferta „ambasadorilor” de a „schimba Pământul”, modul lui de viaţă, într-un cuvânt, alinierea lui la extratervestrial way of life.

În numărul 549 din 16 decembrie 1982 al revistei ilustrate Nostra, apărea un articol despre acest contact la cel mai înalt nivel scris de Edward J. Robin, care relata declaraţiile lordului Clancarty, preşedintele unui grup parlamentar, făcute guvernului britanic. Lordul Clancarty – ufolog strălucit cunoscut sub pseudonimul Brinsley Le Poer Trench – a putut să întâlnească un pilot de încercare, consultant tehnic, care a participat la acest contact din 16

aprilie 1954.

„Extratereştrii seamănă destul de bine cu oamenii, cu trăsături deformate în comparaţie cu ale noastre, a indicat parlamentarul britanic. Au aproape talia noastră şi respiră fără

— 117

cască sau alte aparate. Vin din străfundul galaxiei, se exprimă în engleză cu o voce graseiată şi i-au spus preşedintelui că fuseseră trimişi pe planeta noastră pentru a-i pregăti pe oameni pentru venirea lor. Fără îndoială că lui Eisenhower i-a fost foarte frică. Le-a spus că Pământul încă nu era pregătit pentru un contact susţinut cu o civilizaţie extraterestră şi că prezenţa lor avea să stârnească o panică îngrozitoare.

Extratereştrii ar fi înţeles aceste argumente. Ei ar fi acceptat să-şi amâne sosirea în masă pe planeta noastră, dar continuând să întâlnească oameni izolaţi, pentru a senzibiliza, treptat, oamenii pentru o viitoare întâlnire. Ar fi făcut o demonstraţie a cunoştinţelor lor tehnice preşedintelui Statelor Unite şi experţilor care îl însoţeau. Le-ar fi arătat unele din puterile lor, precum aceea de a se face invizibili şi de a comunica prin telepatie. Apoi ar fi dispărut cu o viteză prodigioasă, aşa cum veniseră.

În cursul primăverii anului 1954, zvonuri destul de serioase au circulat în legătură cu această poveste. Los Angeles Times a făcut chiar o anchetă pentru a şti unde se afla Eisenhower în ziua de 16 aprilie. În mod oficial, preşedintele s-ar fi dus la un dentist local Dar acest dentist nu a fost găsit niciodată. Alte rapoarte spun că preşedintele nu şi-a îngrijit nicio afecţiune dentară în această perioadă

După alte informaţii, Eisenhower ar fi tras concluzia acestei întrevederi aproximativ în aceşti termeni; „Nu

interveniţi în treburile noastre şi întoarceţi-vă peste treizeci de ani”.

Azi, acest răgaz a trecut. Se poate spune că extratereştrii nu s-au reţinut să stabilească contacte individuale urmărind să pregătească „şocul” dintre civilizaţia lor şi civilizaţia noastră. Şi este foarte sigur că dacă mâine s-ar stabili un contact oficial şi public, panica de care se temea preşedintele Eisenhower ar fi minimă.

Această remarcă optimistă nu ar fi valabilă decât în cazul unei intrări în scenă a acelor umanoizi paşnici. Cu totul altfel ar

sta lucrurile în ziua în care Cenuşii îşi vor părăsi bazele lor subterane…

Publicul este de acum pregătit, „condiţionat” (nu-i aşa Steven Spielberg?), în vederea contactului cu cei „buni”… Sigur, ici şi colo se vor găsi câţiva ultraraţionalişti care vor deveni victimele unei crize de apoplexie, altora li se va pune cămaşa de forţă, totuşi, în ansamblu, lucrurile ar trebui să se desfăşoare fără şocuri mari.

Dar de ce fac extratereştrii tot acest „circ” în cadrul preludiului la contactul global? De ce această manipulare a majorităţii contactaţilor pe care îi iau drept nişte înapoiaţi mintali? Pentru ce le înşiră tot felul de poveşti neverosimile cu conotaţie religioasă creând – voit sau nu – la mulţi dintre ei vocaţii aproape mesianice?

Nici 2 Mu Beta nu a fost scutit de această schemă…

Marcel şi Lucienne ar fi fost duşi de câteva ori în alte lumi, pe planeta Zeiţelor, pe cea a îngerilor (Oamenii înaripaţi) şi pe altele.

Cu o naivitate, o sinceritate şi o convingere dezarmante, 2 Mu Beta prezintă în introducere un scurt istoric al genealogiei divine:

— Întâi e Primul: Dumnezeu. Al Doilea este Iisus, al Treilea e un înger căruia noi îi spunem Arhanghel, adică Sfântul Mihail. Acesta din urmă este şeful Planetei îngerilor, umanoizi înaripaţi. Planeta Zeiţelor este condusă de Ada… nevasta lui Dumnezeu.

Iisus, în încarnarea lui actuală, se numeşte Aoli. Marcel l-a întâlnit la bordul unei nave, în compania lui Haurrio în peisajul grandios de la Baux-de-Provence. După aceea ar fi stat un timp într-una din grotele din regiune, vizitând ici şi colo unele oraşe, deghizat în hippy pentru a-i observa pe pământeni. Iisus/Aoli, consternat de mârşăviile lor, ar fi plâns mult. E ciudat că a trebuit să coboare printre noi pentru a-şi da seama de asta, pe când extratereştrii – fraţii lui, fraţii noştri (cel puţin cei buni) – dispun

de o tehnologie care le permite să ne observe prin telecameră neutrinică, jucându-se cu obstacolele şi distanta, printre alte mijloace de observaţie futuriste…

Iisus va trebui – ar fi trebuit să se arate unui număr tot mai mare de muritori în 1983, după spusele lui Marcel căci, după cum l-au anunţat respectivii EL, începutul sfârşitului trebuie să-şi facă simţit efectul fie în toamna lui 1983, fie în 1984. Prin intervenţii succesive, extratereştrii ar fi trebuit să provoace amorsarea cataclismelor, răsturnarea tieptată a Pământului, prin anii 1983 – 1984. Legiuni întregi de îngeri (umanoizi înaripaţi) se aflau aproape pe picior de plecare în cursul investigaţiei noastre.

Patetic, Marcel ne-a explicat că aceşti „îngeri” vor pomi din lumea lor spre lumea noastră zburând cu aripile lor şi că, cu mult înainte de a fi ajuns pe Pământ, bătăile lor din aripi vor produce un vacarm înspăimântător,

„apocaliptic”, care se va percepe foarte clar la apropierea lor.

1 am atras atenţia – cu timiditate – că vibraţiile nu se transmit în vid şi că, în aceste condiţii, nu văd cum am putea auzi acel „vacarm”. Am văzut că mulţi dintre cei care îl ascultau în seara aceea s-au uitat la mine cu reproş. Marcel făcuse adepţi.

Într-o seară, Marcel m-a anunţat că a avut un contact telepatic. Haurrio îi cerea să creeze un ordin al cavalerilor cosmici bazat pe iubire, spiritualitate, credinţa în Dumnezeu, în Iisus şi în Arhanghel, şeful legiunilor îngerilor. Un ordin ai căror membri trebuiau să fie cooptaţi. Iar el, Marcel, va fi conducătorul lui…

Acest mesaj îi fusese dictat în termeni grandilocvenţi şi n-ai vi, formând o predică dezolantă, într-un stil jalnic plin de greşeli de ortografie şi cu o sintaxă dintre cele mai comice! Cu siguranţă că fuseseră paraziţi pe linia telepatică!

Atunci m-am enervat puţin şi i-am zis:

— Chiar nu vezi, bietul meu Marcel, că eşti manipulat? Marcel s-a ridicat foarte demn şi s-a dus la culcare.

120

A doua zi mi-a anunţat un alt mesaj. Cererea de înfiinţare a unui astfel de ordin fusese anulată!

Oare se poate spune că integralitatea mesajelor vine de la Marcel? El să fie autorul lor? Nu cred. Se poate conchide după stilul aproximativ că mesajele primite de el au fost „interpretate” şi probabil şi „adaptate”, de unde rezultă un conţinut cu elemente uneori contradictorii.

Dar să nu ne lăsăm înşelaţi. Oricât de extraordinare ar părea ele, primele contacte ale lui 2 Mu Beta au fost reale, chiar dacă ceea ce descrie nu e decât reflexul,

distorsiunea unei realităţi deformate cu bună ştiinţă de fiinţele care îl manipulează.

2. Secretul inviolabil… violat de extratereştri

Marcel ne-a mărturisit că a vizitat câteva lumi în compania lui Haurrio şi a altor umanoizi. A avut ocazia să pătrundă în case, un fel de domuri cu un mobilier redus. Aproape totdeauna văzuse o masă cu farfurii aparent din lemn care conţineau fructe diferite de cele cunoscute de noi. Gustase din ele? Nu. Nu fusese invitat să se servească. Lipsa de curiozitate a lui Marcel e desigur consternantă. I-am atras atenţia că eu, aflat într-o situaţie identică, nu numai că aş fi gustat din acele fructe, dar nimic nu m-ar fi oprit să şterpelesc un obiect oarecare pe care l-aş fi putut strecura într-un buzunar, fie chiar şi o simplă scrumieră! A, „ei" fiu fumează? Atâta pagubă, aş fi şterpelit altceva!

I-am sugerat ca data viitoare să ceară voie să ia cu el un fruct (destul de mare) ca să-l putem analiza.

— Extratereştrii, mi-a răspuns el, nu doresc să ne dea o dovadă materială a existenţei lor. Fiecare trebuie să se gândească, şi când va conştientiza îi va apărea clar realitatea obiectivă a pluralităţii lumilor locuite.

Am ştiut să fiu persuasiv. Asta nu mă privea pe mine personal. Nu am aşteptat primele RR III ca să ştiu că planeta noastră

se află sub supravegherea constanta a extratereştrilor… buni sau rai. Mai curând e vorba de a-i determina pe cei care ezită să treacă în rândul nostru. Analiza chimică a unui fruct ar fi dovedit fără tăgadă că nu aparţinea florei noastre şi astfel ar fi fost convinşi.

Până la urmă, nu fără să ezite, Marcel a acceptat. Va interveni în acest sens pe lângă „fraţii" lui… şi răspunsul lor a fost pozitiv! în curând Haurrio îi va da chiar două

fructe: unul pentru cercetările noastre şi celălalt pentru a ne delecta cu el. Vom putea astfel să gustăm din carnea lui (se pare) suculentă. A început aşteptarea…

Câteva zile mai târziu, la Paris, cinam cu inginerul Jacques Castex (membru al comitetului ştiinţific de la IMSA) într-un restaurant chinezesc de la gara Lyon (în aceeaşi zi mă întorceam în sud). Alesesem o masă ceva mai ferită pentru a flecări în voie şi l-am informat pe Jacques că vom avea bafta să primim două fructe coapte de razele altui soare!

— Dacă Haurrio se va ţine de cuvânt, va fi nemaipomenit! Dar de ce nu i-ai cerut lui 2 Mu Beta ca aceste fructe să fie plasate într-un recipient? Am fi avut în acest fel de analizat şi un obiect.

O idee genială în simplitatea ei. Nu-mi mai rămânea decât să-i prezint lui Marcel această nouă cerere.

A doua zi, pe la orele nouă, mă aflam din nou la mine acasă. Nu peste mult timp primeam telefonul lui Marcel care îmi spunea puţin ironic:

— Acum două fructe nu-ţi mai ajung, îţi trebuie şi un recipient! îmi pare rău, dar fraţii noştri mi-au spus că refuză!

Eram uluit! Seara trecută, pe tot globul pământesc, numai eu şi Jacques Castex vorbisem despre această „capcană" puţin cam grosolană, eram conştienţi de asta. Jacques nu ştia cine e 2 Mu Beta iar tânărul nu ştia nimic despre prietenul meu Castex. Secretul era deci inviolabil.

Acestea fiind condiţiile, de unde putuse să ştie Marcel?

Marc el nefiind telepat, se poate oare explica în mod raţional acest mister fără să aduci în discuţie „supravegherea" pe care o exercită respectivii ET asupra

pământenilor integraţi planurilor lor*?

Indiferent de fantasmele, distorsiunile şi elucubraţiile (vădit induse) întâlnite în relatarea lui 2 Mu Beta, trebuie să admitem că a avut într-adevăr contacte cu „vizitatorii" noştri. Din păcate, Marcel e condiţionat, rupt de anumite realităţi, şi refuză să admită acest lucru.

Aceasta atitudine rezultă din condiţionarea lui întărită prin demonstraţii din partea celor pe care îi numeşte fraţii lui din spaţiu. Să fi fost aceste demonstraţiiuneori, nişte holograme?

3. Cum rămâne cu marele cataclism anunţat?

E cert că va avea loc într-o zi, dar nu e primul care devastează planeta noastră. Studiul paleomagnetismului şi al paleoclimatologiei atestă ştiinţific că globul terestru s-a răsturnat de câteva ori, modificându-şi înclinaţia axei pe eliptică. În consecinţă, polii şi-au schimbat locul şi continentele au fost măturate de valuri gigantice care le-au modificat contururile. În cursul erelor geologice s-au instalat perioade glaciare şi interglaciare... presărate cu „mici răgazuri glaciare" mai puţin riguroase. Or, apar semne prevestitoare. În 1934, profesorul Guyot, directorul observatorului astronomic de la Neuchirel (Elveţia), anunţa că anul va avea o întârziere de trei zecimi de secundă. Fireşte, această încetinire a rotaţiei terestre este neglijabilă. Asta ar însemna o prelungire cu treizeci de secunde într-un secol şi cu cinci minute într-o mie de ani.

În aceeaşi perioadă (1954), profesorul Cesare Emiliani, de la Institutul de Cercetări Nucleare al Universităţii din Chicago.

bazându-se pe studiul perioadelor glaciare anterioare, anunţa că peste zece mii de ani Pământul ar putea fi acoperit de un strat de gheaţă gros de trei metri!

mai e mult până atunci, putem respira uşuraţi.

Fără îndoială, dar aceste cercetări datează din 1954. Cercetările au continuat. Modificările climatice, mai bine cunoscute, sunt mai îngrijorătoare. Fenomenul de deşertizare ia amploare, înfometând populaţiile (Sahel în Africa, Sertao în Brazilia, etc.) în timp ce grosimea calotelor polare (în dezechilibru una faţă de cealaltă) creşte. După trei decenii, în emisfera nordică, temperatura medie a aerului a scăzut cu 1, 5° C. Această răcire treptată este confirmată de sateliţii artificiali care măsoară radiaţia infraroşie; cea a maselor oceanice indicând şi ea o scădere termică. Iar rezultatele obţinute în 1954, ţinând cont de variaţia anumitor parametri (şi de progresele noastre tehnologice), nu sunt neapărat conforme cu realitatea de azi.

Alţi indici, ignoraţi de public, ne pun pe gânduri. IJAI (Uniunea Astronomică Internaţională) are drept scop să informeze toate observatoarele astronomice din lume despre observaţiile făcute de astronomi, lucru valabil şi în privinţa descoperirilor (comete, asteroizi, etc.). Transmise de UAI, telexurile şi faxurile sosesc zilnic. Or, de aproximativ un deceniu, anumite observaţii privitoare la activitatea solară sunt ţinute secrete! Aceste informaţii provin de la două persoane foarte bine informate care nu locuiesc în Franţa şi nu se cunosc.

Pornind de la studiul diverşilor parametri legaţi de evoluţia activităţii solare, s-ar părea că începe să se întrunească condiţiile necesare pentru începutul unei noi ere glaciare. În consecinţă, era glaciară ar fi mai aproape decât se lasă să se înţeleagă. Aceste semne prevestitoare care nu vor mai putea fi ascunse se vor manifesta de acum într-o jumătate de secol. De unde necesitatea, pentru naţiunile avute, să sporească ajutorul pentru ţările

defavorizate (situate de-o parte şi de alta a Ecuatorului) care, ele, nu vor cunoaşte – cel puţin direct – revărsarea gheţurilor. Această zonă protejată ar putea fi situată, grosso modo, între cele două tropice.

În această zonă va trebui să poată fi transferate industriile vitale care condiţionează salvarea speciei umane…

CAPITOLUL VII

În cursul capitolelor precedente am făcut de câteva ori aluzie la cazul Cergy-Pontoise. Contrar aserţiunilor cenzorilor şi a altor denigratori patentaţi, am văzut multe analogii cu alte cazuri de răpire. Se impune deci o clarificare a aventurii lui Frank Fontaine şi a prelungirilor ei neaşteptate.

1. Cazul Frank Fontaine

Să ne amintim pe scurt faptele.

Cergy-Pontoise (Val-d' Qise, la vest de Paris), luni 26 noiembrie 1979, orele patru şi jumătate dimineaţa. Trei târgoveţi tineri îşi încarcă vechea maşină break cu haine pe care le vor vinde la piaţă. Frank Fontaine se află la volan, cu piciorul pe accelerator (demarorul e „mort" şi motorul nu trebuie să se oprească), în timp ce prietenii săi, Jean-Pierre Prévost şi Salomon N'Diaye cară marfa de la etajul doi al imobilului la maşină. Tinerii zăresc pe cer un fel de fus luminos care se deplasează încet spre câmpia Vexin şi postul de transformare a curentului mărginit de un câmp plantat cu varză.

Frank demarează, pătrunde pe bulevardul Oise în timp ce prietenii lui, aflaţi la etajul doi al locuinţei, aruncă o privire pe fereastră. Miraţi la culme, ei văd maşina oprită pe bulevard, învăluită într-un fel de sferă de lumină difuză.

Coboară în grabă şi se opresc o clipă uluiţi. Din sferă iese acum un cilindru luminos care absoarbe sfera şi se îndepărtează cu rapiditate. Frank a dispărut.

Şapte zile mai târziu (cinci, de fapt, după cum vom vedea în anexe), la 3 decembrie 1979, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră, Frank Fontaine reapare într-un halo luminos. Nu-şi aminteşte decât de cele două sfere mici de lumină… care vorbesc – pe care le asimilează cu nişte „persoane" –, care stau de vorbă cu el într-o încăpere misterioasă, poate la bordul unei nave sau al unei baze extraterestre, nu poate să precizeze.

Răspunzătoare de răpirea lui, „Inteligenţele din afară" l-au condiţionat să refuze orice chestionare sub hipnoză (pe care o va accepta totuşi doi ani mai târziu). Mai mult decât atât, prietenii lui nu cred deloc în acest procedeu pe care-l consideră o şmecherie de music-hall. A doua zi după reapariţia lui Frank, hipnotizatorul Daniel Huguet împreună cu mine ne începeam ancheta acasă la aceşti tineri, la Cergy-Fontoise.

Datorită unor demonstraţii convingătoare, Daniel Huguet a reuşit să-l facă pe Jean-Pierre Prévost să se lase hipnotizat. Atunci ne-am dat seama că dacă Frank, din cauza răpirii lui, este ceea ce se numeşte un contactat, Prévost este un contactat psi. „Corespondentul lui telepatic" este o entitate care, ulterior, va declara că se numeşte Haurrio. Or, în timpul dispariţiei lui Frank, acest nume a apărut de mai multe ori în visele lui Prévost fără să poată înţelege ce reprezintă. Abia după ce a ascultat frânturile de amintiri ale lui Frank şi „mesajul" transmis de „sferele vorbitoare" va înţelege că Haurrio este un extraterestru! Care anunţă un contact cu pământenii la 15 august la Cergy-Pontoise.

Mesajul lui îi pune în gardă pe oameni, care trebuie să câştige în înţelepciune, să suprime războaiele, violenţa (asemănare ciudată cu mesajul „Blonzilor înalţi" transmis lui Eisenhower în 1954). Altfel, în cazul în care contactul de la 15 august 1980 va fi un eşec, se aminteşte şi data de 15 august 1983, când respectivii ET vor veni să-i ia pentru a-i salva pe pământenii demni să existe. După trecerea datei fatidice de 15 august 1983, se va declanşa un mecanism ireversibil care va duce omenirea la haos. Acest termen poate însemna un cataclism geologic precum şi o modificare brutală a climei, preludiul unei ere glaciare, după cum am văzut în capitolul precedent.

Aşa se prezintă în linii mari cazul Frank Fontaine.

2. Frank Fontaine sub hipnoză

Să începem cu un extras din cartea Contacts O UNI Cergy-Pontoise.

Pg. 67: „Noi (Daniel Huguet şi cu mine) am perceput cu claritate la Frank un fel de inhibiţie care îl împiedică să meargă până la capăt cu confidenţele".

Într-adevăr, încă de la început, Frank a refuzat să se supună unei şedinţe de hipnoză. Acest blocaj era sesizabil.

Pg. 12. Frank Fontaine: „Primul lucru care mi s-a spus (de „sferele vorbitoare") a fost că, în afara încăperii în care mă aflam, toate celelalte detalii materiale îmi vor fi şterse din minte".

Exact acelaşi lucru l-au declarat umanoizii şi lui Betty şi Barney Hill la 19 septembrie 1961 în Statele Unite, cu ocazia răpirii lor.

În cursul celor doi ani care au urmat, Daniel Huguet şi cu mine am încercat de mai multe ori să-l convingem pe Frank Fontaine să accepte hipnoza. În cele din urmă, cel care a reuşit să-l convingă pe Frank a fost Gerard Ehret, pe atunci preşedinte

al 1MSDA-COR Est (şi vindecător carismatic cu puteri uimitoare, pe care le-am putut verifica).

La 19 aprilie 1982, Gerard Ehret, însoţit de soţia lui Paulette, l-a adus la mine acasă pe Frank Fontaine, care suferea de o răceală rebelă şi era scuturat din când în când de accese violente de tuse. În aceeaşi zi, de faţă fiind Gerard şi Paulette Ehret, Sabine Mangin, D. Huguet l-a cufundat pe Frank într-o transă hipnotică profundă pe care nu avea s-o perturbe furtuna cu fulgere şi tunete care s-a abătut peste Aix-en-Provence în noaptea aceea.

Daniel Huguet l-a condus pe subiect înapoi în timp până în noaptea de 25 spre 26 noiembrie 1979, pe bulevardul Ose, la Cergy. Frank a retrăit experienţa lui dramatică. O sferă de lumină îi învăluie maşina, etc. Microfonul se afla foarte aproape de buzele lui Frank care uneori răspundea la întrebări cu un murmur. Au avut loc două şedinţe, a doua având scopul de a o verifica pe prima, pentru descoperirea unor eventuale diferenţe sau contradicţii. Ambele concordau. Chiar dacă unii termeni erau diferiţi, totul rămânea în domeniul sinonimelor.

Sărăcia vocabularului nu-i permite subiectului nuanţările şi uneori e dificil să stabilim ce încearcă să ne explice. Nu trebuie uitat caracterul cu totul nou şi fantastic al aventurii pe care a trăit-o.

Vom rezuma ceea ce a declarat Frank Fontaine sub hipnoză. De două ori, un „incident” neaşteptat avea să ne confirme şi starea de transă profundă şi realitatea nesimulată a regresiei până în ziua de 26 noiembrie 1979.

Frank Fontaine: Nu mai sunt acolo (în maşină). Corpul meu a plecat... Sfera m-a luat, pleacă odată cu „ceaţa” (haloul luminos care învăluie maşina). Sunt în aer, nu mă „văd”, dar ştiu că sunt în aer...

Daniel Huguet: Eşti ca într-un vis şi poţi să te vezi. Spune-ne ce observi.

129

Frank Fontaine: Nu pot să mă duc acolo (se subînţelege că afară din sferă. Daniel îl aduce înapoi „la momentul când încă se află în maşina învăluită de „sfera luminoasă", când acea „ceată" invadează vehiculul).

Frank Fontaine: Nu aud nimic. Sfera pleacă (se pare că se află în sfera care-l duce în aer, foarte sus). Sfera se micşorează (trecând de la un diametru de aproximativ trei metri la câţiva decimetri). Mă micşorez şi eu odată cu ea. Nu mai văd nimic; nu ştiu unde sunt.

Daniel Huguet îi cere să păstreze în memorie ceasul imaginar care marchează timpul începând de la orele patru şi jumătate, ora răpirii sale, pentru a se obţine o cronometrare a acţiunii. Dar acele nu se mişcă, timpul s-a oprit Chestionat de mai multe ori în această privinţă, Frank va răspunde invariabil că acele ceasornicului sunt încremenite. (La întoarcerea sa, în ziua de 3 decembrie 1979, Frank credea că-şi pierduse cunoştinţa preţ de o jumătate de oră.)

Întrebările se succed neîntrerupt.

Frank se vede într-un fel de neant unde apare o mică sferă luminoasă, care face zgomot, un fel de şuierat, de vibraţie ascuţită...

În acel moment al relatării sale, Frank este scuturat de un acces de tuse violent şi se trezeşte. Ne vede, pe mine şi pe Daniel, aplecaţi asupra lui şi are o mişcare instinctivă de recul, se uită la noi cu spaimă şi pare că nune recunoaşte. După o clipă de uimire, înţelegem motivul acestei reacţii de nelinişte. Aflat în plină regresie hipnotică, Frank se afla proiectat în acea noapte de 25 spre 26 noiembrie 1979, adică în urmă cu doi ani şi cinci

luni.

Or, în perioada aceea el nu ne cunoştea!

Daniel Huguet l-a adormit din nou şi şedinţa a putut continua.

130

Frank Fontaine: Sfera a pornit din nou... Plec (uimire), dar nu reuşesc să mă urmez. E un zid; nu-l văd dar simt că e un zid; nu pot să trec de el (Daniel i-a sugerat să „traverseze" zidul).

Frank Fontaine: Nu pot... Dublura mea a plecat... Corpul meu poate să treacă dar mintea îmi rămâne în sferă; nu poate să traverseze zidul; ea (mintea) a rămas în faţa zidului. Corpul trece în mod normal, dar restul (spiritul) nu e în stare să treacă de zid. Acest zid e peste tot. Am trecut (cu corpul) dar nu trec (spiritul nu 1 urmează). Am trecut de zid, dar e ceva care nu mă urmează.

Avem aici confirmarea unui blocaj, aşa cum ne gândisem încă de la început, indus de „Inteligentele din afară" care i-au „ferecat astfel mintea, blocând amintirile de care nu voiau să se afle

Daniel Huguet: Descrie-ne acest zid, atinge-l.

Frank Fontaine: Zidul e rece, transparent, dar nu văd ce e în spatele lui. E întuneric, tăcere. (Uşoară mirare.) Traversez zidul! O sferă vine la mine... Mă învăluie... dispar... Sunt în aer, în sferă; mă văd dormind în sferă... Am impresia că plutesc într-un tunel transparent, Vine altă sferă... Sunt în picioarele şi văd stelele... Jos văd clădiri. Sfera se opreşte jos (pe sol) şi dispare... Mă trezesc. Sunt pe un câmp plantat cu varză (e patru şi jumătate şi ceasul este în continuare oprit). Mă întreb ce fac acolo, pe jos. Maşina a dispărut. Mi-au şterpelit-o!... Mă duc la Jean-Pierre... Nu răspunde nimeni... Sun la Salomon...

Frank îşi revede întoarcerea, descrie uimirea apoi bucuria lui Salomon când îl vede, etc.

Cea de a doua şedinţă de hipnoză va fi şi ea întreruptă de un acces de tuse şi Frank va avea aceeaşi reacţie în faţa noastră, adică a „necunoscuţilor", aşa cum eram noi pentru el în perioada aceea.

131

Cele două şedinţe de hipnoză nu ne-au adus revelaţii senzaţionale", dar cel puţin ne-au permis să verilâcăm existenţa unui blocaj, a unei condiţionări fizice care îi interzicea lui Frank să ne relateze tot ce trăise şi văzuse în timpul şederii sale în ace! aparat. Asta ar confirma deci interdicţia, inhibiţia care decurge din fraza: „cu excepţia încăperii în care mă aflam, toate celelalte detalii materiale îmi vor fi şterse din minte.

Mai mult decât atât, fixitatea acelor ceasornicului pe durata experienţei („comprimare" iluzorie a timpului) întăreşte autenticitatea regresiei hipnotice. Când Fontaine va reveni după şapte o) zile, va avea impresia că şi-a pierdut cunoştinţa doar un scurt moment şi îi va veni greu să admită că în realitate trecuse o săptămână.

Blocajul să fie oare definitiv?

Caracterul profund al transei şi realitatea regresiei, demonstrată de incidentele cu cele două accese de tuse, întăresc teza răpirii. Dacă ar fi fost vorba de o farsă, perioada de timp scursă de la 26 noiembrie 1979 (mai mult de doi ani) i-ar fi fost mai mult decât suficientă „vinovatului" pentru a-şi imagina detaliile şi un întreg scenariu destinat să umple lacunele. Dar nu a fost cazul.

3. ET: un comportament foarte ciudat

Extratereştrii, cu ocazia contactelor cu oamenii, nu pregetă să facă un adevărat „circ", să amestece lucrurile false cu lucrurile reale, să le promită că se vor întoarce...

Promisiune rareori ţinută.

Ne dăm toată strădania să înţelegem acest comportament derutant. Să fie un test sau un joc plin de cruzime? O pregătire în vederea unui contact viitor, de data asta generalizat? Chiar dacă asta riscă să-iplictisească pe cei ce cred în aceşti vizitatori, şi care vor continua să vorbească despre ei, să se facă propagandiştii lor, prin urmare să le facă jocul fără să t ştie. Astfel vor întreţine

certitudinea existenţei lor, de altfel dovedită prin observarea în nenumărate rânduri a navelor lor, fundamental diferite de tot ce deţinem.

Să fie vorba de o formidabilă condiţionare constituind preludiul unui eveniment care va interesa întreg Pământul? Absurd?... Nu chiar! Poate la fel de absurd precum „zvonurile" care circulau în Franţa, în 1939, despre prezenţa unei a „Cincea Coloane" inamice, lucru pe care deseori francezii l-au considerat cu ironie, în timp ce aceasta se afla peste tot şi pregătea invazia nazistă!

Contextul s-a schimbat. Nu suntem ameninţaţi de o invazie cosmică (după cum se credea până în 1988!), ci nişte entităţi „exterioare" se manifestă şi dovedesc din plin că sunt interesate de noi...

4. Haurrio

Primul caz

Revista LDLN (Lumières dans la nuit), în numărul 206 din iunie-iulie 1981 (reproducând o declaraţie făcută grupului CERP1 care a uitat s-o dateze) relatează despre o observaţie făcută marţi 30 septembrie 19801 a Clazay (Deux-Sevres) între patru şi un sfert şi patru şi jumătate după-amiaza.

În ziua aceea, doamna X. Pe care nu o interesau

deloc SF-ul sau ozn-urile) observă vreme de cinci minute, la o distanţă mică, un obiect luminos oval (înalt de 0, 50 m şi cu un diametru de 1, 48 m) care emitea un fascicul de lumină portocalie, „ce ieşea şi intra ca un piston”. Aparatul se rotea uşor în jurul puţului din curtea şcolii. Doamna X a auzit atunci o voce răsunând ca un ecou, o voce care a pronunţat cuvântul „OR IO”. Speriată până în acel moment, doamna X. s-a simţit deodată „descrispată” dar cu o senzaţie de amorţeală şi durere de cap.

133

Aflata încă sub şoc, doamna X, s-a întors la ea acasă, unde a constatat, la orele şaptesprezece şi jumătate, că becurile erau arse şi că avea pană de curent. Curentul a revenit pe la orele optsprezece şi a fost din nou întrerupt la unsprezece noaptea.

Pe la orele douăzeci, doanma X. a constatat, foarte surprinsă, că un deşteptător vechi, pe care nu-l mai folosea şi care se afla printre jucăriile copiilor, reîncepuse să funcţioneze normal. După orele douăzeci şi trei., imediat ce a revenit curentul, ceasul şi-a oprit definitiv tic-tac-ul.

Această doamnă care, repet, nu era interesată nici de sf şi nici de ozn-uri nu poate fi considerată o fanatică a fenomenului. Să mai subliniem componenta „psi” indusă în mintea martorului de către aparat: ceasul scos din uz reîncepe să funcţioneze

Se cunosc numeroase exemple de acest fel provocate de puterile supranormale ale lui Uri Geller.

Cazul al doilea

LDLN nr: 231 – 232, pe septembrie octombrie 1983.

La 26 decembrie 1960, pe la orele două dimineaţa, în pădurea Cânteleu (dep. Seine-Maritime), domnul X. şi fratele său se deplasează cu bicicleta. Ei zăresc, la câţiva metri de drum, un obiect rotund sau oval, metalic, foarte

strălucitor, de culoarea aluminiului. Fraţii o iau la fugă, cuprinşi de panică, dar domnul X. observă aparatul dotat cu patru picioare aşezate în zăpadă.

Din aparat ieşea un fel de braţ articulat echipat cu o lumină. Fasciculul luminos s-a îndreptat spre faţa martorului, care s-a simţit imediat paralizat.

Această lumină de un albastru-violet (cu un diametru de aproximativ 15 cm) i-a trimis un „fluid" care l-a parcurs din cap până în picioare, dar a putut să observe o trapă în faţa micului aparat prin care ieşea o lumină puternică spre exterior. O umbră vagă a pătruns în habitaclu şi modulul s-a ridicat, stârnind un vârtej de zăpadă.

134

După îndepărtarea aparatului, martorul a putut din nou să se mişte şi s-a întors acasă. A doua zi, împreună cu tatăl şi soţia sa, el a descoperit, pe locul aterizării, pământul carbonizat pe o suprafaţă cu un diametru de patru metri. De asemenea, se puteau vedea foarte bine patru găuri, cu un diametru de patruzeci de centimetri şi adânci de treizeci de centimetri.

În 1982 (adică douăzeci şi doi de ani mai târziu). L. Jean şi J.L. Leridan, de la LDLN, preiau ancheta şi-i cer prin telefon martorului să se întoarcă în locul respectiv, Ceea ce a şi făcut însoţit de soţia lui, care declară (îngrijorată văzându-l incapabil să se apropie); „S-a întors albia faţă, mi-am dat imediat seama că s-a petrecut ceva „Să le dăm cuvântul celor doi investigatori:

„L-am însoţit pe domnul X. căruia întoarcerea în acel loc îi provoca o oarecare anxietate, dar a acceptat experienţa pentru a ne dovedi bunăvoinţa lui. S-a apropiat de locul aterizării, mergând între noi. Picioarele i s-au înmuiat brusc şi a început să tremure; cu mâinile în faţă, omul nostru împingea un „geam" invizibil. Pe faţa lui a

apărut preţ de câteva secunde o expresie de durere puternică şi a început să plângă. După propriile lui cuvinte, niciun moment nu a putut să treacă de aceeaşi „geam”. Ne-a spus că simte din nou acelaşi fluid ca atunci când „girofarul” era îndreptat spre el, în ziua de 26 decembrie 1960, şi că vede pe sol, pe locul aterizării, un triunghi luminat de o lampă portocalie în fiecare colţ (pe care, bineînţeles, noi nu-l vedeam).

Domnul X. a venit de trei ori cu noi. Ultima dată a acceptat, la cererea noastră, să vină la faţa locului şi să încerce experienţa în compania unui medic ales de noi. Nici de data aceasta domnul X nu a putut să se apropie. Medicul a încercat să-l facă să intre în acel faimos „triunghi” prin locuri diferite. De fiecare dată s-a ivit aceeaşi problemă; cele trei lumini din colţuri şi „geamul” care nu-l lăsa să revină în acel loc

(…) Cu ocazia ultimei noastre întrevederi, în prezenţa medicului, domnul X. ne-a mărturisit că a primit în minte.

gândindu-se la aceasta aventură (nu ştie cum), nişte cifre pe care le-ar interpreta ca fiind o dată. Părerea lui era că ar putea fi data eventuală a viitoarei întâlniri cu fiinţele venite de aiurea. Această dată este 15 august 1983. Trebuie să precizăm că domnul X. afirmă a nu fi citit vreodată cărţi despre această problemă şi a nu avea habar de articolele din ziare referitoare la ozn-uri”.

„Blocajul” domnului X. pare să rezulte dintr-o sugestie posthipnotică primită cu ocazia „întâlnirii” cu acea umbră şi acel aparat în urmă cu douăzeci de ani.

Un blocaj asemănător (urmat de cecitate temporară, printre alte reacţii fizice) a fost constatat şi la Antoine Severin din insula Reunion, la 14 februarie 1975, după ce a văzut o aterizare şi a zărit trei din ocupanţii navei.

Cazul al treilea

Publicaţia Le Progres de Lyon din 19 martie 1974 (deci cu cinci ani înainte de cazul Cergy-Pontoise, relata un număr mare de observaţii de ozn-uri în ultima decadă a lunii februarie 1974, în regiunea Sirod (dep. Jura) … situată în apropierea tunelului de la Bourg de Sirod, zonă transdimensională a unei baze ET „frecventată „de Haurrio şi semenii lui!

CAPITOLUL VIII

1. Detectorul inginerului Alexandre Laugier

Inginer în arte şi meserii, inventatorul refractometrului care îi poartă numele. Alexandre Laugier, intrigat de nenumăratele mărturii despre incursiunile vizitatorilor noştri, a făcut următorul raţionament:

„În majoritatea cazurilor, fenomenele OZN nu au fost observate decât vizual şi, în ciuda unor martori demni de încredere, caracteristicile acestor fenomene n-au putut niciodată să fie analizate cu rigoarea ştiinţifică dorită, ceea ce a creat o îndoială în privinţa existenţei lor. Dacă aceste fenomene există, atunci trebuie să le putem măsura. Pornind de la această judecată, am încercat să pun la punct nişte aparate susceptibile să detecteze existenţa indiscutabilă a acestor fenomene. Ştim că organisme ştiinţifice consacră timp şi bani în încercarea de a capta semnale radio ce ar putea fi emise de civilizaţii extraterestre. Dar oare n-ar fi mai de dorit să verificăm dacă nu cumva alte civilizaţii au trimis deja pe planeta noastră sonde de explorare pe care noi le-am numit ozn-uri?

137

Începutul lui 1977; (…) încerc toate mărimile fizice care ar putea fi perturbate de acest fenomen, inspirându-mă de declaraţiile făcute de martorii care au văzut ozn-uri.

Mai 1978; Rezultate deosebit de interesante mă îndreptăţesc să solicit un ajutor puterilor publice pentru a stabili o reţea naţională de detectare.

(Toate încercările lui Alexandre Laugier de a obţine ajutorul autorităţilor şi ai celor de la GEPAN s-au soldat cu un eşec. Răspunsurile se pot rezuma astfel: „Dane noua aparatele tale, toată documentaţia cercetărilor şi, în schimb, îţi vom oferi o strângere de mână Fără comentarii!)

Decembrie 1978: Neputând să obţin ajutorul dorit, instalez pe cheltuiala mea o reţea de cinci staţii repartizate pe teritoriul întregii ţări

Noiembrie 1979: Progresând în această direcţie, reuşesc să pun la punct un captator care pare că acoperă o rază de aproximativ nouă sute de kilometri. A astfel, abandonez reţeaua mea naţională, care din lipsa mijloacelor nu dispunea de sistem de telemăsurare, ci doar de înregistratoare pe hârtie (greutatea iniţială a aparatului

— În jur de 290 kg). Îmi concentrez timpul şi studiile asupra a două staţii uşor de deplasat (în jur de 90 kg) care se află în departamentul Vauc/usef destul de aproape de laboratorul meu pentru a fi vizitare zilnic dacă este necesar”.

Alexandre Laugier rămâne – e de înţeles! – foarte discret în privinţa naturii detectorului sau şi a parametrilor pe care permite să-i exploreze, dar important este să funcţioneze. Şi funcţionează! Am putut să constat acest lucru de nenumărate on în laboratorul său.

Precizare Din cauza lipsei mijloacelor; aceste aparate nu funcţionează continuu, Cu toate acestea „pe durata unor perioade lungi! a fiecare Intrare „a unui ozn în câmpul detector cu o rază de nouă sute de kilometri, aparatele au înregistrat o perturbare semnificativă numită

de prietenul nostru Efect a (Efect Alfa).

138

Dar să vedem ce spune mai departe Alexandre Laugier în cartea sa (Detectarea fenomenului OZN în Franţa, 10 martie 1982):

„De la staţiile mele de detectare iau în fiecare săptămână o bandă de hârtie de aproximativ cincisprezece metri, prezentând mai multe trasee de înregistrări grafice. După traducerea acestor curbe, pot să stabilesc planşe (în funcţie de oră) care indică prezenta unui anumit fenomen detectat, pe care deocamdată îl numesc „Efect a" (...). (Planşele astfel obţinute au pe abscisă ziua şi pe ordonată totalul de ore al prezentei fenomenului detectat în timpul zilei.)

Graficele, stabilite şi pe o perioadă de mai mulţi ani de detectare, scot în evidenţă o figură caracteristică a fenomenului (...). După calcule şi verificări, am pus în evidenţă nişte cicluri semnificative. Traseele scot în evidenţă o funcţie de 13 cicluri variabile şi distincte care revin la fiecare 365 zile. Ţin să informez serviciile specializate care ar vrea să exploateze rezultatele mele că, în scopul protejării lucrărilor mele de cercetare, am simplilâcat voit şi am deformat uşor aceste grafice, Totuşi aceste erori deliberate se repercutează foarte puţin în calculul de probabilitate şi corelaţie studiat (...).

Singurul document utilizat ca bază de studiu pentru corelarea cu detectările mele este o parte din listingul celor de la GEPAN, pus la dispoziţia mea în martie 1980. Dar, din păcate, acesta nu indică ziua şi ora observaţiilor, GEPAN refuzând să furnizeze informaţii complementare, cu excepţia câtorva care mi-au fost date cu ocazia vizitei mele la Toulouse. Deci, cu ajutorul prietenilor şi a revistelor specializate, a trebuit să găsesc informaţiile care

îmi lipseau pentru o mare parte din observaţiile menţionate în amintitul listing. Pentru o mai mare garanţie în studiul corelaţiilor, nu iau în considerare decât observaţiile care au fost recunoscute de fiecare din experţii de la GEPAN ca fiind fenomene neidentificate, cu documente coerente, complete şi detaliate. Studiind corelaţia cu orele de detectare (...), remarc la fiecare

139

experienţă că, adăugând intervalelor de timp de prezenţă a fenomenului o oră de avans sau o oră de întârziere, această nouă perioadă de timp astfel definită cuprinde aproximativ 35% din observaţiile OZN mai mult decât media de hazard. Există deci o corelaţie bună între observaţii şi detectarea mea Deşi fenomenele nu sunt naturale, ciclurile caracteristice ale Efectului a exista dar, neavând staţii de detectare repartizate în jurul globului, nu pot urmări traiectoria acestor fenomene (...).

Concluzia celor cinci ani de studiu:

* efectul înregistrat de aparatele mele de detecţie este una din perturbaţiile cauzate de prezenţa fenomenelor OZN, iar aceste fenomene sunt autentice pentru că se pot măsura;

* ozn-urile nu sunt naturale; ele se supun totuşi unor legi astronomice pentru a urma cicluri periodice bine definite;

* detectarea Efectului a permite să se distingă două fenomene OZN care se supun unei anumite rutine;

* observaţiile OZN numite „întâlniri Apropiate" nu se conformează acestei logici".

Într-un text trimis de Alex Laugier la 7 noiembrie 1980, se preciza;

„Continuând studiul asupra detectării fenomenul ai OZN în Franţa, numai cu mijloacele personale de care

dispun, azi mă preocupă studierea ciclului complex al prezenţei fenomenului OZN detectat, Toţi parametrii – cu excepţia unuia singur – acestei detectări mă îndreptăţesc, să presupun că o masă perturbatoare se apropie ciclic de Pământ de treisprezece ori pe an; şi ca poziţiile Pământului în planul elipticii, la solstiţiile de vară şi iama, sunt poziţii privilegiate ale orbitei acestei mase perturbatoare”.

2. Ipoteză interpretativă

Amicul Laugier este de o prudenţă meritorie şi, pentru a merge mai departe, suntem nevoiţi să citim printre rânduri… şi să-i interpretăm tăcerile voite.

140

Trebuie să facem o distincţie între Efectul a şi fenomenul OZN, primul putând fi un fenomen natural folosit ca mijloc de înşelare, un fel de ecran de camuflare.

Să luăm un exemplu. Între orbita lui Marte şi cea a lui Jupiter există o puzderie de corpuri cereşti de dimensiuni destul de mici numită „centură de asteroizi”… Să ne închipuim o astronavă oprită în mijlocul acestor asteroizi pentru a se camufla. Un baleiaj radar n-ar permite deosebirea ei de corpurile din jur. Ecoul ei radar ar fi identic cu cel al acelor „rămăşiţe” planetare care orbitează între Marte şi Jupiter.

Aici ar putea să existe o analogie între cele două tipuri de fenomene înregistrate de Alexandre Laugier, fără a putea aprecia natura (încă necunoscută) a fenomenului natural inclus în Efectul a. Să plecăm de la postulatul „clasic” conform căruia extratereştrii ar fi originari din alte sisteme solare (să neglijăm aici ipoteza universurilor paralele). Puse în mişcare de o energie gravitomagnetică (antigra viraţie), na vele lor n-ar brăzda spaţiul, jtormal”.

— Ia viteze infraluminice asta ar cere un timp de

călătorie de o lungime fabuloasă.

Tahionii sunt particule care se mişcă cu viteze supraluminice (mult superioare vitezei luminii). Fizica superluminică face să intervină noţiunea de hiper sau subspatiu, atât de dragă autorilor de science-fiction. Folosind aceste „culoare" din afara spaţiotimpului „galilean" continuu (spaţiul nostru tridimensional), aceste nave s-ar deplasa cu viteze „transceice" (de la „e"-ul care desemnează viteza luminii), deci cu o viteză incomparabil mai mare decât cea a luminii. Ar evolua în afara spaţiotimpului nostru continuu şi, pentru a „reintra" în el ca să ajungă la planeta noastră, punctul în care s-ar ivi ar fi sediul unui fenomen de „distorsiune" care ar zdruncina interfaţa comună celor două dimensiuni. „Penetrarea" acestui zid „transdimensional" („zidul luminic"?) ar fi însoţită, ca şi la trecerea „zidului sonic" sau a „zidului termic", de efecte specifice cu emiterea unor „semnale" deosebite.

141

Poate că detectorul lui Alexandre Laugier înregistrează tocmai „franja" acestui tip de distorsiune spaţio-temporală. Şi poate că tocmai această anomalie inevitabilă (prin urmare, detectabilă) este camuflată de extratereştri în spatele Efectului a, a cărui „sursă" naturală încă nu este identificată... la fel ca şi vizitatorii nocturni ai laboratorului pe care şi l-a amenajat Laugier!

Într-adevăr, prietenul meu a constatat de trei ori că aparatele, instrumentele şi documentele îi fuseseră răscolite. „Hoţii" însă n-au furat nimic!

3. Ciudata masă perturbatoare

Oare vocabularul prudent al lui Alexandre Laugier nu ascunde sub sintagma „masă perturbatoare" o navă-mamă de proporţii colosale? Poate că e vorba de acea „Lună

Albă", un planetoid înrudit cu un cristal gigantic care, după unii astronomi, s-ar apropia de sistemul nostru solar. O navă purtătoare de ozn-uri care, periodic, s-ar apropia de Pământ pentru a lansa discuri de recunoaştere. Ipoteză cât se poate de admisibilă care ar putea confirma ancheta condusă de René Voarino, preşedintele CEOF-ului.

Iată faptele.

Martorul Christian Spinart, tehnician de înaltă clasă, exercitându-şi activităţile atât în Franţa cât şi în Statele Unite, este şi un astronom amator foarte competent.

Pe la sfârşitul/începutul lui octombrie 1979, în sudul Franţei, pe o vreme foarte frumoasă, cer degajat, în faptul serii, domnul Spinart remarcă la 5° sau 10° deasupra orizontului, spre vest, o „stea" anormal de strălucitoare (magnitudine aparentă cu cea a lui Sirius, dar mai puţin luminoasă decât Jupiter). Intrigat, îşi îndreaptă spre ea telescopul Celestron şi, stupefiat, descoperă nu o stea, ci un obiect oblong sau poate două obiecte unul lângă altul. O observaţie prelungită l-a dus la concluzia că e vorba de un singur

obiect, neted, de parcă ar fi fost transparent sau translucid. Obiectul dădea o impresie de stranietate ireală, aproape „magică, feerică", va comenta soţia tehnicianului. Acesta telefonează unuia din confraţii lui, astronom amator ca şi el care, în curând, datorită instrumentului său, va putea să descrie cu fidelitate acelaşi obiect. Telescopul lui Christian Spinart este echipat cu un aparat fotografic Olympus 24 x 36 cu film color 200 AŞA. Se vor face şi fotografii alb-negru, pe film de 400 AŞA.

Vreme de trei nopţi, cei doi astronomi amatori vor observa acelaşi subiect, al cărui aspect se va schimba puţin de la o zi la alta, după cum se poate vedea din

fotografii. Obiectul va trece treptat de la 10° la 15° deasupra orizontului apoi va dispărea vreme de trei zile. Va reapărea după aceea la 15° sau la 20° şi va rămâne vizibil încă trei nopţi consecutive. După care nu a mai putut fi observat deloc, obiectul părăsind, după toate probabilităţile, zona noastră planetară.

Christian Spinart şi confratele său au făcut tot felul de calcule în legătură cu poziţia acestui aparat care avea aspectul unui bloc de cristal pur, consistent, foarte geometric şi albăstrui.

Dacă această navă s-ar fi aflat la o altitudine de o sută de kilometri, ar fi avut o lungime de o sută douăzeci de metri. Dar cei doi observatori au estimat ca fiind mai probabilă o altitudine de treizeci şi şase de mii de kilometri – orbită staţionară, şi deci o lungime medie de opt mii de metri! Aţi citit bine – opt kilometri!

După toate probabilităţile, o bază spaţială care, timp de mai puţin de o săptămână, a observat liniştită globul nostru pământesc înainte de a porni din nou spre o altă lume-… Un „obiect” ciudat care semăna destul de mult cu „masa perturbatoare” scoasă în evidenţă de detectoarele lui Alexandre Laugier!

4. Un indiciu important

Am aflat despre cercetările inginerului Laugier abia după apariţia cărţii mele Contacts OVNI Cergy-Pontoise. De aceea, de

la prima noastră întrevedere, l-am întrebat despre eventuala detectare a Efectului a în timpul lunii noiembrie 1979.

— N-am aşteptat întrebarea ta ca să verific, mi-a spus el zâmbind, după care a scos din teancurile enorme de benzi partea care mă interesa. Uită-te şi pe planşele care

redau cât se poate de clar graficele…

Într-adevăr, cât se poate de clar, pe data de 26 noiembrie 1979, Efectul a se etalează de la patru până la patru şi jumătate dimineaţa!

Adică ora exactă a dispariţiei lui Frank Fontaine!

5. Intimidări şi ameninţări made in USA

Un corespondent din Quâbec rrn-a trimis câteva tăieturi din presă, din păcate nedatate, apărute în ultimii am în Le Journal de Montreal. Voi reproduce aceste articole aşa cum sunt, într-o ordine poate arbitrară, darastanu va diminua interesul pe care-l reprezintă conţinutul lor.

Primul articol: „E prizonier ET?" – Washington (Reuter).

„Nişte creaturi extraterestre sunt ţinute prizoniere de forţele aeriene americane, afirmă un grup de cetăţeni care luptă „împotriva secretului cu privire la obiectele zburătoare neidentificate". În faţa unui tribunal cât se poate de pământesc, reclamaţii au cerut numitei US Air Force să „elibereze creatura sau creaturile extraterestre pe care le deţin actualmente", a anunţat ieri Pentagonul. Domnul Vernon Õrr, secretarul Ministerului Aviaţiei, are la dispoziţie şaizeci de zile pentru a răspunde acestei cereri. După cum spune grupul prietenilor ozn-urilor, nişte fiinţe vii venite de „aiurea" ar putea să fie actualmente deţinute în Statele Unite, fiind astfel împiedicate să se bucure de „dreptul lor de a călători". Aliaţii omuleţilor verzi s-au luat de Pentagon, de armata americană, de Departamentul Justiţiei, de CIA şi de alte organisme oficiale. Ei

nil cunosc locul unde extratereştrii ar fi încarceraţi, dar unii dintre ei vorbesc de baza aeriana „Wright Patterson" de la Dayton, statul Ohio".

Nu e vorba numai de americani. Un corespondent particular, în general bine informat, i-a semnalat confratelui şi prietenului meu Maurice Chatelain că în august 1985, ruşii au găsit în Siberia o navă extraterestră avariată în urma unei prăbuşiri. În ea se aflau vreo cincisprezece cadavre şi nouă supravieţuitori. Era vorba de creaturi umanoide de mărimea unui copil de şapte-opt ani, fără sex, fără gură, cu o epidermă roz acoperită de mici solzi reptilieni. Aceste fiinţe sunt telepate şi au şi alte puteri psi. De exemplu, atunci când unul din oamenii delegaţi pe lângă ei îi părăseşte, un extraterestru din grup se uită la uşă şi aceasta se deschide imediat. Extratereştrii nu încearcă să fugă iar sovieticii cred că o altă navă va veni într-o zi să-i ia.

Articolul doi; „Resturi de extratereştri" – Phoenix, Arizona

(AFP)

„Două cadavre de extratereştri cu pielea argintie, înalţi de aproape un metru şi douăzeci şi purtând combinezoane metalizate, care păreau sudate de corpul lor sub efectul căldurii, ar fi fost recuperate de autorităţile americane după căderea a doua ozn-uri. Afirmaţia aparţine organizaţiei Ground Saucer Watch – Observarea la sol a farfuriilor zburătoare – cu baza la Phoenix, statul Arizona, care citează mărturia a doi ofiţeri din armata americană, actualmente în retragere. Reuşind să treacă dincolo de secretele serviciilor de informaţii americane prin invocarea în faţa justiţiei a unei legi americane privitoare la libertatea de informaţie, organizaţia afirmă că deţine o mie de pagini de documente CIA din care reiese că această instituţie a supravegheat manifestările OZN din 1949\ După spusele lui William Spaulding, ce! care conduce Ground Saucer Watch, aceste documente conţin mai multe

descrieri detaliate ale unor întâlniri dintre aviaţia americană şi farfurii zburătoare. Ar fi vorba mai ales de două aparate de vânătoare americane de tip Phantom F4 care au urmărit două ozn-uri în Iran în anul 1976. Acţiunea în justiţie declanşată de Ground Saucer Wateli nu s-a terminat. William Spaulding vrea să obţină cincizeci şi şapte de obiecte aliate în posesia celor de la CIA, care dovedesc existenţa farfuriilor zburătoare".

Înserez aici un articol (acesta datat) apărut la 19 martie 1982 în Le Journal de Montreal: „Informaţiile secrete despre ozn-uri protejate de Curtea Supremă".

„Washington (AFP 8/3/1982) – National Security Agency, serviciul cel mai secret al Statelor Unite, nu va fi obligat să publice informaţiile secrete pe care le deţine despre ozn-uri, a declarat ieri Curtea Supremă a Statelor Unite. Această hotărâre a celei mai înalte instanţe judiciare a ţării confirmă o decizie similară pronunţată de o curte federală în urmă cu câteva luni. Ea pune capăt unei înfruntări juridice pornită în 1979 între organizaţia „Cetăţenii împotriva punerii sub secret a ozn-urilor", care militează în favoarea publicării tuturor informaţiilor privind acest subiect, şi NSA, care nu are de gând să facă publice informaţiile pe care le deţine.

După ce a fost refuzată de NSA, organizaţia a făcut apel la justiţie invocând legea asupra libertăţii de informare, votată în 1968, şi care îi autorizează pe cetăţeni să-şi procure anumite documente administrative din partea guvernului. Judecătorul federal însărcinat cu această cauză a invocat la rândul lui legea securităţii naţionale a Statelor Unite pentru a refuza cererea organizaţiei".

Securea cenzurii a căzut, ruinând eforturile depuse de William Spaulding în încercarea de a obţine dezvăluiri

din partea celor de CIA în mod oficial, legea privitoare la libertatea de informare este în continuare în vigoare., dar ea devine după voinţă caducă prin aplicarea unei alte legi – cea a securităţii naţionale a

146

Statelor Unite! Halucinaţiile, gazele emanate de mlaştini, delirurile rămân sub protecţia secretului de stat! Cine ar fi crezut? Şi cine ar îndrăzni să pretindă azi că acest comunicat dat de National Security Agency nu recunoaşte astfel, ipso facto, realitatea de netăgăduit a ozn-urilor şi originea lor extraterestră? De unde decurge, ipso facto, realitatea existenţei numitului MJ 12 şi a crimelor sale, directe sau indirecte, la scară planetară.

6. Cucu-Bau! Sperie-mă!

Dar iată şi cel de al treilea articol (nedatat) care confirmă fără putinţa de greşeală ceea ce precedă şi duce direct la intimidare şi ameninţări.

„NASA avertizează copiii împotriva extratereştrilor!”

„S-a vorbit şi s-a râs vorbit de filmul Ei, dar iată că NASA a făcut declaraţii care urmăresc să-i prevină pe copii că dacă muniţii ET ne vor vizita într-o zi, s-ar putea să nu fie chiar atât de drăguţi şi de poli ti coşi ca amuzantul personaj din filmul lui Steven Spielberg.

Poate să fie foarte periculos pentru un băieţel ca Elliot să se apropie de un extraterestru şi să-l atingă. Străinul poate îi purtător de germeni şi poate foarte bine să fie periculos, contrar personajului din film”, a declarat doctorul Brian Clifford, un fizician de la NASA. Mai mult decât atât, în Statele Unite, dacă situaţia din filmul ET ar fi existat cu adevărat, băieţelul Elliot ar fi fost pasibil de o amendă de cinci mii de dolari şi de un an de închisoare NASA şi Congresul american sunt foarte stricte în această privinţă şi cine nu raportează o experienţă de acest gen se

trezeşte cu NASA în cârcă.

„Erou? Oricine vede filmul ET şi îl consideră pe ET un erou se înşală total, pentru că nu e decât o ficţiune şi oamenii ar putea să creadă că extratereştrii sunt fiinţe inofensive. Este foarte rău că dacă ar trebui să se întâmple vreodată o situaţie de acest

fel, dacă un băieţel s-or pomeni faţă în faţă cu un străin venit din spaţiu, ar putea să fie expus unor pericole grave”, a afirmat expertul.

Cei de la NASA au declarat cu ocazia aceleiaşi conferinţe de presă că dacă o navă spaţială ar fi aterizat pe continentul american, cei din armată ar fi cu siguranţă primii care s-ar duce la faţa locului, pentru a preveni orice atac sau contaminare”.

7. Extratereştrii în China

Martie 1983 ar trebui subliniat cu roşu pentru apariţia unei lucrări care va marca o dată importantă în istoria ufologiei: China şi extratereşterii, de Shi Bo, cu o prefaţă remarcabilă de Aimd Michel, apărută la Mercure de France. Acest ufolog chinez ne furnizează dovada că ţara lui, din timpurile cele mai îndepărtate, se află ca şi celelalte sub supravegherea numiţilor „aliens”. Cunoscutele RR III nu sunt deloc rare, ca şi îmbarcarea unor pământeni la bordul unor nave discoidale. Unul dintre aceşti răpiţi temporar vorbeşte de fiinţe „acoperite pe tot corpul cu păr gri a căror piele semăna cu cea a unui şoarece”.

Imediat te gândeşti la cazul brazilian de la Ponta Negra, la cumplita experienţă trăită de Luli Oswald şi de F.G.

Shi Bo (ca majoritatea ufologilor de pe bătrânul continent la vremea aceea) nu ştia nimic despre acest caz.

Mi-a confirmat acest lucru cu ocazia întâlnirii noastre de la Paris în mai 1990… în cursul căreia l-am pus în gardă faţă de SE PRA, pe care, neştiutor, avea tendinţa s-o plaseze pe un piedestal!

8. „Mana" căzută din cer.

Nu părăsim Extremul Orient fără să facem o scurtă incursiune în Japonia, cu o ciudată relatare UPI (United Press International, martie-aprilie? – 1985), apărută sub titlul: „Japonezii caută un ozn care a distribuit pâine în Africa".

148

„Khartum – Ajutorul alimentar destinat victimelor foametei din Africa ajunge la destinaţie cu diferite mijloace de transport: animale, camioane, elicoptere, avioane. Totuşi o echipă japoneză s-a deplasat în Sudan pentru a face o anchetă asupra altui mijloc de transport: farfuria zburătoare.

Echipa formată din nouă bărbaţi, avându-l în frunte pe Kuzu-Kawai, un inginer japonez, s-a dus în Sudan în căutarea unui grup de refugiaţi etiopieni care – după afirmaţiile japonezilor – au primit alimente cu ajutorul unui Obiect Zburător Neidentificat, în noaptea de Crăciun când se îndreptau spre frontiera Sudanului. Biroul de la Khartum al înaltului Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi (HCR) a colaborat cu echipa. Aceasta face parte dintr-un grup special de investigaţie asupra ozn-urilor, grup care are sediul la Tokyo. E vorba de un grup de cercetători profesionişti consacraţi studierii ozn-urilor.

Misiunea, botezată „Floarea de Cireş", a condus echipa în Etiopia în căutarea refugiaţilor care – după spusele japonezilor – au avut o „întâlnire de Gradul Unu" (mai curând o întâlnire de Gradul Trei, JG) în deşert. Japonezii şi-au încărcat jeepurile închiriate şi au plecat în

mare grabă în direcţia satelor Kassala şi Gadaref. Ei au dat mai mult de o sută de mii de dolari HCR-ului şi altor organizaţii similare în schimbul permiselor necesare şi a colaborării pentru căutarea refugiaţilor, adăpostiţi în taberele HCR-ului.

La Khartum, un purtător de cuvânt a spus că japonezilor le fuseseră furnizate toate informaţiile posibile precum şi permisele necesare pentru a le permite chestionarea refugiaţilor. Echipa se află în posesia unor chitanţe speciale înmânate de HCR-ul de la Tokyo, care a colaborat în mod activ cu biroul local. „Ne va fi greu să găsim acele persoane, a spus purtătorul de cuvânt al grupului, Koji Kiruma, un student din Tokyo, totuşi trebuie să mergem să-i căutăm în taberele de refugiaţi. Nu ştim unde să-i găsim, dar trebuie să încercăm. După spusele japonezilor, cinci

149

mii ele refugiaţi erau pe pundul de a muri de foame când un ozn a apărut din noapte şi le-a adus pâine. Kimura spune că informaţia primită în Japonia despre acest eveniment, survenit în Ajunul Crăciunului, preciza că această operaţiune nu se putea face nici cu elicoptere* nici prin alte mijloace aeriene comune. Kimura spune că nu a fost vorba de aruncare din aer spre sol a vreunor alimente ci, după sursa de informaţie, pâinea a coborât plutind, sfidând legile gravitaţiei”.

Pe de alt) parte. ziarul italian 11 Secolo XXI din 21 aprilie 1985 scrie:

„Geneva – Conform celor confirmate de un purtător de cuvânt al unui organism internaţional care activează la Geneva pentru ajutorarea ţârilor din lumea a treia, zeci de familii de etiopieni, exrenuate de foame, jură că au fost ospătate în câteva rânduri de echipajul unei farfurii

zburătoare care a aterizat la câţiva metri de ei. Farfuria zburătoare ar fi apărui luna trecută pe cerul Sudanului oriental, deasupra teritoriilor pe care se concentraseră o mare parte din refugiaţii etiopieni care şi-au părăsit propria ţară plecând în căutare de hrană şi de pământ bun de cultivat".

Deci, ar fi avut loc mai multe intervenţii ale extratereştrilor pentru aprovizionarea acelor nefericiţi, prima în Ajunul Crăciunului din 1984 şi celelalte în martie 1985* Să fi fost acesta preludiul altor „interferenţe" din ce în ce mai evidente cu societatea noastră bolnavă de foame, egoism şi violenţă?

9. Extratereştrii intervin în forţă în IJRSS!

O concluzie pripită poate, dar cum să interpretezi altfel comportamentul ozn-urilor în URSS fără să ai în vedere această alternativă? Iată un exemplu:

În ziua de 20 septembrie 1977 pe la orele patru dimineaţa, pe cerul localităţii Petrozavodsk (importantă zonă portuară ia lacul Onega), apare un disc enorm cu un diametru de cel puţin o sută de

150

metri. Pe măsură ce se apropie, luminozitatea lui creşte, dungata de zone roşiatice, violet-purpurii, înconjuraţii de străluciri policrome.

Deodată, fascicule luminoase sunt proiectate asupra oraşului (două sute douăzeci de mii de locuitori): geamurile imobilelor fac explozie, zidurile se dărâmă. Oamenii, cuprinşi de panică, cred că e vorba de un atac al „agresorilor" americani. Urmează o adevărată debandadă şi orăşenii, cu miile, o iau la fugă, terorizaţi de acele raze verzui care devastează edificiile capitalei Republicii Autonome Carelia, cu instalaţiile portuare, uzinele cu maşinileunelte, construcţiile navale şi nodul de cale ferată.

Mii de ndavre ciopârţite, strivite sub zidurile distruse?

Nu!

Doar câţiva răniţi din cauza busculadelor care au însoţit panica.

Bombardamentul ar fi durat un sfert de oră, cu două întreruperi de câteva minute. Niciun mort, dar distrugeri considerabile.

Nava de luptă, după ce şi-a terminat „demonstraţia”, se îndepărtează lent spre nord-est survolând lacul Onega.

Vreme de peste şase luni, aceeaşi navă cosmică va reveni, de vreo douăzeci de ori, să „inspecteze” portul şi oraşul Petrozavodsk.

Jean-Lou/s Degaudenzi, în lucrarea sa Ozn-urile în Uniunea Sovietică, precizează:

„(…) Ozn-ul survolase întreaga Europă de Nord în timpul nopţii de 20 septembrie 1977. Fusese zărit în Suedia pe la orele trei dimineaţa. Peste şaizeci de persoane îl văzuseră deasupra oraşului Helsinki, capitala finlandeză. Radarele din această ţară îl captaseră fugitiv şi observatorii sovietici fuseseră anunţaţi aproximativ în momentul în care pătrundea în spaţiul lor aerian. Este ciudat că ruşii, deşi avertizaţi şi aflaţi în alarmă, n-au detectat nimic”.

151

Eu consider că nu este chiar atât de ciudat. Este sigur dovedit că aceste aparate, după dorinţă, se pot lăsa detectate de radare sau „absorb” fasciculul lor şi astfel radarul nu mai primeşte niciun ecou.

În cazul de faţă, nava nu a considerat de cuviinţă să se sustragă detectării radarelor finlandeze pentru că era… doar în trecere! Lucrurile s-au schimbat însă atunci când a pătruns în spaţiul aerian sovietic în drum spre obiectiv!

Teritoriul sovietic a cunoscut multe alte „demonstraţii” agresive şi instalaţiile unei baze cosmonautice au fost chiar distruse… prin dispariţia niturilor care fixau elementele poligoanelor de tir. Nu s-au înregistrat victime.

Alt incident, mult mai spectaculos şi devastator, s-a produs duminică 13 mai 1984 la Poliarnîi şi Severomorsk, localităţi situate pe malul drept al râului Tuloma (la vreo douăzeci de kilometri nord de Murmansk) care se varsă în Marea Barents.

Sigur, deocamdată, nu deţinem nicio informaţie despre eventualitatea survolării acestei regiuni, în acel moment, de ozn-uri\ dar stranei la tea faptelor relatate (Apocalipsă dincolo de cercul polar, articol de Robert Lacontre, apărut în numărul din 20 octombrie 1984 al revistei Figaro-Magazine) ne obligă să facem o apropiere cu numeroasele agresiuni/demonstraţii anterioare.

Poliamâi şi Severomorsk sunt, din diverse motive, o zonă interzisă: frontiera norvegiană la mai puţin de o sută de kilometri, baze de submarine nucleare, şaisprezece lagăre de concentrare, printre care cel de la Kandalakşa pentru femei şi copii. În total, patruzeci-cincizeci de mii de deţinuţi politici cât şi de drept comun.

Deodată se produce o explozie îngrozitoare pe care o vor înregistra toate seismografele din lume, căci va avea efectul unui seism formidabil.

Ce s-a întâmplat? Pur şi simplu explozia câtorva depozite de rachete convenţionale şi nucleare! A urmat un incendiu uriaş

care, vreme de cinci zile, a distrus total instalaţiile militare din vecinătatea depozitelor de muniţii. „Zeci de buncăre sunt distruse, câteva aeroporturi subterane sunt

puternic afectate şi peste o sută de silozuri strategice (…) „Zekii” (prizonierii din gulag) au fost consemnaţi în lagărele lor şi în minele de cupru şi nichel unde lucrează (…) Ar fi fost peste patru sute de morţi, două mii de răniţi sau arşi. Peste o mie două sute de rachete sol-sol, sol-aer, apă-sol, apă-aer au fost distruse, convenţionale sau nucleare (…) adică mai multe de trei sferturi din tot stocul de rachete al flotei sovietice din nord, cea mai importantă din cele patru flote sovietice (…) Va fi nevoie de mai mult de doi ani pentru ca armata nordului să redevină operaţională”.

Alte şase catastrofe de acelaşi fel au devastat şi alte baze militare în URSS în 1984… în urma cărora peste o sută de ofiţeri de rang înalt au fost disponibilizaţi sau executaţi.

Ziaristul de la Figaro-Magazine spune că seria actuală ar putea să lase să se creadă că autorităţile sunt confruntate cu un sabotaj intern, organizat de anumiţi militari care vor să sape regimul.

Dar poate că a fost vorba de un avertisment.

Poate că cele două mari puteri ştiau foarte bine lucrul acesta atunci când, la 30 septembrie 1971, semnau la Moscova un „Acord despre măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS şi SUA” (acord semnat de Andrei Gromîko şi William Rogers).

Să neglijăm celelalte articole pentru a ne opri la unul singur.

„Articolul 3, Părţile se angajează să se informeze imediat una pe alta, imediat ce vor repera un ozn, prin intermediul sistemului lor de prevenire a atacului rachetelor; sau chiar dacă apar dereglări în cadrul acestor sisteme sau a unor mijloace de comunicare asemănătoare, dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de

dezlănţuire a războiului nuclear între cele două ţăii”.

153

„Părţile” ştiau perfect despre ce e vorba în legătură cu prezenţa ozn-urilor în spaţiul lor aerian, dovada constând în faptul că Statele Unite şi URSS-ul nu şi-au adresat niciodată invective sau proteste „indignate” după survolarea teritoriilor lor de către unul dintre aceste aparate pretinse neidentificate…

Şi iată o altă demonstraţie.

La 9 februarie 1985, Figaro-Magazine publica un scurt articol intitulat: Alarmă în URSS – satelit laser american sau ozn?

„Un obiect ciudat neidentificat, care emitea în direcţia Pământului nişte raze luminoase foarte puternice, a fost reperat de staţiile radar militare în nord-vestul URSS-ului. Toate bateriile de rachete din regiune au fost puse în stare de alarmă. În acelaşi moment un avion de linie care se îndrepta spre Tallin (Estonia), a fost urmărit de acest aparat misterios. S-a deschis o anchetă. Să fie vorba de un satelit-laser american telecomandat sau de un ozn?”

Astfel de manevre „de agresiune” din partea unui avion american ar fi provocat imediat vociferările Kremlinului. Nu trebuie să uităm că, pentru ceva mult mai minor, sovieticii au ordonat aparatelor lor de vânătoare să doboare un avion civil sudeorean, asasinând cu sânge rece câteva sute de oameni, femei şi copii!

10. Zvonuri ciudate venite din Est începutul lunii august 1985.

— Efectuând cercetări submarine în largul apelor Portugaliei şi în vecinătatea Insulelor Azore, ruşii ar fi găsit vestigiile unui oraş înghiţit de valuri. Vă gândiţi la Atlantida? Tot la asta s-au gândit şi ruşii!

Submarinul care efectua aceste cercetări, în mod inexplicabil, a suferit o pană generală de curent vreme de vreo douăzeci de minute, care nu i-a permis în acest timp să revină la suprafaţă.

154

Începutul lunii octombrie 1985.

— O navă misterioasă cu un diametru de trei sute de metri şi şase aparate de dimensiuni mici (module de recunoaştere) au fost observate în ziua aceea, la orele paisprezece, la Moscova, Unul dintre aceste aparate ar fi doborât un Mig pornit în urmărirea lor.

La 5 iulie 1985\ apoi pe 17, la bordul navei Saliut 16, şase astronauţi sovietici ar fi văzut evoluând lângă nava lor „cosmonauţi „extratereştri dotaţi cu aripi (?), care îi făcea să semene cu nişte înger/. Ceea ce ne îndreptăţeşte să credem că extratereştrii „fac circ9 şi în faţa sovieticilor, nu numai a occidentalilor!

Să zbori cu aripile în vidul spaţial e ca şi cum ai face pluta pe apă cu o nicovală pe burtă!

Îi prea de tot!

Numai că această punere în scenă puerilă, adusă la cunoştinţa comunităţii ştiinţifico, o face pe aceasta să se prăpădească de râs în mod prostesc, apoi să nege faptele fără să meargă mai departe.

11. Un contactat cu sânge albastru

Sun, în numărul din 18 iunie 1985, sub ////Prinţul Charles al Angliei a avut o scurtă întâlnire cu o navă extraterestră, relatează următoarele:

JPrinţul Charles s-a întors dintr-o croazieră la bordul iahtului Britannia (...) lira nouă şi jumătate seara (zi neprecizată a acelui iunie atât de bogai în observaţii, după cum se va vedea în capitolul următor, JG) şi vasul se afla în apele ecuatoriale când, brusc, motoarele au început să

scoată un sunet ciudat, în timp ce luminile de la bord slăbeau. După câteva secunde, motoarele şi-au încetat complet funcţionarea şi luminile s-au stins în jurul iahtului era întuneric beznă. Nu vedeai decât stelele

Charles se plimba pe punte, contemplând cerul, când în aer a apărut un obiect. «Avea o formă cilindrică, destul de mare, şi

155

avea lumini pe ambele laturi, a declarat unul din marinarii aflaţi în serviciul prinţului (…) Eram atât de uimit de ceea ce vedeam încât am rămas încremenit, fără să mă mai pot mişca. În mijlocul acestui obiect ciudat clipea o lumină verde în timp ce alta roşie rămânea fixa dedesubt. Nu semăna cu nimic din ce cunoşteam. Fiind marinar de război, se consideră că am văzut toate tipurile de avioane şi de vase construite până acum.

Charles a rămas locului uitându-se la el Niciunul dintre noi nu se mai putea mişca. După aceea am văzut o rază de lumină strălucitoare ieşind din obiect şi îndreptându-se spre prinţ. Această lumină nu a durat decât cinci secunde, dar impresia mea era că ea stăruise asupra lui ore în şir…»".

Martorul a vrut să coboare după ceilalţi marinari, ca să poată vedea şi ei acei aparat fantastic, dar picioarele păreau ţintuite locului.

„Apoi, continuă martorul, vehiculul spaţial a dispărut. Charles, care părea năucit, ameţit parcă, s-a aşezat pe un scaun aflat pe punte. Am hotărât să-l las singur un timp, cu atât mai mult cu cât şi eu mă simţeam slăbit…"

Marinarul a coborât să vadă ce făcea echipajul şi s-a uitat la ceas, constatând că de la necazul cu motoarele şi până atunci nu trecuseră decât cinci minute. S-a reaprins lumina şi, în timp ce se îndrepta spre echipaj, motoarele s-

au pus din nou în mişcare. Totul funcţiona ca înainte de „întâlnire”.

Să vedem ce mai spune martorul:

„După ce m-am asigurat că totul mergea bine, m-am dus la prinţ să-l întreb dacă are nevoie de ceva. Eram preocupat pentru că părea suferind. L-am informat despre situaţie (revenită la normal). Prinţul părea că are aceeaşi comportare ca de obicei, drept pentru care nu i-am spus nimic despre nava extraterestră.

După aceea am stat de vorbă cu câţiva membri ai echipajului care se aflau între cele două punţi în momentul panei. Toţi am avut senzaţia că nu ne mai putem mişca câtă vreme nava a fost

156

deasupra noastră. Pierdusem noţiunea timpului şi am rămas nemişcaţi până la dispariţia navei spaţiale. Totuşi eu sunt singurul care am văzut raza «specială» de lumină îndreptată spre prinţ. Nu-i cunosc semnificaţia”.

Este lesne de înţeles „raţiunile de stat” care au impus tăcerea prinţului în această privinţă.

12. Cele două mari puteri şi extratereştrii

Apărut la 6 decembrie 1985 în ziarul Le Monde, scurtul articol de mai jos a trecut aproape neobservat. Cu toate acestea era vorba de o declaraţie venită de la cel mai înalt nivel geopolitic.

PREŞEDINTELE ŞI EXTRATEREŞTRII

Fallston (Maryland) (AFP).

— Preşedintele Ronald Reagan a dezvăluit miercuri 4 decembrie că l-a invitat pe Mihail Gorbaciov, cu ocazia conferinţei la nivel înalt de la Geneva să reflecteze la eventualitatea unei ameninţări extraterestre şi la reconcilierea sovieto-americană care ar rezulta de aici.

R. Reagan le-a declarat elevilor liceului din Fallston,

statul Maryland, că i-a spus conducătorului sovietic: „Sarcina noastră ar fi mult mai uşoară dacă această lume ar fi deodată ameninţată de fiinţe venite de pe alte planete din afara acestui univers. Am uita de toate divergenţele noastre locale şi ne-am da seama o dată pentru totdeauna că suntem nişte fiinţe omeneşti care trăiesc împreună pe acest Pământ”.

Preşedintele Statelor Unite nu a precizat reacţia pe care a avut-o M. Gorbaciov.

Preşedintele Reagan ştia perfect de bine despre ce vorbea iar Gorbaciov la fel. Fiecare avea în dosarele lui top secret elemente, informaţii care, interpretate într-un anumit fel, ar fi putut

157

să lase să se creadă că o „invazie” extraterestră nu mai e de domeniul SF-ului. Această manieră alarmistă de a vedea lucrurile rezultă din cercetările maiorului von Kevitzky prezentate în urmă cu câţiva ani la ONU.

Dacă radioul şi televiziunea, în Franţa, sunt direct sau indirect controlate de stat, presa – această „a patra putere” – rămâne relativ liberă când nu e înfeudată intereselor subterane tentaculare, precum cele ale Trilateralei, acea hidră policefală care vrea să controleze lumea din punct de vedere financiar!

Vom prezenta acum anumite evenimente ascunse cu grijă de autorităţi şi atunci mediile de informare libere ar trebui să audă fără întârziere strigătul nostru:

TREZIŢI-VI!

CAPITOLUL IX

Antigravitaţia este/va fi cheia astronauticii. Ceea ce nu va fi niciodată petrolul şi nici derivatele lui. Când ştim că ştiinţa oficială şi Uniunea raţionalistă califică antigravitaţia drept utopie, atunci înţelegem de ce niciunul

din cercetătorii „marginali” în acest domeniu (nu sunt prea mulţi) nu a primit vreodată ajutor financiar de la vreun guvern. Care însă finanţează în mare secret astfel de cercetări.

Nu vreau drept dovadă decât cei treizeci-patruzeci de ani de cercetări asupra gravitaţiei făcute în particular de răposatul doctor Mareei Pages.

În 1953, în laboratorul său de la Perpignan, strada Parazol nr. 4, am văzut un disc de carton dotat la periferie cu magneţi mici ridicându-se şi plutind în aer. Am mai văzut şi o panglică de aluminiu de doi metri pe cinci centimetri sărind şi plutind în acelaşi mod. Sigur, acestea nu aveau nimic comun cu o navă cosmică interstelară, dar cred că era un prim pas. În 1958, cu ocazia întoarcerii la putere a generalului de Gaulle, l-am sfătuit pe prietenul meu Pages să pregătească un dosar în care să-şi prezinte cercetările, rezultatele obţinute şi dezideratele, adică să lucreze într-un laborator al CNRS-ului, fără constrângere, să aibă parte

159

de redevenţe dacă aparatul lui va vedea lumina zilei şi să primească un salariu de inginer. Pretenţii cât se poate de modeste.

Deoarece în timpul celui de al doilea război mondial am făcut parte din SR (serviciul de informaţii) al MUR-ului (Mişcările Unite de Rezistenţă), aveam anumite relaţii care aveau să-mi permită să fac să-i ajungă în deplină siguranţă generalului de Gaulle dosarul întocmit de Pages. Comandantul Bărbier (Siguranţa Militară din Marsilia) a transmis acest document cabinetului generalului care l-a transmis spre examinare autorităţilor ştiinţifice competente… care l-au făcut uitat!

Antigravitaţia punea în primejdie interese colosale şi

deranja conformismul arogant.

Lucru care a rămas valabil şi azi

1. Cea mai strictă tăcere despre farfuriile zburătoare

Pentru guverne, a recunoaşte că ozn-urile sunt nave extraterestre care funcţionează pe principiul antigravitaţiei, ar însemna să mărturisească în mod implicit că rachetele noastre nu vor fi niciodată capabile să atingă viteze supraluminice, condiţie sine qua non pentru a ajunge în alte sisteme solare. Argumentul ştiinţei oficiale. conform căruia nu se va putea depăşi viteza luminii, este un sofism, un raţionament îngust, ţinând de acea scleroză mentală care interzice multor oameni de ştiinţă să admită că fantasticul de azi va fi banalitatea de mâine, O teorie nouă nu triumfă niciodată, ci adversarii ei mor până la urmă, spunea Max Planck

A recunoaşte vanitatea perenităţii petrolului (fără a mai pune la socoteală cumplita lui putere poluantă) şi a admite că navele „alienilor" folosesc antigravitaţia înseamnă să faci să fremete de oroare trusturile petroliere conduse de un holding planetar ocult (stăpânul tuturor conflictelor), faţă de care multinaţionalele tradiţionale nu sunt decât nişte negustoraşi!

160

Acest holding, această sinarhie din umbră, îşi dictează legile, le impune, trage sforile în culise. Şi în acest timp, guvernele îşi confundă „autoritatea „cu puterea, înspăimântătoarea putere a acestei super-mafii care conduce lumea fără să ţină seamă de culoarea, de tendinţa sau de religia „viţeilor" pe care-i duce la abator.

Atâta vreme cât va domni puterea ocultă a numitului MJ

12, omul va fi acest „infirm prizonier al dimensiunilor sale", ţintuit pe planeta lui. Abia dacă i se dă voie să facă

nişte sărituri de purice cu rachetele lui (consumatoare de petrol). I se va refuza accesul la miile de lumi teroide (conforme cu biotopul nostru) împrăştiate prinţe cei300/400 miliarde de sori din galaxia noastră. Dar lucrurile pot să se schimbe dacă elementul necunoscut îi va determina într-o zi pe „alienii" pozitivi să zdruncine evoluţia noastră negativă...

Konstantin Ţiolkovski, precursorul genial al astronauticii, spunea în secolul trecut: „Pământul este leagănul omenirii, dar nu-ţi petreci toată viaţa într-un leagăn".

Însăşi supravieţuirea speciei noastre – mâine sau poimâine ameninţată de cataclisme geologie, climatice... dacă nu de jucătorii smintiţi ai unui super-War Game – va fi poate condiţionată de expansiunea omului spre alte sisteme solare. Asta au înţeles anumiţi ufologi şi acesta este, în mare, conţinutul fundamental al mesajelor transmise deseori contactaţilor de către vizitatorii noştri. Dar aceştia nu uită să precizeze că supravieţuirea omului, emigrarea lui spre alte lumi depind de aptitudinea sa de a câştiga în înţelepciune, în spiritualitate. Ceea ce, din păcate, nu e deloc evident! Chiar dacă la un număr crescând de pământeni se observă o mutaţie psihică benefică, poate că le va trebui mult timp pentru a ajunge la acest stadiu iar Zeul petrol are încă multe zile frumoase înaintea lui! Dar zilele lui sunt numărate!...

161

2. Bazele noastre militare sub supravegherea Entităţilor Biologice Extraterestre în precedentele mele lucrări documentare am prezentat numeroase observaţii OZN, sau fenomene paranormale. Totdeauna am respectat anonimatul celor care au avut încredere în mine şi, de la înfiinţarea ei în 1978, IMSDA a adoptat acelaşi principiu.

Respectând anonimatul informatorilor mei, am hotărât să ridic vălul în aşa fel încât contestatarii înrăiţi, precum şi autorităţile, să nu-mi poată desfiinţa demonstraţia.

În urmă cu câţiva ani (lipsa de precizie este intenţionată), separat şi independent unii de alţii, nişte militari (simpli răcani sau ofiţeri, n-am să fac nicio precizare) mi-au trimis relatări foarte detaliate. Unele dintre aceste relatări, perfect concordante, aveau ca subiect evenimente fascinante survenite – foarte des – pe platoul Albion, în Provence, sediul primului grup de rachete strategice cu încărcătură nucleară: SSBS-uri sau „sol-sol balistice strategice" Pe acest platou întins se află silozuri (cam vreo douăzeci, dintre care două trucate), fiecare adăpostind o rachetă şi ogiva ei atomică. Fiecare siloz, înconjurat cu un gard solid, electrificat; supravegheat de o cameră de luat vederi, are o mică construcţie dreptunghiulară dominată de o antenă: în apropiere aflându-se dala mobilă care ascunde groapa şi racheta ei.

De la implantarea în această zonă strategică, regiunea a fost supusă unei supravegheri constante de la o altitudine de aproximativ două mii de metri. Apoi „spionii" veniţi din cer au prins curaj îngrijorând destul de mult „comandourile aeriene" însărcinate cu supravegherea şi siguranţa zonei.

S-a constatat, de exemplu, că atunci când unul din silozuri este deschis din motive de întreţinere tehnică, după patruzeci şi opt de ore, deasupra bazei îşi face apariţia o navă de dimensiuni impresionante. Nava eliberează module sferice de observare care

coboară până la câţiva zeci de metri (uneori şi mai

puţin) şi se menţin într-o poziţie statică la verticala silozului deschis cu două zile mai înainte.

Niciodată aceste module de observare apropiată nu s-au înşelat în privinţa obiectivului. „Ştiau” cu precizie pe care din silozuri trebuiau să-l „sondeze” cu mijloacele lor de detecţie hipersofisticate care nu erau deloc stingherite de dala de beton care acoperea groapa, care avea totuşi o greutate, o grosime respectabilă…

Uneori, santinelele care făceau de pază în imediata apropiere a silozului respectiv (răcani modeşti, care erau cu gândul mai curând la viitoarea permisie decât la misterele cereşti) au dat alarma când au văzut coborând din cer acele sfere luminoase sau „spioni” teleghidaţi. Intrând în panică, unul din aceşti soldaţi şi-a îndreptat lanterna spre acei „intruşi” şi a fost aruncat la pământ de o „forţă necunoscută”, sub ochii camarazilor şi ai unui subofiţer.

Incidentele de acest fel sunt nenumărate!

Nu ştiu dacă mai e necesar să subliniez stingherea autorităţilor de la baza instalată la Saint-Christol, la marginea platoului Albion, în faţa reperării frecvente a acelor raiduri ale „spionilor” ieşiţi din nava-mamă. Stingherea agravată de ordinul de a păstra tăcerea. Situaţia comandamentului bazei nu e deloc confortabilă. Mai întâi pentru că jandarmeria aviatică care depinde de baza, cunoscând perfect aceste incursiuni intempestive, nu face în general niciun fel de proces-verbal de constatare oficial Niciun document nu e transmis autorităţii militare superioare… care ar trebui să informeze pe cei de la GEPAN. Ştim că realitatea e cu totul alta. Acest organism-paravan – chiar pe vremea când îşi desfăşura activitatea – nu trebuie să fie informat de observaţiile considerate Top Secret.

3. Un Watergate cosmic

Pe de altă parte (chiar dacă aceste observaţii sunt un fel de secret al lui Polichinelle), statul-major, în principiu, neprimind în mod oficial un raport despre survolarea de către ozn-uri a acestor instalaţii militare strategice (survolarea lor liind de altfel interzisă), la toate eşaloanele ierarhice, fiecare se face că plouă, tace şi aşteaptă să se liniştească „treaba" fără să se facă prea mult remarcat. Se practică paradoxul şi ipocrizia. Toată lumea ştie despre ce e vorba dar – sstf – nimeni nu a văzut nimic, nu s-a petrecut nimic, să vorbim de altceva!

În afara militarilor de la bază, sute de martori civili au relatat ceea ce au văzut din satele aflate în jur.

Scârbiţi de acest comportament, informaţi în mod regulat de incursiunile acestor nave şi de „spionii" lor pe platoul Albion, René Voarino, preşedintele CEOF-ului, Centrul de Studii OZN/ Franţa (fostul CEOSE, Centrul de Studii OZN din sud-est) împreună cu mine am hotărât să punem autorităţile în faţa propriilor lor responsabilităţi…

4. Astfel s-a ajuns la operaţiunea „Rapa Nui".

La 4 aprilie 1985, am adresat următoarea scrisoare lui Charles Hemu, ministrul Apărării:

Domnule Ministru.

Am onoarea de a solicita bunăvoinţei dumneavoastră concursul ministerului dumneavoastră în cadrul unui proiect de experienţă ufologică plănuit împreună cu CEOSE, Centrul de Studii OZN din sud-est, condus de domnul René Voarino.

Cunoaşteţi cu siguranţă că atunci când unul din silozurile de pe platoul Albion este deschis, după douăzeci şi patru sau

patruzeci şi opt de ore apar ozn-uri, nu numai deasupra zonei dar şi la verticala silozului demascat de oamenii de la întreţinere.

Lucrul acesta fiind verificat (ulterior) de nenumărate ori, IMSA şi CEOSE ar dori să facă observaţii precise ale „vizitatorilor” noştri. Pentru aceasta, ar fi de ajuns să fim anunţaţi cu câteva zile mai înainte de deschiderea unuia dintre acele silozuri de pe platoul Albion. Nu cerem permisiunea de a pătrunde în zona primului grup de rachete strategice, ci ne vom mulţumi să plasăm în afara ei posturi de observare (telescoape, aparate fotografice, detectoare, camere de luat vederi, etc.), în jurul numitului platou. Nu avem nimic împotrivă ca militarii sau jandarmii să se afle în permanenţa printre noi, pe durata celor patruzeci şi opt de ore ale experienţei

Cercetătorii noştri benevoli având o activitate profesională, ar fi de dorit ca aceste observaţii să poată avea loc în timpul weekendului. Pentru aceasta, deschiderea unui siloz ar trebui să aibă loc într-o vineri. Iar sâmbătă dimineaţa noi am fi pe teren, fără să anunţăm mediile de informare, se înţelege.

Mulţumindu-vă dinainte pentru un răspuns pe care îl sperăm pozitiv, în ciuda caracterului insolit al cererii noastre, vă rog să... etc. etc...

Jimmy Guieu

Preşedintele-Fondator al IMSA

Miercuri 10 aprilie 1985, la orele optsprezece şi treizeci de minute, primeam un telefon de la domnul Vuillemin, ataşat al cabinetului ministrului apărării, care îmi confirma primirea scrisorii. Tonul domnului Vuillemin era tonul unui militar, foarte clar, puţin cam rapid, (nu spun „tăios”), nuanţat totuşi – aşa mi s-a părut – de un dram de simpatie, uneori cu un fel de cordialitate însoţită

de un zâmbet care nu avea nimic ironic.

Domnul Vuillemin, deşi puţin cam reticent în privinţa operaţiunii „Rapa Nui”, m-a anunţat că în cazul în care va fi posibil, nu vom putea participa la ea decât după o lună sau două. M-a mai

165

Întrebat în ce parte a platoului am vrea să ne instalăm grupurile de observaţie. I-am răspuns că în curând 11 voi trimite programul operaţiunii. Aşa, ca din întâmplare, domnul Vuillemin m-a întrebat pe ce rapoarte mă bazam când afirmam că ozn-uri veneau să survoleze zona la douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore după deschiderea unui siloz. Ministerul ar fi vrut să ia cunoştinţă de aceste rapoarte! l-am răspuns că nici nu putea fi vorba ca eu şi René Voarino să trădăm încrederea informatorilor noştri şi i-am strecurat (tot din întâmplare) că respectivele rapoarte nu se aflau nici la mine acasă şi nici acasă la prietenul meu, ci într-un loc sigur… am încheiat convorbirea telefonică cu cordialitate.

Am făcut o mică anchetă şi am aflat foarte repede că domnul Vuillemin era locotenentul colonel Vuillemin, însărcinat din partea Ministerului Apărării să urmărească operaţiunea „Rapa Nui

La data de 12 aprilie 1985, am primit o scrisoare foarte scurtă, din partea contraamiralului Goupil, şeful cabinetului militar, care confirma primirea scrisorii mele şi mă informa că cererea mea era studiata de serviciile competente ale departamentului, rezultatul urmând să mi se anunţe ulterior.

Proiectul începea să capete contur. Totuşi nu ne făceam prea multe iluzii.

La 17 aprilie i-am răspuns contraamiralului.

Scrisoarea avea anexată următorul text:

OPERAŢIUNEA „RAPA Nul – Program previzional

Vineri 1 7 mai, dimineaţa.

Instalarea punctului de comandă IMSA/CEOSE la Saint-Christol, la marginea drumului departamental 30, în micul spaţiu numit „Joc de Bile”, din apropierea Casei de Odihnă. Parte integrantă a „Marii împrejmuiri”, acest teren aparţine domnului Ferrier Aubert. Pentru a fi în regulă, va fi cerută aprobarea domnului Meffre, primarul localităţii Saint-Christoi.

166

Punctul nostru de comandă va fi format din cinci-şase maşini împreună cu instalarea – pe numitul loc Joc de Bile” – materialului nostru: telescop, cameră video, aparate fotografice, diferite detectoare, aparate de emisie-recepţie. De cealaltă parte a drumului departamental 30, mica clădire din prefabricate („Ciad. 5”, aliată într-o stare jalnică) ne va servi drept adăpost, folosind saltele pneumatice şi saci de dormit între perioadele de veghe.

Alegerea locului „Joc de Bile zona oferă o vedere globală a platoului, spre sectoarele de implantare mai ales a silozurilor 2/5, 2/6 şi 2/7.

Aceeaşi zi, sfârşitul dimineţii/începutul după-amiezii

Instalarea de către IMSA/CEOSE a unor „antene fixe 1 de cinci-şase observatori fiecare (material identic cu cel de mai sus), în număr de trei, aceste „antene” vor lua poziţie în apropierea silozurilor 2/5, 2/6 şi 2/7 (numite A, B, C pentru noi)

Aceeaşi zi, după-amiază (de exemplu orele 15 – 16).

În fiecare din aceste zone, deschiderea unui siloz, la o oră care ne va fi indicată.

N.B.

— Ar fi de dorit ca acest lucru să se facă cu o oarecare pompă, putând să dea impresia unei misiuni

importante. Să fim informaţi prin radio de sfârşitul acestei „misiuni de deschidere” şi despre întoarcerea la bază a personalului afectat acestei misiuni Din acel moment, „antenele” noastre vor fi anunţate de punctul de comandă şi va începe veghea permanentă. O unitate mobilă va vizita periodic „antenele”. Veghea permanentă va lua sfârşit duminică 19 mai la orele cincisprezece

De ce ceream deschiderea a trei silozuri în loc de unul aşa cum sugerasem la început? Pentru că unele silozuri sunt trucate iar deschiderea unui siloz gol nu i-ar fi înşelat pe extratereştri, care nu se „deranjează „decât din momentul în care s-a derulat o

167

deschidere reală asupra unei zone reale care adăposteşte o rachetă reală / Voiam astfel să eliminăm orice tentativă concepută pentru a ne… înşela chiar pe noi! Trei silozuri reiaţi v „grupate „nu puteau adăposti decât o singură rachetă falsă!

Dându-şi seama că am avut în vedere posibilitatea de a fi induşi în eroare şi că încercarea de a ne înşela era inutilă, negocierile începute s-au oprit brusc. Dar încă nu era vorba de o ruptură.

La 30 aprilie 1985 am primit o scrisoare de la Ministerul Apărării:

Domnule.

Experienţa pe care o proiectaţi în zona Grupului Unu de Rachete Strategice nu poate să primească deocamdată aprobarea mea. Pentru a continua instruirea acestui caz, am onoarea de a vă cere să-mi trimiteţi rapoartele care v-au permis să stabiliţi prezenţa unor obiecte neidentificate la verticala silozurilor, la douăzeci şi patru sau la patruzeci şi opt de ore după deschiderea lor. Vă rog să primiţi, domnule, sincerele mele aprecieri.

Contraamiralul Goupil

Şeful Cabinetului Militar.

1. am sunat pe locotenent-colonelul Vuillemm şi i-am repetat că, evident, comunicarea oricărui raport era în afară de orice discuţie. Că anonimatul informatorilor noştri va fi respectat cu fidelitate-şi am adăugat:

— Nu-mi trece prin minte nici măcar o clipă să ofensez Ministerul Apărării crezând că în această direcţie este mai slab informat decât noi!

Prin urmare, fiecare rămânea pe poziţiile lui

168

5. Nava-mamă de la 16 iunie 1985

În timp ce aşteptam reacţia Ministerului Apărării la propunerea noastră, actualitatea avea să ne vină în ajutor în mod magistral. Luni 17 iunie 1985, confratele şi prietenul meu Marcel Scipion mi-a telefon pentru a-mi expune observaţia lui din ajun. Duminică 16 iunie la orele patru dimineaţa, Marcel Scipion se deplasa cu o furgonetă în care transporta numeroşi stupi cu albine, în apropiere de Venelles (sat situat la 15 km nord-nord-est de Aix-en-Provence), atenţia i-a fost atrasă de un obiect foarte luminos, stând nemişcat la o altitudine de aproximativ 4.000 – 6.000 m Se prezenta sub forma unui corn de lună cu un diametru aparent de patru ori mai mare decât luna plină. Aspectul s-a modificat treptat şi a devenit fusiform.

Marcel Scipion şi-a părăsit vehiculul pentru a observa mai bine obiectul a cărui culoare, foarte puternică, era de un galben-portocaliu. Deodată, trei obiecte luminoase (verde, roşu, galben) sau desprins din trei punte ale trabucului şi au coborât pentru a evolua… la verticala platoului Albion!

Deşi aflat la o distanţă în linie dreaptă de cincizeci de kilometri, martorul (care locuieşte la Moustiers şi cunoaşte

perfect regiunea) este categoric asupra faptului că modulele de recunoaştere înainte de a se înălţa din nou şi a reintra în navamamă prin aceleaşi puncte – au evoluat deasupra acelei zone. Observaţia durase vreo douăzeci de minute.

După ce a ajuns acasă, Marcel Scipion a avut surpriza neplăcută de a constata că muriseră câteva sute de albine dintre cele pe care le transporta la bordul vehiculului său (până atunci nu i se întâmplase niciodată aşa ceva în cursul unui transport). Când s-a trezit (în ziua de 17), a avut o nouă surpriză la fel de neplăcută. Ochii lui, iritaţi, lăcrimau. În ziua aceea nu a reuşit să oprească lăcrimarea cu niciun tratament... de atunci e mult mai nervos decât înainte. Pe lângă panica în care intraseră albinele.

169

stupii s-au „refăcut cu greu, deoarece reginele nu au mai ouat vreme de peste rre» săptămâni! Albinele „lucrătoare" au rămas foarte agresive o bună parte din vară.

În aceeaşi zi, la aceeaşi oră (patru dimineaţa), un alt martor (anonim de data asta), a telefonat la staţia meteorologică de la Marignane. Martorul a declarat că locuieşte la Auriol (Bouches-du-Rhône) şi a semnalat obiectul într-o direcţie nordică, fără alt comentariu înarmai cu aceste informaţii., în ziua de 18 iunie i-am telefonat locorenentului-colonel Vuillemin. pentru a-i semnala survolarea platoului Albion, în ziua de 1.6 iunie la orele patru dimineaţa, de către trei module de recunoaştere eliberare de o navamarnă care staţiona la 4.000 – 6.000 m la verticala rachetelor. După o tăcere care i-a permis să-şi revină, am adăugat:

— Fără să fi consultat vreun ghicitor în stele, am

conchis ca la 14 iunie, cam cu patruzeci şi opt de ore înainte de observaţie, unul din silozuri a fost deschis. Vreţi să sunaţi la bază şi să-mi confirmaţi concluzia?

Mi-a telefonat peste vreo douăzeci de minute şi în glasul lui se simţea stinghereala.

— S-ar părea că, într-adevăr, a fost „ceva pe 16 deasupra zonei.

— Asta ştia, domnule colonel Dar când a fost deschis silozul?

— Păi… pe 14 iunie…

I-am mulţumit locotenent-colonelului Vuillemin.

IMSA şi DOSE au pornit atunci anchete în toate direcţiile. S-au obţinut astfel peste treizeci de mărturii

Luni 17 iunie, cotidianul (comunist) La Marseillaise făcea caz de numeroasele apeluri telefonice în care era vorba despre un „nor mare „pe la orele zece în noaptea de 16 spre / 7 iunie (deci la optsprezece ore după observaţia! w Manei Scipiont Pompierii din Gardanne, Aix-en-Provencez Vitro Hes, Berre precum şi

170

jandarmii din aceste localităţi au primit telefoane care concordau în privinţa poziţiei nordice a obiectului. Cu toate acestea, La Marseillaise l-a identificat cu focul permanent de la rafinăria Shell Berre situat. la vest /

Valul de observaţii avea să crească, în Franţa, Italia şi America.

Duminică 23 iunie, între orele trei şi patru dimineaţa, prezenţa pe cer a unui obiect ovoid cu nucleu prelung a fost semnalată astronomilor de la OHP (Observatorul Haute-Provence, Saint-Michel), Ştiu că s-au făcut fotografii care mi-au fost descrise, dar, din păcate, ele sunt ţinute secrete…

Vara anului 1985 a cunoscut un val cu totul

remarcabil, deşi cenzurat şi autocenzurat de mediile de informare, nu numai în Europa ci şi în America Latină.

Irbne Granchi a observat la Rio de Janeiro o navă impresionantă care, survolând oraşul, a declanşat o pană enormă de curent. În aceeaşi zi, 18 august, în Argentina, echipajul şi pasagerii unui Boeing 747, zburând la o altitudine de aproximativ zece mii de metri, au putut să observe un aparat mare stând nemişcat în aer, apoi un al doilea, care făcea mişcări dezordonate cu viteze vertiginoase. Fenomenul a durat vreo douăzeci de minute. Această informaţie a fost publicată în toată presa argentmiană şi reluată în Germania.

La 17 august 1985 (deci în ajunul observaţiilor făcute de Irene Granchi şi de pasagerii avionului argentinian), zeci de mii de martori, de mai multe ori în timpul serii, au admirat două ozn-uri pe cerul oraşului Santiago de Chile i>7 n urile au fost fotografiate şi observate prin telescop de Centrul Astronomic Chilian din Cal un Trei oameni de ştiinţă (curajoşi?) au afirmat că acele obiecte imense care au traversat tara de la vest la est nu puteau să fie nici avioane, nici sateliţi

În Columbia, precum şi în Costa Rica (aprilie 1992) s-au înregistrat întreruperea aprinderii la maşini., ambuteiaj monstruos, panică în rândul populaţiei.

171

Nici Canada nu a scăpat de acest val. În timpul aceleiaşi nopţi de 23 spre 24 iunie 1985, cinci sfere luminoase au survolat muntele Saint-Hilaire (la vreo treizeci de kilometri est de Montreal) şi s-a dezlănţuit o furtună violentă deşi în jur domnea o vreme foarte frumoasă. Aşa se întâmplă frecvent atunci când ozn-urile îşi fac apariţia deasupra acestui munte. Două dintre ele au plecat iar celelalte... au devenit invizibile. Muntele Saint-

Hilaire este un loc predilect pentru aceşti vizitatori.

Ultimul demers încercat pe lângă Ministerul Apărării, în vederea colaborării la operaţiunea „Rapa Nui", s-a soldat cu un refuz categoric din partea contraamiralului Goupil.

6. Misiuni de supraveghere strategică şi orare cosmice

Ciudată enigmă şi acest răgaz de patruzeci şi opt de ore, ic: „p" crac invariabil de navele extratereştrilor (după deschiderea unui siloz) pentru a ajunge în zona unde se află platoul Albion!

Acest fel de reflex condiţionat (deschiderea silozurilor = apariţia unor ozn-uri patruzeci şi opt de ore mai târziu) dovedeşte fără discuţie că instalaţiile noastre strategice se află în colimatorul vizitatorilor noştri şi că nu au niciun secret pentru ei!

Şi cred că asta e valabil şi pentru celelalte ţări...

National Enquirer din 23 iulie 1985 publică un articol edificator în această privinţă. În timpul nopţii de 24 iulie 1984, gărzile din serviciul de siguranţă de la Indiana Point Power Plant (în sudul statului New York), ofiţeri din poliţia locală şi numeroşi alţi martori au raportat observarea unui ozn enorm. Carl Patrick, purtătorul de cuvânt al acestui centru atomic, a recunoscut faptele în mod public., Mste pentru prima dată când divulgă o astfel de informaţie", notează uf ologul american Philip Imbrogno, care lucrează în colaborare cu Center for UFO Studies creat de AUen Hyneck. Philip Imbrogno a chestionat şase din cei doisprezece

oameni de pază care au observat aparatul „asemănător cu un diamant strălucitor care avea un diametru de cel puţin o sută cincizeci de metri". Radiind la

început o lumină albă, nava a devenit apoi albastră, roşie, verde şi de culoarea ambrei. Astronava a survolat centru! nuclear timp de un sfert de oră, staţionând mai ales deasupra unuia din cele trei reactoare nucleare. Sergentul Karl Hoffman, de la Peekskill Police Departament, a observat (zburând lent în direcţia instalaţiilor nucleare) vreo zece lumini albe în formaţie de „V9:

Astfel de exemple s-au mai înregistrat şi în alte părţi...

ANEXE

Mm întâi aş vrea să ne amintim că sigla EBE (Entităţi Biologice Extraterestre) este numele-cod imaginat de doctorul Detlev Bronk1, preşedintele Universităţii John Hopkin, pentru a numi astfel pe extratereştri în general, fără o conotaţie de „valoare" (buni sau răi). Mai târziu această siglă a suferit o deviere, ajungând să-i denumească în mod abuziv pe „Cenuşii", care ne-au fost arătaţi în adevărata lor lumină de John Lear în decembrie 1987. Făcând pe exploratorii cosmici, aceşti în vadatori (talie mică, piele cenuşie) l-au înşelat pe preşedintele Harry Truman în timpul anilor patruzeci, apoi pe Stal în pentru a obţine permisiunea de a se instala temporar în sectoarele subterane ale anumitor baze militare.

1. Cernobilul „supravegheat" de ozn-uri

Cortina de fier nu mai există, dar asta nu înseamnă că ştim ce fac „cenuşii" în CSI, Comunitatea Statelor Independente care a înlocuit URSS-ul. Am discutat îndelung şi amical cu Boris Şurinov, ufolog sovietic venit de mai multe ori în Franţa în ultimii ani. Boris s-a arătat reticent faţă de întâlnirile de gradul III în

1 Cil ocazia prăbuşirii care a avut loc în februarie 1948 în New Mexico. doctorul Detlev Bronk a examinat corpurile a douăsprezece EBE care se aflau în acea navă.

Cadavrele au fost transferate în laboratoarele ATIC (Air Tehnical Intelligence Center) de la Wright Patterson Air Force Base, Dayton, Ohio (n.a.)

174

fosta URSS şi de răpirea unor cetăţeni din ţara lui de către numitele EBE, bune sau rele. Cu siguranţă că era manifestarea unei rămăşiţe de prudenţă, de îngrijorare moştenită de pe vremea când KGB-ul teroriza toate eşaloanele societăţii.

Deocamdată ne limităm la informaţiile – extrem de preţioase

— Pe care ni le comunică „onorabilii noştri corespondenţi".

Una din informaţiile necunoscute în Europa mi-a fost comunicată din Australia de prietenul meu Lucien Commetta. E vorba de rezumatul unui articol apărut (pe la începutul anului 1992) sub titlul „Un ozn fotografiat din întâmplare deasupra centralei de la Cemobâr.

„Fotograful Vladimir Savran de la ziarul „Ecoul Cernobîlului" a făcut recent un reportaj fotografic despre situaţia actuală la Cernobîl A făcut fotografii noi şi mai ales o fotografie a structurii acoperişului stricat aproximativ între cel de al treilea şi cel de al patrulea reactor. La developarea filmelor fotograful a avut surpriza să descopere un ozn evoluând deasupra centralei mutilate şi, deocamdată, scoasă din uz. Examinarea negativelor a dovedit că nu e vorba de trucaj şi nici de pată pe teleobiectiv. Vladimir Savran a declarat:

— N-am crezut niciodată în existenţa ozn-urilor până când n-am văzut unul pe fotografiile mele. Mă aflam între al treilea şi al patrulea reactor, pentru a face o fotografie a acoperişului, din care o parte nu mai e acum decât fier vechi răsucit, care atârna lamentabil. Pot să declar că

niciun ozn nu era vizibil, pe cer, iar oamenii care se aflau în jurul meu pot să confirme acest lucru Ozn-ul nu a apărut pe fotografie decât după developare”.

2. Imobile părăsite, fără electricitate… dar luminate!

„Editorul ziarului, comentează Lucien Cometta, precizează că ozn-urile nu sunt totdeauna vizibile cu ochiul liber, dar că pelicula fotografică le dezvăluie uneori prezenta. Echipa de

175

Inspecţie care, în acelaşi timp cu Vladimir Savran, a vizitat centrala de la Cemobâi a remarcat şi alte fapte misterioase şi tulburătoare. Centrul Pripiiat, din jurul centralei dezafectate, este acum un oraş fantomă, complet pustiu. Totuşi echipa de control a radiaţiilor declară că, timp de trei nopţi consecutiv, trei dintre ferestrele de la ultimul etaj al unui imobil (format numai din apartamente unde trăia personalul acum evacuat) de şaisprezece etaje erau luminate strălucitor. Or acel imobil nu mai este locuit şi nici folosit şi, cala toate clădirile din centru şi la centrala însăşi, curentul electric era întrerupt.

Mulţi ingineri sovietici se întreabă azi dacă nu cumva ozn-urile au avut vreun amestec în catastrofa de la Cemobâi”.

Să ne amintim de un pasaj din Apocalipsă:

„Al treilea înger va suna din trompetă. Şi din cer va coborî o stea mare şi arzând ca o torţă, care va cădea pe o treime din fluvii şi peste sursele de apă. Această stea se numeşte Absint. Iar o treime din ape vor fi preschimbate în absint, şi mulţi oameni vor muri din apă, pentru că ea va deveni amară”.

Amară sau radioactivă?

Şi un mic detaliu pe care era să-l uit. În limba rusă, Cemobâi înseamnă… ABSINT!

1 Fantasticul raport al lui Lucien Cometta şi stăpânii oculţi ai lumii

„În ianuarie 1976 un ozn s-a prăbuşit lângă Pine Gap, o regiune situată în apropierea celebrei baze americane unde densitatea populaţiei este mică. Mediile de informare (australiene) au vorbit despre acest accident. El a fost amintit de un comentator al televiziunii, care a precizat că detalii mai ample vor fi furnizare în telejurnalul de seară… care însă nu a mai făcut nicio menţiune. Presa locală şi naţională au participat la conspiraţia tăcerii. Interesul acestui accident constă în faptul că ar fi fost recuperate patru corpuri

de fiinţe neumane care au fost transportate cu ambulanţa în baza subterana. Serviciile de securitate americane au interzis câteva zile accesul într-o zonă cu o latură de vreo patruzeci de kilometri. Mai recent, un adolescent mutilat în mod cumplit în acest sector a fost transportat cu un avion special spre Statele Unite. Familia nu a putut niciodată să intre în posesia corpului neînsufleţit. Într-o altă regiune a Australiei, o femeie tânără, şi ea mutilată (mai ales la faţă) a fost incinerată fără acordul familiei”.

4. Baza de la Pine Gap în contextul ei mondial

„Ca să se înţeleagă mai bine enigma acestei baze, situată la vreo cincisprezece kilometri sud-vest de Alice Springs (Australia Centrală), îmi precizează Lucien Cometta în introducere, sunt obligat să-ţi dau nişte explicaţii care vor permite prietenilor tăi ufologi şi cititorilor să-şi dea seama mai bine de importanţa extraordinară a acestui centru pentru întreaga omenire. În cursul studiilor lor despre ozn-uri şi fiinţele venite de altundeva, cercetătorii care nu pun bază pe explicaţiile

ştiinţei oficiale au descoperit fapte neliniştitoare şi au ridicat un colţ al cortinei după care autorităţile încearcă să ascundă adevărul. Calitatea şi prestigiul surselor lor de informaţii nu permit să se pună la îndoială veridicitatea faptelor, dintre care principalele sunt rezumate mai jos”.

5. Tehnologia lui Tesla

„Nicolas Tesla, croat emigrat în Statele Unite prin 1880\ din 1898 a început să depună peste nouă sute de bre vete de invenţii dintre care se remarcă: descoperirea curentului alternativ şi a curentul trifazic, utilizarea forţelor magnetice terestre pentru fabricarea energiei electrice, transmiterea acestei energii prin „unde” de acelaşi lei ca undele radio (fără cablu şi fără pierdere

177

sensibilă de energie), emisiile radio (cu mult înainte de Marconi), propulsia electromagnetică şi „antigra uitaţională” (vehicule terestre şi aeriene), proiectarea de unde electrostatice putând să acopere un oraş şi să formeze un scut protector pe care nicio bombă sau rachetă n-ar putea să-l traverseze fără să fie distrusă, etc. Din nefericire pentru el, Tesla a vrut să dea lumii o energie inepuizabilă gratuită, luând electricitatea din pământ şi din atmosferă şi distribuind-o prin emitere de unde, ca în cazul radioului. Evident, această idee nu a fost pe gustul marilor proprietari de centrale electrice, a fabricanţilor de generatoare şi de cabluri electrice şi nici al regilor petrolului. În 1910 Tesla a fost ridiculizat, iar cei care îl susţineau financiar au fost obligaţi – de alţii mai puternici decât ei – să ceară rambursarea imediată a sumelor investite. Considerat nebun de către marele public, părăsit de toţi şi complet ruinat, Nicolas Tesla a murit în Statele Unite în anul 1943”.

6. Cercetări ruseşti şi americane

„Din 1920, fără ştirea lumii occidentale, tânărul stat sovietic a strâns toate informaţiile pe care le-a putut obţine despre lucrările lui Nicolas Tesla (printre care carnetele personale) şi a însărcinat o echipă de oameni de ştiinţă cu realizarea şi punerea la punct a ceea ce Tesla fusese forţat să abandoneze. Genialul inventator croat avea darul de a face în minte calculele cele mai complexe. Nu la fel stăteau lucrurile cu cercetătorii ruşi cărora le-au trebuit ani de zile pentru a obţine rezultate apreciabile, computerele neexistând încă. La sfârşitul celui de al doilea război mondial, ruşii erau pe punctul de a perfecţiona un mijloc de distrugere la distanţă prin unde electromagnetice şi aveau intenţia să continue invazia Europei în ciuda rezistenţei pe care americanii ar fi putut să le-o opună. Din fericire pentru Europa, bomba atomică americană auncată la Hiroşima l-a făcut pe Stalin să se răzgândească, abandonând punerea în practică a acestui proiect.

178

Azi nu poate fi nicio îndoială că ruşii au pus la punct şi chiar au perfecţionat cel puţin o parte din tehnologia descoperită de Nicolas Tesla, mai ales arme de distrugere „selectivă” de o putere redutabilă. Au demonstrat acest lucru americanilor, făcând să dispară, în urmă cu câţiva ani, un submarin nuclear US aflat sub apă la mii de kilometri de ei.

Americanii şi-au dat seama de greşeala comisă prin respingerea descoperirilor lui Nicolas Tesla şi, de la sfârşitul ultimului război mondial, au început să lucreze în această direcţie, în câteva decenii, americanii i-au prins din urmă pe cercetătorii ruşi şi se poate crede că au ajuns cel puţin în acelaşi punct ca şi ei. S-ar putea foarte bine ca antigravitaţia şi electomagnetismul pe care Tesla le putea utiliza ca mijloc de propulsie, precum şi energia electrică

inepuizabilă pe care voia s-o dea lumii, să se afle acum la dispoziţia marilor supraputeri. Această tehnologie avansată le permite să aibă nave spaţiale de tip „trabuc” sau „farfurie”. De1 asemenea, se ştie că ruşii au la Riga instalaţii care pot transmite unde capabile să reîncarce bateriile cu voltaj ridicat al submarinelor aflate sub apă, la distanţă de mii de kilometri. Tot ei mai pot genera o undă staţionară gigantică în jurul Pământului, de ordinul a 9.000 – 140.000 cicli pe secundă, capabilă să creeze un câmp electric rezonant până la o altitudine de peste trei sute cincizeci de kilometri. Se crede că sovieticii mai au şi alte baze similare, dintre care una ar fi situată în regiunea polului nord. Aşa cum se cuvine, Statele Unite au şi ele astfel de instalaţii…

Guvernele nu numai că nu au anunţat publicului aceste descoperiri, dar fac eforturi considerabile şi risipesc sume imense în scopul de a le ţine secrete. Unde vor să ajungă? Ce scop urmăresc? Cu siguranţă că instaurarea unei dictaturi mondiale, sub forma unui Guvern Mondial care, oficial, ne va aduce pacea şi adevărata „egalitate” pentru toţi, cu excepţia conducătorilor care se vor bucura de puteri nelimitate şi de un lux care i-ar face geloşi pe regii Antichităţii!”

179

7. Pine Gap? Infernul sub picioarele noastre!

„Statele Unite dispun în Australia de trei baze mari: una în statul Australia Meridională (South Australia), una în Noua Gal le de Sud şi a treia, de departe cea mai importantă, situată aproape exact în centrul geografic al ţării (cu o diferenţă de vreo doisprezece kilometri), puţin mai la vest de Alice Springs, la poalele versantului de sud al lanţului muntos Macdonnel Range. Această bază este în întregime subterană şi intrările abia dacă sunt vizibile la

suprafaţa solului. Finanţată integral de guvernul american, baza este cunoscută în mod oficial sub numele de JOINT DEFENCE SPACE RESEARCH FACILITY. La origine, scopul ei era cercetarea ştiinţifică pentru dezvoltarea unei tehnologii de apărare spaţială. Acum se ştie că, de la crearea ei, această bază a servit mai ales la studiul propulsării electromagnetice, sau electromagnetic Propulsion (sigla engleză: EMP) Ce este exact Pine Gap? Oricât ar putea să pară de ciudat, membrii parlamentului federal astralian nu ştiu nici ei! Numai un număr foarte mic de iniţiaţi, dintre miniştri, au o idee aproximativă despre ce e vorba. Singura sursă de informare a publicului este confirmarea stabilită de unii cercetători, în urma declaraţiilor făcute de unii conducători în Statele Unite, micile articole publicate în revistele americane sau australiene (totdeauna toarte scurte şi laconice) şi lucrurile insolite pe care populaţia locală le-a putut remarca.

Sub baza de la Pine Gap s-ar găsi forarea cea mai adâncă din Australia: peste opt mii de metri. O astfel de forare este fără îndoială folosită ca o antenă intraterestră pentru emisiile electrice, la frecvenţe foarte joase, servind la încărcarea unor baterii de submarine aflate în Pacific sau în Oceanul Indian. O antenă de acest fel ar putea să fie folosită şi pentru generarea giganticei unde staţionare din jurul Pământului care a fost amintită mai sus. Se mai spune că Pine Gap adăposteşte un generator nuclear enorm pentru alimentarea unui emiţător-receptor al unor unde de tip nou.

Tot acolo s-ar găsi şi un accelerator de plasmă de mare putere şi de un voltaj foarte înalt, care ar putea să folosească la emiterea unor curenţi electrici, sau chiar să

producă o „rază a morţii”, sau pur şi simplu să alimenteze un tun cu plasmă. Toate acestea nu sunt atât de fantastice pe cât s-ar crede. Se ştie acum că baza US de la West Cape, de lângă Exmounth Bay, din Australia, deţine o versiune mai veche a emiţătorului-receptor de unde electrice instalat actualmente la Pine Gap. El servea şi încă mai serveşte la transmiterea de curent electric submarin destinat să reîncarce bateriile submersibililor americani care trag după ei o antenă specială. Se mai ştie că respectivul curent electric transmis prin acest procedeu este suficient de puternic pentru a reîncărca baterii de înalt voltaj numite „baterii de acumulatori cu celule plasmatice”.

De mai multe ori, populaţia locală poate depune mărturie în acest sens, discuri mari de culoare albă au fost debarcate din avioane de transport americane enorme pe aeroporturile care servesc baza Pine Gap. Pe aceste discuri scria US Air Force. S-ar putea foarte bine ca aparate de genul farfurie zburătoare să fie asamblate şi să-şi aibă baza în aceste subterane secrete. Numărul de ozn-uri văzute foarte frecvent noaptea de cei care se deplasează pe şoseaua (camioane gigantice cu două-trei remorci) care traversează câmpia Nullarbor este atât de mare încât niciun localnic nu pare să se mai îndoiască. Această bază a primit, tot cu avioane venind din SUA, o cantitate incredibilă de mobilă identică cu cea pe care te-ai aştepta s-o găseşti într-un hotel de cinci stele. Localnicii mai spun că o cantitate impresionantă de provizii alimentare este stocată în magaziile a ceea ce pare a fi un adevărat oraş subteran cu mai multe etaje. Se mai ştie că Pine Gap este unul dintre cele mai importante centre de control pentru sateliţii spion care survolează lumea. Un articol apărut în presă, pe la sfârşitul anului 1973, indica faptul că

instalaţiile de la Pine Gap, precum şi cele de la baza geamănă de la Guam, ar comanda sistemul de fotografiere instalat pe sateliţii americani care orbitează

181

În jurul Pământului. După datele din acest articol, calitatea fotografiilor obţinute ar fi atât de mare încât devenea identificabil chiar şi un obiect de optsprezece centimetri.

Acest termitier gigantic este echipat cu computere de o capacitate incredibilă. Ele sunt legate cu computerele centrale americane şi australiene care strâng toate informaţiile obţinute în aceste ţări, atât în privinţa tehnologiei cât şi a cetăţenilor medii. Aceste computere de la Pine Gap sunt legate şi cu cele de la Guam, de la Krugersdorp din Africa de Sud şi cu cele ale bazei US din Antarctica. Menţionăm în trecere că membrii personalului bazei Krugersdorp (peste două mii două sute de persoane) pretind toate că aparţin misiunii consulare US în această ţară. Este interesant şi faptul că baza US de la Polul Sud se află într-unul din punctele magnetice sensibile ale Pământului şi că oferă aceleaşi facilităţi ca baza de la Pine Gap. Toate informaţiile privitoare la majoritatea europenilor medii se află stocate în computerele situate la zeci de metri sub gheaţă.

Poate că importanţa acestei baze polare pentru lumea anglo-saxonă poate să explice declaraţia făcută de primul ministru australian, prin 1987, conform căruia „Franţa trebuie să dispară din Pacific, din insulele Kerguelen şi din Antarctica”. Lucrul cel mai îngrijorător în privinţa bazei Pine Gap este că personalul admis să lucreze acolo – şi mai ales cel destinat să lucreze la proiectul EMP sau propulsie electromagnetică – a suferit o condiţionare fizică şi fixarea unor implanturi craniene”.

*

* * *

„Pentru mine, continuă Lucien Cometta, totul a început odată cu construirea noului Parlament Building (Palatul parlamentului) din Canberra, care a costat un număr impresionant

de miliarde de doi ari. Australia nu numără decât optsprezece milioane de locuitori şi-şi permite o clădire cu mult peste posibilităţile ei pentru sediul guvernului, deşi vechea clădire era cât se poate de potrivită. Acest edificiu nou, enorm, vast şi somptuos, ar putea să se potrivească cu uşurinţă URSS-ul, i (raportul este scris înainte de apariţia CSI-ului) sau Statelor Unite, care au de guvernat sute de milioane de cetăţeni. Această clădire mă intriga. Am vorbit despre asta celor din jurul meu, până într-o zi când am întâlnit un englez care mi-a spus că Bob Hawk, primul ministru, era un Rhode Scholar, lucra deci la stabilirea unui guvern mondial şi acest nou parlament avea cu siguranţă o legătură cu el. Nu înţelegeam ce voia să spună acest englez, dar /l-am insistat. După un anumit timp am dat peste un pamfiet editat de Human Rights Organization (Organizaţia Drepturilor Omului). Această broşură vorbea de un grup de vreo sută de persoane plasate în mod judicios în marile cercuri financiare, politică, funcţiuni publice şi cercuri de afaceri, care formaseră „clubul de la Roma”.

Acest club ar fi înfeudat unui consorţiu care are în mână toate marile finanţe internaţionale. (Comisia Trilaterală, JG). Un număr important de astfel de cluburispune Human Rights Organization, sunt şi ele înfeudate acestui consorţiu financiar şi se infiltrează în diferite partide politice şi mişcări religioase pentru a le

dezbina şi a înainta treptat spre instaurarea unei dictaturi planetare.

Lucrul acesta mi s-a părut cam exagerat ca să poată fi adevărat, recunoaşte Lucien Cometta. Totuşi, unul dintre prietenii mei mi-a dat o casetă audio, înregistrată cu ocazia unei conferinţe a lui Peter Sawyer* fost înalt funcţionar australian, care dezvăluia un anumit număr de fapte constatate pe când se afla în funcţie. Amintea mai ales un centru telefonic construit la Canberra, numit

2 Bursier al fundaţiei Cecil Rhodes. Aceste burse sunt împărţite studenţilor din Commonwealth, Statele Unite şi Germania şi înseamnă trei ani de studii la Oxford… ducând la formarea unui soi de societăţi secrete studenţeşti care, mai târziu, îşi va exercita influenţa în sferele cane conduc lumea (n. a).

183

Deacon Centre. Acest centru, construit din beton, are ziduri cu o grosime de un metru douăzeci şi a costat sute de milioane de dolari. În afara materialului telefonic, centrul este echipat cu numeroase computere pe patru etaje, computere al cărui cost depăşeşte o sută cincizeci de milioane de dolari. Încercând să afle pentru ce era necesar un astfel de echipament în capitala unei ţări care nu numără decât optsprezece milioane de locuitori, Peter Sawyer a descoperit că aceste computere erau legate la toate băncile, toate birourile de poştă, toate centralele telefonice, toate maşinile distribuitoare de bani care funcţionau cu cartele plastice, toate posturile de poliţie şi vamale, birourile de sosire şi de plecare a avioanelor, a vapoarelor şi mai ales de alte centre unde se strângeau informaţii despre cetăţenii particulari din Statele Unite şi Europa. Acest edificiu de pe Deacon Street este deci o centrală unde ajung informaţiile privitoare la toţi cetăţenii

lumii occidentale, spre care converg toate informaţiile financiare, economice, politice şi militare din toate ţările Occidentului, precum şi informaţiile referitoare la toţi cetăţenii acestor ţări. Fireşte, toţi rezidenţii australieni sunt catalogaţi, urmăriţi. Toate cheltuielile tuturor australienilor, veniturile lor, deplasările, bolile, comportamentul familial, toate acestea sunt înregistrate în memoria respectivului Deacon Centre din Canberra, unde se strâng acelaşi fel de informaţii despre locuitorii din ţările occidentale. Peter Sawyer a mai descoperit că David Rockefeller, preşedintele fundaţiei Rockefeller, stătuse o perioadă mai lungă în Australia, pentru a superviza personal construirea a douăzeci de reşedinţe de lux (plătite de guvernul australian) în regiunea minunată a unui parc naţional unde, în principiu, nimeni nu are dreptul să construiască!

Anchetele acestui fost înalt funcţionar au permis să se stabilească că, pe de o parte, noile clădiri ale guvernului australian sunt de fapt destinate să adăpostească viitorul guvern mondial, şi că, pe de altă parte, cele douăzeci de reşedinţe de lux vor fi afectate diferiţilor membri străini, dintre care europenii din acest guvern…

184

de ce să se fi ales Canberra ca sediu algu vemului mondial? Pur şi simplu pentru că Australia este o ţară calmă, cu toarte puţini indigeni care ar putea să devină recalcitranţi şi, mai ales, o ţară în care limba oficială este engleza. (Să ne amintim că acest „mic” continent va fi cruţat de perioada glaciară care foarte probabil va succeda actualei încălziri temporare a atmosferei datorată efectului de seră, JG.) Nicio; Ută ţară de limbă engleză nu oferă siguranţa pe care o poate oferi Australia, cu ocazia instaurării guvernului mondial în America sau în Europa,

revoltele sunt mai mult decât probabile, iar America Latină nu numai că nu e anglofonă, dar i se cunoaşte foarte bine înclinaţia spre revoluţii şi tulburări sociale. Australia este deci locui ideal pentru o astfel de întreprindere. Dar cum ar putea fi posibilă înscăunarea unui guvern mondial într-un viitor apropiat? Lucru1 acesta e relativ simplu…

Mai întâi, cine sunt aceşti „internaţionalişti" (azi h se zic mondialişti, JG.) care vor să conducă planeta? Cu siguranţă că răspunsul va surprinde pe multă lume. Cei care vor să instaureze un guvern mondial formează vreo cincisprezece familii! Conduc deja marile finanţe internaţionale şi domină majoritatea guvernelor prin controlul absolut asupra finanţelor şi al economiei lor naţionale. Aceşti stăpâni ai finanţelor şi-au conceput proiectul după primul război mondial şi de atunci desfăşoară o muncă de subminare şi destabilizare economică în tot Occidentul. Aceşti financiari poartă evident eticheta de „capitalişti", dar asta e o noţiune foarte iluzorie căci, în realitate, tot timpul au tras sfonle atât partidelor de stânga cât şi partidelor de dreapta. Ideea lor e logică: destabilizarea ţărilor occidentale pe plan politic, economic, religios. Am putea fi surprinşi că aceşti „novatori" atacă şi religia. Trebuie să le înţelegem bine mobilurile. Marile religii sunt nişte bariere morale care se opun scopurilor nu prea morale şi nealtruiste ale promotorilor a ceea ce ei numesc Noua Ordine Mondială. Puterea acestor religii asupra maselor trebuie să fie deci considerabil redusă. Fanatici ai acestor „novatori" s-au infiltrat în

sferele înalte ale principalelor religii, adică la Vatican, în Israel; şi în mediile evreieşti din SUA. Ei se pricep să perturbe, să altereze, să dezbine aceste religii şi

să le facă practic neputincioase Divizările fluctuante din i adrul credinţelor evreieşti şi catolice sunt ilustrative.

Astfel, destabilizarea morala pe plan religios fiind pe calea cea bună, stăpânii noştri financiari au trecut după aceea la aplicarea primei părţi a planului de destabilizare economică, aplicând un procedeu foarte lent, dar foarte eficace şi destul de elementar. Au reuşit să facă ţările producătoare de petrol să treacă la creştere bruscă şi simultană a preţului pe barilul brut, ceea ce la vremea respectivă s-a numit „şocul petroliştilor”. Planul lor diabolic le-a permis să tragă sforile şi; să acţioneze din umbră, fără a fi în mod public implicaţi în negocieri prea puţin recomandabile. Pentru a-şi atinge scopul având aerul că nu acţionează decât în interesul naţiunilor zis subdezvoltate, financiarii noştri au împins ţările arabe să ceară un preţ mai mare la petrol, pretextând că dacă acţionează în sensul sugerat, vor ajuta ţările subdezvoltate din Africa şi din America Latină. Au promis magnaţilor petrolului că vor face SUA şi Europa să accepte majorarea tarifelor, cu condiţia ca beneficiile provenite din aceste majorări să fie vărsate la International Rezerve Bank, care se află în întregime în mâinile prinţilor marilor finanţe americane şi internaţionale

Am asistat cu toţii, mai mult sau mai puţin uimiţi, la ce s-a întâmplat după aceea. Rezerve Bank a remis aceste fonduri unei bănci de holding care, foarte liber, a împrumutat această masă enormă de dolari ţărilor din lumea a treia, cu dobânzi cămătăreşti. Această bancă de holding continuă şi azi să primească aproape cu regularitate dobânzile plătite de toate ţările subdezvoltate, acumulând astfel sume astronomice care depăşesc bugetul multor naţiuni. Aceste dobânzi sunt vărsate aproape în totalitate unei alte bănci de holding, care plasează aceşti

bani în contul ţărilor arabe. Aceste plasamente se fac în afaceri prospere şi în special de înalt

nivel: reţele de hoteluri internaţionale, producţii cinematografice, domenii agricole gigantice, etc. în ţările producătoare de petrol nu se transferă decât dobânzi relativ mici. Totuşi, acestea sunt suficiente pentru a permite monarhilor aurului negru să realizeze transformări, lucrări de ameliorare impresionante în ţările lor, rămânându-le şi lor destul „mărunţiş” pentru a-şi oferi reşedinţe personale în Europa şi în America. Nimic nu pare suspect în toate aceste operaţiuni, dar autorii acestui plan machiavelic ştiu că lucrurile se vor schimba în curând.

Într-adevăr; conducătorii ţârilor din lumea a treia, cărora banca americană le-a împrumutat sume fabuloase, vor fi tentaţi să pună în buzunarul lor o bună parte din fondurile colosale încredinţate gestionării lor (la nevoie îi vor şi încuraja puţin!). Băncile de holding ştiu că situaţia economică a acestor ţări n-ar putea fi ameliorată în mod valabil, prin faptul că ajutorul dat industriilor şi întreprinderilor agricole nu poate îi suficient. Dobânda mare cerută de cei care au împrumutat nu va putea îi plătită veşnic şi aceste ţări se vor confrunta cu dificultăţi financiare şi mai mari decât înainte. De altfel unele dintre aceste ţări au şi început să aibă dilâcultăţi în achitarea dobânzilor, încât banca de holding le sugerează o soluţie al cărui scop oficial şi de faţadă este de a mulţumi pe toată lumea, fără a pune în pericol economia acestor naţiuni subdezvoltate. Banca le propune deci să anuleze datoria (principală şi dobânzile) pe care aceste ţări le au faţă de ea, cu condiţia ca guvernul lor să accepte să semneze un acord prin care se atribuie băncii drepturile veşnice şi exclusive de cercetare şi exploatare a tuturor resurselor

miniere de pe teritoriul lor naţional!

Oricum, faptul că guvernele prinse la înghesuială semnează a, silei de acorduri are prea puţină importanţă pentru instigatorii acestei combinaţii monstruoase. Dacă debitorii nu pot să plătească, banca de holding se va afla în faliment, şi asta face parte din planul lor diabolic. International Rezerve Bank va explica atunci

187

ţarilor arabe că, banca de holding făcând plasamente proaste, toată avuţia lor s-a volatilizat şi că de acum înainte nu li se vor putea plăti niciun fel de dobânzi! (Crahul înregistrat de BCCI – Bank of Credit and Commerce International – printre ai cărei clienţi sau acţionari angelici se numărau de exemplu Noriega, CIA, Abu Nidal sau Cartelul de la Medelin, a servit drept balon de încercare sau repetiţie generală, JG) Ţările arabe nu vor avea arunci niciun alt mi loc de a se salva decât de a pune pe piaţă, simultan şi dintr-odată, globalitatea valorilor bursiere aliate în posesia! or, precum un număr mare din bunurile achiziţionate de cea de a doua bancă de holding. De altfel, multe dintre acestea din urmă, fiind achiziţionate cu ajutorul unor împrumuturi încă nerambursate, vor face parte din avuţia primei bănci de holding adusă în stare de faliment şi respectivele ţări nu se vor putea atinge de ele. În ceea ce priveşte valorile bursiere, este uşor de înţeles că numărul mare de acţiuni aruncate pe piaţă, în acelaşi timp, va provoca o bancrută fără precedent şi de o asemenea amploare încât toate economiile lumii occidentale se vor prăbuşi aproape simultan!

Acesta este scopul pe care-l urmăresc mai marii finanţelor, căci banii nu vor mai valora nimic, întreprinderile mici şi mijlocii vor dispărea, clasa de mijloc va fi aruncată în mizerie, omul de pe stradă va fi

nemulţumit şi nefericit, iar riscurile unui conflict generalizat vor fi foarte mari. Cei răspunzători de această situaţie vor începe atunci să vorbească de proiectul Guvernului Mondial, prezentându-l ca singura soluţie care ar permite o adevărată egalitate socială, egalitatea absolută între ţări şi popoare, precum şi cel mai bun mijloc de a face războaiele imposibile. Abia atunci va deveni evidentă utilitatea unor baze precum Pine Gap. Pentru că în cazul unui conflict generalizat, ele vor servi drept refugiu unui grup de privilegiaţi! Aceste cetăţi îi vor adăposti pe politicienii momentului, administraţia lor, financiarii internaţionali şi locotenenţii lor, precum şi familiile care formează această lume „selectă".

188

Dacă nu izbucneşte niciun conflict, Guvernul Mondial va fi înscăunat treptat. Materialul electronic de control psihic al indivizilor care se află în aceste baze împreună cu enormele baterii de computere perfecţionate conţinând date despre toţi cetăţenii lumii occidentale vor servi atunci la înlăturarea oricărei veleităţi de opoziţie faţă de acest gen nou de dictatură, ceea ce, evident, nu va fi pe gustul tuturor încă de la început, acest nou regim va propune popoarelor „unite" formula-miracol care le va salva în mod sigur, adică înlocuirea tuturor monedelor cu cartele plastice speciale şi suprimarea proprietăţii, ceea ce în principiu va asigura „adevărata egalitate" pentru toţi. S-ar putea ca masele să salute venirea la putere a acestui Guvern Mondial care va garanta pacea universală şi care va instaura liniştea şi dreptatea socială prin forţă, fără slăbiciune… Posibilităţile oferite de echipamentele din bazele subterane împrăştiate aproape peste tot în lume vor permite cu uşurinţă celor de la putere să-i facă să dispară fără urmă pe recalcitranţii care se opun „fericirii

poporului”. Oricum orice eventuală mişcare insurecţională va fi zdrobită fără milă. Probabil că noii noştri stăpâni vor anunţa poporului că beneficiază de ajutorul extratereştrilor (va fi adevărat, dar aceste EBE vor fi „cenuşii”, JG) şi că ne aflăm la începutul Epocii de Aur promisă de Sfintele Scripturi. În realitate, va fi cea mai rea dintre dictaturile pe care le-a cunoscut vreodată Pământul!

Ne putem deja imagina tot ce se va spune despre acei „arabi nenorociţi” când vânzarea tuturor bunurilor lor bursiere va provoca ruina Occidentului. Aş vrea să fie clar că nu sunt nici proarab, nici proevreu, ci pur şi simplu înfăţişez propaganda care va avea loc într-o perioadă nu prea îndepărtată.

Este interesant să amintim şi faptul că, în cursul conferinţelor pe care le-a ţinut, Peter Sawyer a dezvăluit că doi fraţi, bancheri şi miliardari din Texas, dezgustaţi de ce vedeau că se pune la cale.

189

au încercat să frâneze aceste uneltiri incredibile. Pentru a avea mai multă credibilitate în faţa lumii arabe, ei au reuşit să obţină sprijinul politic şi financiar al şahului Iranului, înainte de brusca lui înlăturare de la putere, atât de oportună pentru viitorii stăpâni ai planetei… în câteva săptămâni, cei doi fraţi au ajuns în stare de faliment, pretins fraudulos, şi au fost aruncaţi în închisoare. În acelaşi timp, şahul a trebuit să facă faţă unei revoluţii, care a dus la căderea monarhului şi plecarea lui în Statele Unite, unde a urmat un scurt tratament într-o clinică deşi nu era bolnav. A reuşit să tragă pe sfoară CIA şi s-a refugiat în Egipt unde a decedat puţin după aceea.

Să mi se ierte aceste digresiuni, dar nu puteam să vorbesc de Pine Gap fără să arăt ce reprezintă ea cu adevărat în contextul mondial actual, imposibil de bănuit

de majoritatea pământenilor! Celelalte baze-surori din lume beneficiază exact de aceleaşi instalaţii tehnice. În Australia, pe lângă Pine Gap se mai află o bază în Noua Galie de Sud, alta în Australia Septentrională, precum şi baza West Cape din Australia Occidentală, nu prea departe de Perth.

Este sigur că alte baze de acelaşi tip au fost construire în Statele Unite şi în emisfera nordică. Poate că bazele americane ocupate de „cenuşii" în America aparţin aceleiaşi categorii. În această privinţă – lucru pe care nu aveam intenţia sa 1 menţionez pentru că pare incredibil – se zvoneşte că în fiecare bază subterană US din emisfera sudică se află câte un reprezentant al „cenuşiilor".

Lucien H. Cometta".

În încheiere aş vrea să anunţ cin rotii că un Comitet de Apărare (fără a avea motivaţa socială definitiv stabilită, deci se aşteaptă în continuare idei) este pe cale să te înfiinţeze sub conducerea lui Claude Chapeau (laureat al Academiei naţionale de ştiinţe, arte şi Utere) – având adresa l?! Ies L avan des, Hameaux du Soleil 06270 Villeneuve-Loubet – care speră să reunească oamenii de ştiinţă cu spirit deschis, fără dogmatism, dar şi alţi oameni de bunăvoinţă. Vor fi binevenite şi asociaţiile lucide. Ceilalţi pot continua să doarmă sau să zbiere: Panem et circenses, aşa cum făcea plebea romană degenerată, în jurul arenelor... cu puţin timp înainte de căderea imperiului roman!

Celor bătăioşit celor care încă gândesc le spun: să ne vedem curând\ în cadrul acestui Comitet... care, nefiind botezat definitiv, poate că va primi o altă denumire decât cea de „Comitet".